

ရှင် အနုပညာ ကျေးဇူးတင်

BURMESE
CLASSIC
COMICS

Cover: Idea Kyaw
Mg Kyaw Oo

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- * ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- * အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- * ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- * ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

အပျိုစင်ဒွေးချိုး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- * ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- * နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးဗဟိုလုပ်ငန်းကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
- * အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- * မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၁၈၇၇၁၁၀၈

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၁၇၅၄၁၂၀၈

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဆန်း (မြ-၀၉၃၂)

(ရဲအောင်စာအုပ်တိုက်)

အမှတ်(၂)၊ ချွန်း(၁)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်။

အတွင်းမျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

ဦးကျင်ရင် (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်) (မြ-၀၅၄၁၇)

အမှတ် (၂၂၅)၊ ၃၂-လမ်း (အထက်)

ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

Idea Kyaw & Wai Yan

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ။

အုပ်ရေ - ၅၀၀ အုပ်

တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး

စိုးစိုးစာပေ

အခန်း (၁)

မေးစင်းစင်းကလေးပိတ်ထားသော မျက်ဝန်းတွေကို ဒေါ(လ်) နှင့်လိုက်မိသည်။ အပြာနုရောင် အခန်းဆီးလိုက်ကာတွေ ကာရံထားသည့် အခန်းပြတင်းတံခါးမှန်ကို ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်နေသော အလင်းရောင် က တောက်တောက်ပပရှိသည်။

အနည်းဆုံး မနက်ကိုးနာရီဝန်းကျင်နီးပြီဟု ဒေါ(လ်) ခန့်မှန်း ထိက်မိသည်။

လက်သီးလေးနှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းကလေးဆုပ်၊ လက်မြှောက် သလို ဆန့်တန်းပြီး ဒေါ(လ်) အပျင်းကလေးဆန့်သည်။ ပြီးမှ အိစက် ညက်ညောသော မွေ့ရာပေါ်က လျှောဆင်းရပ်လိုက်၏။

စားပွဲလေးပေါ်မှ ဂျုံကာရုပ်နာရီကလေးဆီ လှမ်းကြည့်တော့

မနက်ကိုးနာရီထိုးဖို့ ဆယ်မိနစ်လောက်လိုပါသေးသည်။

ဒေါ(လ်) နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးတွေ ကျေနပ်သလို ပြုံးလိုက်ရင် အခန်းအလယ်က အလှပြင်မှန်တင်ခုံရှေ့ လျှောက်ခုံ၏။

ကြည့်လဲနေသော မှန်သားပြင်ထဲမှာ မဟူရာရောင် ဆံနွယ်ကလေးတွေ ကပိုကရိနှင့်မိန်းမပျိုလေးက ဒေါ(လ်)ကိုပြန်ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

မွေးကင်းစကပင် ပန်းနုသွေးလွမ်းသော အသားရည်နှင့်ကော်ပတ်ရုပ်ကလေးလို လှပချစ်စရာကောင်းတာမို့ ဖေဖေက ဘောဘီဒေါ(လ်) (Baby Doll)ဟု ချစ်စနိုးခေါ်ခဲ့၏။ နောက်ပိုင်းမှာ မေမေကလည်း ဖေဖေနှုတ်က ကင်ပွန်းတပ်ခေါ်လိုက်သော ထိုအမည်နာမလေးကိုပင် သဘောကျသွားခဲ့တာမို့ ဒေါ(လ်)ရဲ့ နာမည်လေး သည်အရွယ်အထိ တွင်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အလှပြင်မှန်တင်ခုံပေါ်က ဘီးကို လှမ်းယူကာ ဒေါ(လ်) ယောင်းယောင်းဆံနွယ်တွေကို ဖြိုးသင်ရှင်းလင်းလိုက်သည်။

ဆံနွယ်တွေ ပီပီရီရီ သေသေသပ်သပ်ကလေး ဖြစ်သွားတော့မှ ကြက်သွေးရောင်ပန်းပွင့် စည်းကြီးလေးဖြင့် ထုံးဖွဲ့သည်။ ကျောလယ်ခန့်အထိရှည်သော ဆံနွယ်တွေက အခုမှ စုစုစည်းစည်းကလေး ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ကြည့်လင်ဝင်းပနေသော မျက်နှာလေးက ဝင်းမွတ်ရှင်းသန့်နေ

၏။ နဖူးပြေပြေလေးအောက်နားဆီက ဝင်းနေသော မျက်ခုံးလေးတွေက ထူထူပိန်းပိန်းကြီးမဟုတ်ဘဲ ပြေသွယ်သွယ်လေးထင်းနေတာမျိုးဖြစ်၏။

နတ်တံလေးက စင်းစင်းကလေးနှင့် အဖျားပိုင်းက ချွန်ပြနေတာ မျိုးမဟုတ်ပါ။ ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်ကလေးနဲ့ ပေါ်လွင်လှပတာဖြစ်၏။ ဆိုးဆေးတင်စရာမလိုဘဲ ပန်းသွေးရောင်နှုတ်ခမ်းကလေးက ညှို့ဓာတ်တွေ အလိုလိုရှိနေတာ ဒေါ(လ်)ရဲ့ သဘာဝကပေးသော အလှတွေ ဖြစ်ပါသည်။

အစက်အပျောက်ဆိုလို့ မြူတစ်မုံမျှတောင်မတင်သော မျက်နှာလေးက ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာဟု မြင်သူတိုင်းချီးကျူးတတ်စမြဲ။ လှပ ဝင်းမွတ်သော မျက်နှာလေးနှင့်လိုက်ဖက်သော ခန္ဓာကိုယ် ကျစ်ကျစ်သွယ်သွယ် ပြီးတော့ မနိမ်မမြင့် အရပ်အမောင်း။ အားလုံးကို ခေါင်းစုလိုက်တော့ ဘောဘီဒေါ(လ်)သည် လှပ၍ ချစ်စရာကောင်းသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါပဲ။

ကြည့်မှန်လေးထဲမှာ အရိပ်ထင်နေသော ကိုယ့်မျက်နှာလေးကို ကိုယ်ကြည့်ကာ ဒေါ(လ်) ရင်ခန့်သံတွေ လှုပ်ခတ်သွားခဲ့ရသည်။

လေးနှစ် တဲ့။ လေးနှစ်ဆိုသော ကာလသည် တိုတောင်းလှသော အချိန်တော့ မဟုတ်နိုင်ပါ။ ထိုကာလ အပိုင်းအခြားက ဘယ်အရာကိုမဆို ပြောင်းလဲစေနိုင်အောင် ပြည့်စုံလုံလောက်နေတာတော့ သေချာ၏။

ဒါပေမဲ့ ဒေါ(လ်) စိတ်ထဲမှာတော့ လေးနှစ်ဆိုတာ မနေ့တစ်နေ့ ကလိုပီပဲဟု ထင်နေမိသည်။ ဒေါ(လ်) အသက် နှစ်ဆယ်စွန်းခဲ့သည် တိုင် လွန်ခဲ့သည့် လေးနှစ်တာကာလကအတိုင်း ဘာမှမပြောင်းလဲ ဟု ဒေါ(လ်) ထင်နေမိဆဲ။

ရွှေရင်ဖြန်းသစ်စမှာ ပိုင်ခိုင်ခဲ့ဖူးသော နှလုံးသားနုနုမှ ရင်ခုန် လှုပ်ခတ်သံက အခုထက်ထိ ဒေါ(လ်) ရင်ထဲမှာ ပဲ့တင်နေဆဲဟု ယုံသည်။

အာရုံထဲမှာ တွေးလိုက်မိရုံနှင့် ဒေါ(လ်) ရင်ခုန်သံတွေ လတ် ဆတ်ဝေဆာလာရ၏။ ရယ်မြူးရိပ် ရောင်စဉ်ဖြာလဲနေတတ်သော မျက်ဝန်းနှင့် ငုန်ပုံရိပ်ကို ဒေါ(လ်)မြင်ယောင်လာမိသည်။

လေးနှစ်ဆိုသောကာလမှာ ငုန်အသွင်က ဘယ်လောက်အထိ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီလဲ။ ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံပိုတောင် မဆိုထားနှင့် စာလေး တစ်စောင်ရေးဖို့တောင် ပျင်းတတ်သော ငုန်အကြောင်းကို ဒေါ(လ်) သိပါသည်။

ဒေါ(လ်)ထက် လပိုင်းမျှသာ အသက်ကြီးသော ငုန်သည် အင်္ဂလန်ကို ထွက်သွားခဲ့စဉ်က လူပျိုပေါက်သာသာ အရွယ်ပဲရှိသေး သည်။

နဖတ်သန့်စင်သော မျက်နှာက ယောက်ျားပီသပြေပြစ်သော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းကိုပါ ပေါင်းစပ်လိုက်တော့

မိန်းမရင်ခုန်သော ယောက်ျားလေးသည် မိန်းကလေးတွေရဲ့ ရင်ခုန်သံကို ပိုင်စိုးသော ရွှေမင်းသားလေးဖြစ်ခဲ့၏။

စတိတ်ကျောင်းသားဘဝမှာကတည်းက ငုန်နံ့ဘေးမှာ မိန်းက လေးသူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတတ်သည်။ အသားရည်ဝါဝင်း ဝီပြေ၍ ချောမောသော ငုန် မျက်နှာပေါ်မှာ ဘယ်တော့ကြည့်ကြည့် ကြည့်နှုန်းရိပ်တွေ ဖြာနေတတ်သော မျက်ဝန်းတွေက ရင်ခုန်စရာကောင်း သည်။

နဖူးပြေပြေမှာ ဝဲကျနေသော ဆံနွယ်အခွေအလိပ်တွေက သည်း စွဲဆောင်နိုင်စွမ်းတစ်ခုဟု ဒေါ(လ်)ထင်၏။ အထက်အောက် ညီညာသော နှုတ်ခမ်းစိုစိုတွေက ပြုံးလိုက်တိုင်း ခင်မင်ချစ်စရာကောင်း ဆလောက်အောင် စွမ်းသည်။

အထက်တန်းကျောင်းဘဝအထိ အတူနေ အတူသွား အတူကစား ရှင်သန်ခဲ့ရသော မုန်းငုန်သည် ဒေါ(လ်) အာရုံထဲမှာ မေ့နိုင်သော ပုံရိပ်လိုရှိခဲ့သည်။

လူပျိုပေါက်အရွယ်ကတည်းက အင်္ဂလန်ကိုထွက်သွားသော ငုန်သည် ခုလောက်ဆို ခန့်ခန့်ညားညားနှင့် ရင်ကျက်အရွယ်ရောက် သူတစ်ဦး ဖြစ်နေမှာ သေချာပါသည်။

သည်မှာကတည်းက မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေကော ၊ နည်းစားမကျ သူငယ်ချင်းမကျသူတွေကော ပေါများလှသည့် ငုန်သည်

ရေခြားမြေခြားတိုင်းပြည်မှာလည်း မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေ မည်မှာ သေချာ၏။

ဒေါ(လ်)အတွက်တော့ လရောင်ဆမ်းသောညမှာ ခြံထဲက စံပယ်ရုံကြီးနံဘေးမှာ ဆိုခဲ့သော ငုန်စကားတွေကို မမေ့နိုင်ခဲ့ပါ။

“ငုန် အဝေးကိုရောက်နေချိန်ကျရင် ဒေါ(လ်) မေ့မသွားပါနဲ့ ကွာ ဒေါ(လ်)ကို စိတ်မချဘူး သိလား”

ကပ်လျက် ခြံဝင်းစည်းရိုးကို ဖြတ်ကျော်လာကာ ဒေါ(လ်) ကို လာနှုတ်ဆက်စကားတွေဆိုစဉ်က ညာတာပါတော့နှင့်ချစ်စကားတွေ ဖွင့်ဆိုသွား၏။ ဒေါ(လ်) မယုံမရဲ ရင်တွေ တသိမ့်သိမ့်တုန်ခါနေတုန်း မှာပဲ ငုန်ကလှစ်ခနဲ ဒေါ(လ်) နဖူးပြင်ပေါ်ကို အနမ်းတစ်ပွင့် ချွေချခဲ့ သည်။

“တကယ်ကွာ ဒေါ(လ်)က သိပ်ချစ်စရာကောင်းတယ်”

“ငုန် ဘာတွေပြောနေတာလဲ မနက်ဖြန်ပဲ ငုန်ဟိုးအဝေးကြီး ကိုသွားရတော့မှာ ဒေါ(လ်)ကို ဒုက္ခတွေမပေးပါနဲ့ ငုန်ရယ်”

“ငုန်သွားမှာ အပြီးအပိုင်သွားမှာမှမဟုတ်တာ ဟိုမှာ ကျောင်း တက် ပညာသင်ပြီးရင်ပြန်လာမှာလေ”

မရေရာ မသေချာသော အနာဂတ်ကို ဒေါ(လ်)ကြောက်သည် ပြီးတော့ ရွှေမင်းသားလေးလို ချောမောသော ငုန်ကိုလည်းမယုံမရဲပါ။

“ငုန်ရယ် ငုန်မှာရည်းစားတွေအများကြီးရှိတာ ဒေါ(လ်) သိပါ

တယ်”

“အင်းလေ ရည်းစားဆိုတာ ချစ်သူမဟုတ်ဘူးလေ ငုန်က ဒေါ(လ်)ကို ချစ်တာ သံယောဇဉ်တွေ အထပ်ထပ်နှောင်ပြီး ချစ်မိတာ မျိုးထင်တယ် ငုန် အဝေးကြီးကိုသွားရတော့မယ်ဆိုတော့ ဒေါ(လ်)ကို စိတ်မချဘူး မကြာခင် တက္ကသိုလ်တက်ရတော့မယ် ဒေါ(လ်)ကို တခြား ယောက်ျားတစ်ယောက်က ဦးသွားမှာ ငုန်ကြောက်နေတယ် အဲ့ဒါ ဒေါ(လ်)ကို ချစ်လို့ပေါ့”

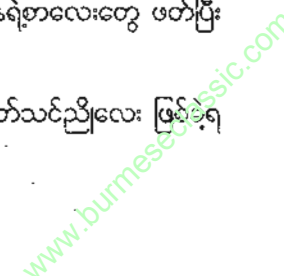
“ငုန်ရယ် ဒေါ(လ်)ဘဝမှာ ငုန်နဲ့ကိုကိုဝိုင်းကိုပဲ ခင်မင်နှောင် တွယ်ခဲ့ရတာပါ ငုန်တို့ညီအစ်ကို ကိုပဲ ဒေါ(လ်) ခင်မင်ဖူးတာပါ”

“နောက်ထပ် ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ ဒေါ(လ်) မခင်မင်နဲ့ကွာ ပြီးတော့ ငုန်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှမချစ်နဲ့ နော် အဲ့ဒီကတိကို ဒီည ကိုယ်ကိုလက်ဆောင်အဖြစ်ပေးလိုက်နော် ဒေါ(လ်)”

ဒေါ(လ်)လက်ကလေးကိုဆုပ်ကိုင် ပခုံးလေးကို တင်းတင်း ပွေ့ဖက်ထားရင်း ငုန်တောင်းဆိုတော့ ဒေါ(လ်) ရင်ခနဲတုန်ရီလျက် ခေါင်းကလေး ညိတ်ပြဲခဲ့မိပါသည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဒေါ(လ်)ရယ် ကိုယ်အကြွင်းမဲ့ ယုံလိုက် မယ်နော် ဒေါ(လ်)ဆီကိုလည်း ဘာရေးမယ် ငုန်ရဲ့စာလေးတွေ ဖတ်ပြီး ငုန်ပြောခဲ့တာတွေကို မမေ့နဲ့နော်”

ဒေါ(လ်) ခေါင်းကလေးညိတ်ကာ ပုတ်သင်ညှိလေး ဖြစ်ခဲ့ရ

၏။ ဒေါ(လ်)မျက်နှာလေးကို ငုန်တစ်စိမ့်စိမ့်ငေးကြည့်ရင်း

“အသည်းယားစရာ ကောင်းလိုက်တာကွာ”

ဒေါ(လ်)လက်မောင်းလေးတွေကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ရင်း အနမ်း ပွင့်တွေ နဖူးပေါ်ချွေချပြန်သည်။

စံပယ်ရန်တွေကသင်းသင်း အနမ်းတွေကနွေးနွေး အပျို့စင် လေးဒေါ(လ်)အတွက် ရင်တွေတလုပ်လုပ်နဲ့ လှိုက်ခါခဲရတဲညလေးကို မမေ့နိုင်ခဲ့ပါ။

ငုန်အပေါ် ဒေါ(လ်)ယုံကြည်စွာ ကတိပေးချစ်ခဲ့မိတာ အမှား လားဟု ဒေါ(လ်)အမြဲတမ်းတွေးဖြစ်ခဲ့ပေမယ့်

တစ်လတစ်ကြိမ်ရောက်လာတတ်သော ငုန်ရဲ့သတိရစာလွှာ လေးကြောင့် ဒေါ(လ်) ဝမ်းသာကြည့်နန်းရသည်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ငုန်ဆီက စာလွှာလေးတွေ နှစ်လတစ်ကြိမ်လောက်ပဲ ရောက်လာတတ် တော့၏။

စာရေးရမှာပျင်းသော ငုန်ကိုစာနာတွက်စိပေမယ့် ငုန်ရဲ့ ကိုကို ဒီဇိုင်းဆီကိုတောင် စာရေးဖော်မရဟု ကြားရတော့ ဒေါ(လ်)ဆီကို ငုန် ပုံမှန်စာလေးတွေရေးနေတာကိုပဲ ကျေနပ်ဝမ်းသာမိပြန်သည်။

သွေးရင်းညီအစ်ကိုဆီကိုတောင် စာရေးဖို့ပျင်းသည့်သူက ဒေါ(လ်)ဆီကို နှစ်လတစ်စောင်လောက် ရေးဖြစ်နေတာ ကျေနပ်ဂုဏ် ယူစရာ ကောင်းသေးသည်လေး။

နလုံးသားနုနုမှာ ပထမဆုံးပွင့်ဖူးခဲ့သော ပန်းမို့လည်း ဒေါ(လ်) သစ္စာကြီးမားစွာနှင့်ထိန်းသိမ်းခဲ့သည်။

တက္ကသိုလ်မှာတုန်းက ဒေါ(လ်) အချစ်ကို ရယူနိုင်ဖို့ ကြိုးစား ခဲ့ကြသူတိုင်းကို ဒေါ(လ်)မတိမ်းညွတ်ခဲ့။ နလုံးသားက မယိမ်းပိုင်ခဲ့။

တစ်တဝဟုတစ်ကြိမ် ရွှေရင်သိမ်းသစ်စမှာ ပွင့်ခဲ့သော အချစ်ဦး ကိုသာ ဒေါ(လ်) တန်ဖိုးထားခဲ့မိ၏။

ဒေါ(လ်) နလုံးသားက မပြောင်းမလဲ တည်ရှိခဲ့ပေမယ့် အရာ အားလုံးကတော့ လေးနှစ်ဆိုသော ကာလလေးမှာ ပြောင်းလဲခဲ့ပါသည်။

ဒေါ(လ်) ပညာရေးဆုံးခန်းမတိုင်မီလေးမှာပင် ဖေဖေတိမ်းပါး ခဲ့တာမို့ “ရွှေအိမ်စည်” စံအိမ်ကြီးနှင့်ဖေဖေချန်ထားရစ်ခဲ့သူမျှကို ဒေါ(လ်) အမွေဆက်ခံခွင့်ရခဲ့၏။

တကယ်ဆို ဒေါ(လ်) ထိုမျှအထိ မျှော်လင့်မထားခဲ့မိတာ အမှန်။

“ရွှေအိမ်စည်”ရဲ့ အရင်သခင် ဦးမျိုးမြတ်သူ ဆိုသည်က ဒေါ(လ်)ရဲ့ ဖခင်ရင်းမဟုတ်ပါ။ ဒေါ(လ်)ဖေဖေရဲ့ အစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲ တော်စပ်သူ ဒေါ(လ်)ရဲ့ ဦးကြီးသာဖြစ်သည်။

ဒေါ(လ်)ရှစ်နှစ်သမီးမှာ ဖေဖေနှင့်မေမေ ကားအက်စီးဒင့် တစ်ခုဖြင့်တိမ်းပါးတော့ ဖေဖေဦးမျိုးမြတ်သူက ခေါ်ယူမွေးစားကာ စောင့် ရှောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အိမ်ထောင်မရှိလှပျိုကြီး ဦးလေးရဲ့ မေတ္တာရင်ငွေအောက်မှာ
ဒေါ(လ်) ရှင်သန်ကြီးပြင်းခဲ့ရ၏။ ဦးမျိုးမြတ်သူကိုလည်း ဒေါ(လ်) ဖခင်ရင်း
လို ချစ်ခင်ကြည်ညိုခဲ့ရသည်။

လည်းကူးဘက်မှာ ရာဘာခြံတွေ ခြံပိုင်များနှင့်အကျိုးတူစီးပွား
ရေးကုမ္ပဏီများမှာ အစုရှယ်ယာတွေ ထည့်ဝင်ထားသည်ဟုလောက်
သာ ဒေါ(လ်) မွေးစားဖေဖေအကြောင်းကို သိခဲ့ရသည်။

“ဒီကလေးမလေးကို ဖေဖေမွေးစားစောင့်ရှောက်ဖို့ စီစဉ်သေး
တယ် သူ့မိဘတွေဖြစ်တဲ့ ဖေဖေညီအစ်ကိုနှစ်ဝမ်းကွဲ ဘာသစ်ဆိုတဲ့
ကောင်က လောင်းကစားသမားလေး ယူထားတဲ့မိန်းမကလည်း မိန်းမ
လည်တစ်ယောက်ပဲ ဖေဖေက သူတို့သမီးကိုမွေးစားစောင့်ရှောက်မယ်
ဆိုတော့ သူတို့က တရားဝင် အမွေစားအမွေခံစာချုပ်နဲ့ မွေးစားမှ
ခွင့်ပြုမယ်တဲ့ စေတနာကိုနားမလည်ဘဲ ဖေဖေဆီက ငွေကြေးတွေကို
မျှော်လင့်နေတာမျိုးတော့ လက်မခံနိုင်ဘူး ဒါကြောင့် ခိုင်အင်ကြင်းကို
ဖေဖေ ဥပက္ခာပြုခဲ့တာ သမီး”

ဖေဖေက ယတိပြတ်စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာသူဖြစ်သည်။ ဆွေမျိုး
ရင်းချာဆို၍ သူ့တူမနှစ်ယောက်သာရှိပေမယ့် အမွေအားလုံးကိုဒေါ(လ်)
တစ်ယောက်တည်းအတွက် အကုန်လှပေးခဲ့သည်။

သည်တော့မှပဲ ဖေဖေရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို ဒေါ(လ်)အံ့သြမျှက်
ဝန်းတွေပြူးကာ သိခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါ(လ်)ဆယ်သက်ဆယ်ဘဝ သုံးမကုန်နိုင်သော အမွေဥစ္စာ
ခန့်တွေကိုပိုင်ဆိုင်ခဲ့တာအတွက် အားလုံးက ဒေါ(လ်)နှင့်ထိုက်တန်တာ
ကြောင့်ဟုပဲ ဆိုကြပါသည်။ ကိုကိုဒီဇိုင်းကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒေါ(လ်)ကို
ကျေနပ်ဂုဏ်ယူစွာ ချီးကျူးသလို မုန်းငုန်ကလည်း အင်္ဂလန်မှနေ၍
စာနှင့်ရေးကာ ဒေါ(လ်)အတွက် ဝမ်းသာမိကြောင်း ပြောခဲ့သည်။

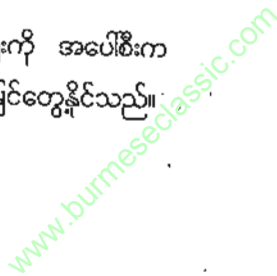
အမွေတွေနဲ့ သူဌေးမလေးဖြစ်သွားပြီမို့လည်း အရင်ကထက်
ပိုစိတ်မချဟု ရေးထားသေး၏။

ဒေါ(လ်)အဖြစ်က ငုန်ရဲ့စာလေးတွေကို အလွမ်းပြေဖတ်ရှု
ခဲ့မှတစ်ပါး စာပြန်ခွင့်မရှိတာမို့ ငုန်ကိုလွမ်းသည့်အခါ ငုန်စာလေးတွေ
အထပ်ထပ်ဖတ်ရုံမှတစ်ပါး မတတ်သာခဲ့ပါ။

ငုန်ရဲ့ကိုကို ဒီဇိုင်းကိုမေးပြီး ငုန်လိပ်စာတောင်းလို့ရနိုင်ပေမယ့်
ဒေါ(လ်)မဝံ့ရဲ့ပါ။ မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ ဣန္ဒြေသိက္ခာဆိုတာ ရှိသေး
သည်ပဲ။

အတွေးစတွေကို ဖြတ်ကာ ဒေါ(လ်)မှန်ရေကခွာခဲ့သည်။
ရွှေအိမ်စည် စံအိမ်တော်ကြီး၏ သုံးထပ်တိုက် ဝရန်တာကို
ဒေါ(လ်)ထွက်ခဲ့သည်။ သည်ဝရန်တာလေးက ရှုမြင်ကွင်းတွေကို ဒေါ(လ်)
သဘောကျဆုံးပါပဲ။

ကြည့်လေ ကျယ်ဝန်းလှတဲ့ ခြံကျယ်ကြီးကို အပေါ်စီးက
မြင်ရသလို ဟိုးအဝေးက မြင်ကွင်းတွေကိုလည်း မြင်တွေ့နိုင်သည်။

ရန်ကုန်မြို့တွင်း နယ်နိမိတ်နှင့်မထေ့သော သည်ခြံကျယ် ကြီးက ဖေဖေရဲ့ ဘိုးဘွားပိုင်ခြံကြီးဖြစ်၏။

“ဖေဖေယုံတာ တစ်ခုရှိတယ်သမီး ဘိုးဘွားအမွေအနှစ်ဆိုတာ ထိုက်တန်မှရသလို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရမယ် တာဝန်လည်းရှိတယ် ဒါကြောင့် ဖေဖေလက်ထက်မှာ ရွှေအိမ်စည်ကို ပိုပြီးထည်ဝါခန်းနား အောင် ပြုပြင်ခဲ့တာပေါ့ကွယ်”

ဖေဖေက ခြံထဲက အိမ်ကြီးကိုဖျက်ကာ သုံးထပ်တိုက်ကြီး ဆောက်သည်။ အတွင်းညှပ်ခန်းနှင့်ပရိဘောဂတွေကိုတော့ ရှေးမှလက်ရာ မပျက်ထားသည်။ ခေတ်မီအသုံးအဆောင်တွေကိုလည်း ဖြည့်ဆည်းခဲ့ သည်။

ခြံဝင်းကိုတော့ ပိုပြီးဂရုစိုက် မွမ်းမံခဲ့တာမြင်ရုံနှင့် သိနိုင်၏ ကုန်းမို့မို့ အရှေ့ဘက်မှာ ဂန္ဓမာအဖြူ ၊ စန်းဘောလန် အဝါရောင်ရဲလိုးကင်းတို့က အလှသွေးရောင်စုံ ဖြာဝေနေကြသည်။ မေပြုံးပန်းရောင်စုံစိုက်ခင်းကလည်း ခြံကြီးကိုကျက်သရေတ စေ၏။

နှင်းဆီပန်းရောင်စုံတွေက အိုးတွေနှင့်အစီအရီ တန်ဖိုးကြီး သစ်ခွပန်းတွေကလည်း စင်နှင့်စနစ်တကျပါပဲ။

ပန်းပင်တွေနှင့် ခြံဝင်းကို စောင့်ရှောက်ဖို့အတွက် ဦးခိုက် ပိသားစုကို တာဝန်ယူစေခဲ့သည်။ ပန်းခင်းက ဝင်ငွေတွေနှင့် ထိုက်ထ

အပျိုစင် ငွေးခိုး သော လစာငွေကို ဖြေရှင်းနိုင်အောင် စီစဉ်ထားတာဖြစ်သည်။

ပန်းခင်းတစ်ဖက်တွင် မြင်းလောင်းကိုမြင်နိုင်သည်။ ဖေဖေဦး မြတ်သူရဲ့ ဝါသနာဟုပဲဆိုရမည်။ မြင်းကောင်းမြင်းသန်တွေကို မွေးမြူ ထားကာ တပည့်ဦးစံမောင်ကိုစောင့်ရှောက်စေ၏။

မနက်ခင်းနှင့်ညနေခင်းအချိန်များမှာ မြင်းစီးထွက်ကာ ကျန်းမာ ရေးလေ့ကျင့်ခန်းယူတတ်သော မွေးစားဖေဖေရဲ့ ဝါသနာက ဒေါ(လ်) ကိုပါ အရိပ်ထင်အသက်ဝင်စေခဲ့သည်ထင်သည်။

ညနေခင်းတွေဆိုလျှင် ဒေါ(လ်)အတွက် ဖေဖေဝယ်ပေးထား ခဲ့သော အချစ်တော် မြင်းမကလေး “တိမ်လွှာပြာ”ကို ဒေါ(လ်)ခြံ တစ်ပတ်လှည့်စီးနေကျဖြစ်သည်။

“ဟိတ် ဒေါ(လ်) ကိုယ်ပိုင်နက်ကို ကြည့်လို့မဝနိုင်ဖြစ်နေတာ သိလေ ဟုတ်လား”

အသံကြောင့် ဒေါ(လ်)လှည့်ကြည့်တော့ ခိုင်အင်ကြင်။ ပခုံး အထိသာရှည်သော ဆံပင်အညိုတွေက ပွယောင်းယောင်းလေးပဲ ဖြစ် နေသည်။ ညိုညက်သောမျက်နှာလေးမှာ ဘာမှခြယ်သထားခြင်းမရှိ

သလို အပြာရင့်ရောင်ပန်းပွင့်ကြီးတွေနှင့် ဒီပိုင်းထွင်ထားသော ညဝတ် အင်္ကျီဝန်ရှည်ကြီးနှင့်မို့ အခုမှအိပ်ရာကနိုးလာဟန်ရှိ၏။

“အဟင်း မမအင်ကြင်း အခုမှ နိုးတာလား ဒေါ(လ်)က အက်ထပ်ရောက်နေပြီထင်နေတာ”

ခိုင်အင်ကြင်းက ဒေါ(လ်) ရပ်နေရာ ဝရန်တာအနီးလျှောက်
လာရင်း

“ဒီနေ့ အိပ်ရာထနောက်ကျသွားတာပါ ဒေါ(လ်)ရဲ့ ဖိုးလင်းကာ
နီးကနီးနေပေမယ့် ပြန်မေးလိုက်တာ အိပ်ပျော်သွားလို့ ကမန်းကတမ်း
ထခဲ့ရတယ်”

“အမလေး မမအင်ကြင်းရယ် အစောကြီးထစရာမှမလိုဘဲ
ဘာမှလုပ်စရာမလိုပါဘူး မမအင်ကြင်းရဲ့ ဒေါ်ကွန့်နဲ့မအေးတို့ ရိုပါတယ်”

ဒေါ(လ်)စကားကြောင့် ခိုင်အင်ကြင်း နှုတ်ခေါင်းလေးရှုံ့
နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်ကာမဲ့သည်။ ပြီးမှ

“ဒေါ်ကွန့်က အင်ကြင်းဆင်းမလာရင်ပိုကြိုက်မှာပေါ့
အဟင်း သူ့မျက်လုံးတွေက တို့ကို မကြည့်ဖြူတာ အထင်အရှားပေ”

“အို မဟုတ်တာ ငါ့လေးကွန့်က ဘာကြောင့်မမအင်ကြင်းကို
မကြည့်ဖြူရမှလဲ သူ့စိမ်းတွေမဟုတ်တာ ဒေါ(လ်)တို့မမအင်ကြင်းတို့
နဲ့ အဒေါ်တော်စပ်တဲ့ ဆွေမျိုးတွေပဲဥစ္စာ”

“ဆွေမျိုးဆိုတာ စပ်မတော်တာမျိုးပါ ဒေါ(လ်)ရယ် တူမချင်း
အတူတူ အန်ကယ်ဦးမျိုးမြတ်သူက ဒေါ(လ်)ကိုပဲ အမွေတွေပေးသွား
ခဲ့တာ ကြည့်ပါလား ဒေါ်ကွန့်က ရွှေအိမ်စည်ရဲ့သခင်ဒေါ(လ်)ထက်
အင်ကြင်းကို ခင်တွယ်မယ်ထင်လို့လား အဟင်း အင်ကြင်းက ဘာမှ
မက်မောစရာမရှိဘဲ တူမလေးဒေါ(လ်)ရဲ့ အဟင်း ဟင်း”

ရယ်သံတွေက လှောင်ရိပ်စွက်နေသည်။ ခိုင်အင်ကြင်းရင်ထဲက
စားချက်တွေကို ဒေါ(လ်) နားလည်စာနာမိ၏။ မိဘတွေ၏ လောဘ
ချွန်ကြီးမှုတွေကြောင့် ရွှေအိမ်စည်အိမ်ကြီးပေါ် ရောက်လုနီးမှ ဝေးခဲ့
တာဖြစ်၏။

အခုတော့ ဖခင်ရင်းကလည်း လောင်းကစားမှုနှင့်ထောင်ကျ
ထောင်ထဲမှာပဲ သေသွားခဲ့ပြီ။ မိခင်ကလည်း သေဆုံးခဲ့၏။ သည်မှာ
လောကထဲမှာ တစ်ဦးတည်းသော ဆွေမျိုးအစ်မဝမ်းကွဲ ခိုင်အင်ကြင်း
ဒေါ(လ်) အိမ်ကြီးပေါ်ခေါ်တင်စောင့်ရှောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“မမအင်ကြင်းရယ် ပြီးခဲ့တဲ့အတိတ်တွေကို မေ့လိုက်ပါနော်
ရွှေအိမ်စည်မှာ မမအင်ကြင်း မပူမပင်နေဖို့အတွက် ဒေါ(လ်)
ဒေါတာပါ ဒေါ(လ်)တို့ညီအစ်မနှစ်ယောက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်အတူ
ဆိုင်လို့ပါ မမအင်ကြင်းရယ်”

ဒေါ(လ်) လေသံလွင်လွင်လေးနှင့် ဝှိုးတိုးလေးဆိုတော့
အင်ကြင်း မျက်နှာပေါ်က လှောင်ပြီးတွေပြေလျော့သွား၏။ ဝမ်းကွဲ
အစ်မတွေမိထင်ရဲ့ ဒေါ(လ်)နှင့်ခိုင်အင်ကြင်းတို့အသွင်က လားလားမျှ
ထူတာအမှန်ဖြစ်သည်။

မမခိုင်အင်ကြင်းက အသားညိုစိမ့်စိမ့်နှင့်ညိုချောချောသူ
မည်း မျက်ဝန်းညိုကြီးတွေက လျှို့ဝှက်မှုတွေနှင့်အမြဲတမ်းရီလဲနေ
တတ်၏။ ပြေပြစ်သော အရပ်အမောင်းနှင့်လိုက်ဖက်ညီသော ကိုယ်လုံး

အလှအပမှာတော့ ဒေါ(လ်)ထက်ပိုပြီး ကျစ်လျစ်လှပသည်။

ခိုင်အင်ကြင်းက ကိုယ်ရဲ့သာလွန်မှုကိုလည်း ဆင်ခြင်သိနိုင်သူပါပဲ။ လှပသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ပေါ်လွင်စေမည့် အဝတ်အစားမျိုးကို ရွေးချယ်ဝတ်ဆင်တတ်သူဖြစ်၏။

ဒေါ(လ်)ထက်စာလျှင် ခိုင်အင်ကြင်းက ပိုပြီးခေတ်ဆန်သလို ပွင့်လင်းရဲတင်းပြီး ရဲရင့်သူဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒေါလေးကွန်က လူကြီးပီပီ အမြင်မကြည်လင်တာ ဖြစ်နိုင်သည်။

“ကဲ ဆော့နီးဒေါ(လ်)ရယ် အင်ကြင်းကနောက်တပေါ် ဒေါ(လ်)ကိုခင်မင်တယ် ကျေးဇူးလည်းတင်တယ် ချစ်လည်းချစ်တယ် အဲ ဒေါကွန်ကိုတော့ ကြည့်မရတာအမှန်ဘဲ အဟောင်း မှန်ထဲကိုကြည့်သလိုပေါ့ ဒေါ(လ်)ရယ် သူ့ပြုံးရင်ကိုယ်ပြုံးမယ် သူ့မဲ့ရင်ကိုယ်မဲ့မယ် မဟုတ်ဘူးလား”

ဒေါ(လ်)ဘာပြောရမှန်းမသိပါ။ ဒေါလေးကွန်ဆိုတာ ဒေါ(လ်)တို့နှစ်ဦးစလုံးရဲ့ အဒေါ်တော်စပ်သော အပျိုကြီးတစ်ကိုယ်တည်းသမားဖြစ်၏။ ကိုယ်အိုးကိုယ်အိမ်နှင့် မပူမပင်နေနိုင်သူပေမယ့် ဒေါ(လ်)တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေတော့ လာနေပေးခြင်းဖြစ်သည်။

အိမ်မှုကိစ္စတွေမှာလည်း မအေးကို နိုင်နင်းစွာစေခိုင်းသလို ကိုယ်တိုင်လည်း မလစ်လပ်အောင် လုပ်ဆောင်ပေးသူဖြစ်၏။

ခိုင်အင်ကြင်းကို ဒေါ(လ်)အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်တော့ ဒေါလေးကွန်

သိပ်ပြီး မကြည့်ဖြူပါ။

“အင်း ခိုင်အင်ကြင်းက ဒေါလေးတူမပါပဲ ဒါပေမဲ့ မိဘတွေက စရိုက်မကောင်းတော့ ခပ်ရိုင်းရိုင်း ခပ်စွာစွာရယ် ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေတော့ ဒေါလေး သမီးဆန္ဒကို မတားတော့ပါဘူးကွယ်”

ဒေါ(လ်)ထက် ငါးနှစ်ကျော်အသက်ကြီးသော မမခိုင်အင်ကြင်းရဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက်ကို ဒေါ(လ်)ဘယ်လိုဝေဖန်ရမလဲ။

သည်တော့ နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်လိုက်မိတာ အကောင်းဆုံး။

ဒေါ(လ်)စိတ်ထဲမှာ တောင်တမိတာ တစ်ခုပဲရှိ၏။ ရွှေအိမ်စည်အိမ်ကြီးမှာ ဒေါလေးကွန်ရယ်၊ ဒေါ(လ်)ရယ်၊ မမခိုင်အင်ကြင်းရယ် ဥမကွဲသိုက်မပျက် နေထိုင်သွားချင်သည်။

“အင်ကြင်း ရေချိုးလိုက်ဦးမယ် ဒေါ(လ်) ပြီးမှ ကော်ဖီဝိုင်းမှာ ဆံကြတာပေါ့”

မမအင်ကြင်းနှုတ်ဆက်စကားလေးဆိုကာ ထွက်သွားတော့မှ ဒေါ(လ်)လည်း ရေချိုးခန်းဘက်လှမ်းခဲ့မိ၏။

သည်အချိန်ဆို ဒေါလေးကွန်တို့ မီးဖိုထဲမှာ ချက်ပြုတ်နေဆွာက်ပြီ။ အရင်နေ့တွေကတော့ ဒေါ(လ်)နေ့စဉ် ခုနစ်နာရီအိပ်ရာက ဘတ်ပေမယ် မနေ့ညက ဖေဖေရယ်ယာဝင်ထားသော ကုမ္ပဏီတွေက ပို့ပေးလာသော လချုပ်စာရင်းတွေ၊ အမြတ်ငွေတွေကို စစ်ဆေးနေ

ရတာမို့ နောက်ကျနေခဲ့ခြင်းရယ်ပါ။

ဒေါ်လေးကွန်က မိန်းကလေးတစ်ယောက် နေထွက်သည်အထိ အိပ်တတ်တာ သဘောမကျပါ။ ဒါကိုသိတာမို့ ခိုင်အင်ကြင်းက သည်းတမင်ပေအိပ်နေတတ်တာ ဆိုသည်လည်း ဒေါ်(လ်)သိနေသည်။

ဒေါ်လေးကွန်နှင့်မမခိုင်အင်ကြင်းကြားမှ ပြေလည်မှုကိုတော့ ဒေါ်(လ်) ဘယ်လိုမှအဖြေမရှာတတ်ပါ။

လူကြီးပီပီ ဒေါ်လေးကွန်က စည်းကမ်းစနစ်ရှိစေချင်၏။

မမခိုင်အင်ကြင်းက စည်းတွေဘောင်တွေကို ဆန့်ကျင်ခဲ့သူဆိုတော့ သဟဇာတ မဖြစ်တာ အဆန်းတော့ မဟုတ်ပါ။

အချိန်ကလေးကြာလာရင်တော့ သံယောဇဉ်ဆိုသော အစီအစဉ်အောက်မှာ နစ်ဦးနှစ်ဖက် ပြေလည်သွားမည်ထင်ရဲ့။

ဒေါ်(လ်) ပင့်သက်မောလေးနှင့် မျှော်လင့်ရုံသာ။

အခန်း (၂)

“မမလေး ထမင်းစားဖို့ ကြီးမေခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့”

မအေး ညွှန်ခန်းထဲအထိရောက်လာကာ ခေါ်တော့ မဂ္ဂဇင်းအုပ်ကို ပိတ်လိုက်ရှင်း ခေါင်းကလေးညှိတ်ပြလိုက်သည်။

တီဇီရုမ္မာထိုင်ကာ ဂိမ်းကစားနေသော မမအင်ကြင်းအနီးသို့ ဒေါ်(လ်)နွဲ့နွဲ့ကလေး လျှောက်လာခဲ့သည်။

မအေးခေါ်တာကြားပေမယ့် မမအင်ကြင်းကစားလက်စ ဂိမ်းကို အာရုံမပြတ်နိုင်သေး။ ဒေါ်(လ်) မမအင်ကြင်းအနောက်မှာရပ်ကြည့်ရင်း

“ပြီးမှဆက်ကစားပါ မမအင်ကြင်းရယ် ထမင်းသွားစားရအောင် ဒေါ်လေးကွန် စောင့်နေလောက်ပြီ”

“ဒေါ(လ်) သွားနှင့်ပါ ၊ အင်ကြင်းမဆာသေးလို့”

“တစ်ခါတည်း ဝင်စားလိုက်ပါ မမအင်ကြင်းရယ် ဒေါလေးကွန့်က ထံမင်းစိုင်းမှာ လူစုံစိုင်းဖွဲ့စားချင်တာ မမအင်ကြင်းသိရက်နဲ့”

အင်ကြင်းနှုတ်က မကျေမနပ် စုပ်တစ်ချက်သပ်ရင်း ဂိမ်းစက်ခလုတ်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်၏။

“ဂိမ်းတွေအရမ်းမကစားနဲ့ မမအင်ကြင်းရဲ့ အာရုံကြောတွေ ထိခိုက်တတ်တယ်”

ခိုင်အင်ကြင်းပန်းလေးကိုဖက်ရင်း ဒေါ(လ်)ဆိုတော့ အင်ကြင်းနှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ မျက်စောင်းလေးထိုးပစ်ရင်း

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်မရယ် အစ်မစကား ညီမလေးနားထောင်ပါမယ်”

“အဟင်း ဟင်း မမအင်ကြင်းကလည်း ဒေါ(လ်)ကစိုးရိမ်ဖို့ ပြောတာပါ တော်ကြာ တို့မမ ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ပါဝါမျက်မှန်ထူကြီး တပ်နေရမှာစိုးလို့ အဟင်း”

ဒေါ(လ်)က အရွန်းလေးဖောက်ကာ ရယ်ရယ်မောမောလေးဆိုတော့မှ ခိုင်အင်ကြင်းမျက်နှာလေး ပြုံးလာသည်။

ညီအစ်မနှစ်ယောက်သား အတူယှဉ်တွဲလျက် ထမင်းစားခန်းထဲဝင်ခဲ့ကြတော့ ဒေါလေးကွန့်နှင့်မအေးတို့ ထမင်းစိုင်းအသင့်ပြင်ဆင်ပြီးလို့ စောင့်နေကြသည်။

“ဟာ ဟင်းတွေကရယ်ပဲ ကင်ပွန်းချဉ်ရည်ဟင်းနဲ့လေးက သင်းနေတာပဲ”

ဒေါ(လ်)က စားပွဲစိုင်းကြီးပေါ်က ဟင်းခတ်ပန်းကန်တွေကို ခေ့ဝဲကြည့်ရင်း ဝမ်းသာအားရလေးဆိုသည်။ ခိုင်အင်ကြင်းကတော့ ထိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင်ရင်း တိတ်ဆိတ်စွာပဲ ငြိမ်သက်နေသည်။

“ဒေါ(လ်) အစပ်မစားနိုင်တာသိလို့ ငါးပိထောင်းကို နှစ်မျိုး စီစဉ်ပေးထားတာ ဒီဘက်ကအစပ် ဟိုဘက်ပန်းကန်ထဲကအစပ်ပေါ့ ထားတယ် ကဲ စားကြ စားကြ”

ဒေါလေးကွန့်က သည်လိုအစီအစဉ်တွေ စနစ်တကျရှိသည်။ ဒေါ(လ်)အစပ်သိပ်မစားနိုင်တာမို့ သီးသန့်စီစဉ်ပေးသလို အစပ်ကြိုက်သော ခိုင်အင်ကြင်းအတွက်လည်း အဆင်ပြေစေအောင် စီစဉ်ခြင်းဖြစ်၏။

ဒေါ(လ်) ဒေါလေးကွန့်ပန်းကန်ထဲကို ကြက်အသည်းတစ်တုံး အရင်ဆုံးခပ်ထည့်ဦးချသည်။ ပြီးတော့ ခိုင်အင်ကြင်းပန်းကန်ထဲ တစ်တုံး ခပ်ထည့်သည်။

ဒါကို သုံးယောဇာ်ထမင်းစားတိုင်း ဒေါ(လ်)ရဲ့ ပြုနေကျ အကျင့်ကလေးပဲဖြစ်သည်။ အားလုံးထဲမှာ ကိုယ်ကအငယ်ဆုံးမို့ ဒေါ(လ်)က ရိုသေသမှုနှင့်ဦးချပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒေါလေးကွန့်က ပြုံးပြုံးလေးခေါင်းညိတ်ရင်း ထမင်းကိုငုံစားသည်။ သမီးလေးဒေါ(လ်)ကို ဒေါလေးကွန့် ချစ်ခင်သံယောဇာ်ဖြစ်ရတာ

ဒီလို သိတတ်မှုလေးတွေကြောင့် ဖြစ်သည်။

တူမချင်းတူပေမယ့် အရိုးသားဆုံးဝန်ခံရလျှင် ဒေါ(လ်)ကိုပဲ သူမသံယောဇဉ်ကြီး ခင်မင်မိ၏။ ခိုင်အင်ကြင်းကိုတော့ စိတ်ထဲက ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိလှတာအမှန်ပါ။

ဒေါ(လ်)ရဲ့ ပြည့်စုံကြွယ်ဝမှုတွေကြောင့်ဟု ခိုင်အင်ကြင်းက ထင်ချင်ထင်ပေလိမ့်မည်။ သည်ငွေကြေးဂုဏ်အရှိန်အဝါတွေကို သူမ မမက်မောပါ။ သံယောဇဉ်အနှောင့်အယှက်တွေ ကင်းရှင်းတာမို့ တစ်ယောက် ကည်း အပျိုကြီးဘဝကို ရွေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုယ်ကျန်းမာရေးကလည်းကောင်း၏။ အိမ်စားစားအတွက် လည်း ပူစရာမရှိ။ အချိန်တန်ရင် စစ်ကိုင်းတောင်မှာတရားအားထုတ် ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့၏။

ထိုစိတ်ကူးတွေအားလုံးက ဒေါ(လ်)လေးနှင့်ဆုံလိုက်တော့မ အကုန်လုံးပျက်စီးကုန်ရတော့သည်။

ရွှေအိမ်စည် အိမ်ကြီးမှာ ဒေါ(လ်)ဆိုသော တူမလေးတစ် ယောက်တည်း အထီးကျန်စွာကျန်ခဲ့တာကို စာနာမိတာက ပထမ ဒေါ(လ်)ကိုယ်တိုင်က သူမနှင့်အတူနေပေးဖို့ မျက်ရည်လေးဝဲကာ တောင်းပန်တာကြောင့် သူမ သံယောဇဉ်ကြီးကို ရစ်တွယ်မိတော့သည်။

တူမလေးဒေါ(လ်) ပညာရေးဆုံးခန်းတိုင်လို့ ကိုယ်ဘဝကိုယ် ရပ်တည်နိုင်လျှင်၊ ဒါမှမဟုတ် အိမ်ထောင်ရက်သားကျသွားခဲ့လျှင်

သူမဘက်က တာဝန်ကျေပျီဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ရွှေအိမ်စည်ကို ရောက်ခဲ့၏။

နောက်တော့လည်း ဖြူစင်ရိုးသားပြီး လိမ္မာယဉ်ကျေးသော ဒေါ(လ်)လေးကို သူမသံယောဇဉ်ပိုသွားရတော့၏။ ဒေါ(လ်)ငယ်စဉ်တုန်း ကတော့ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်မြင်ဖူးတွေဖူးသည်။ ဖြူဖြူနုနုချစ်စဖွယ်လေး မို့ သူမအလည်သွားတိုင်း မှန်ပုံသားရည်စာတွေ ဝယ်သွားခဲ့ဖူးသည်။

ဝမ်းကွဲအစ်ကိုဖြစ်သူ ခိုင်အင်ကြင်းဖခင်ကိုတော့ လောင်းက စာသမားမို့ သူမခင်ခင်မင်မင် မနေခဲ့ပါ။ ပြီးတော့ ယူထားသော မိန်းမ ကလည်း အသွင်တူစိုက်တူဆိုတော့ မပတ်သက် မဆက်နွယ်ချင်တာ မို့ ခပ်စိမ်းစိမ်းနေခဲ့သည်။

အဖေသွေးအပြည့်ပါသော ခိုင်အင်ကြင်းကိုတော့ ဖခင်မရှိတော့ ချိန်မှာ သူမထောက်ပံ့ကူညီရင်း ဆုံဖူးသည်။ အသွင်ကော စရိုက်ကပါ နှစ်မျိုးစရာ မရှိတာမို့ သူမ သံယောဇဉ်မနှယ်ခဲ့ပါ။

အစ်ကိုမျိုးမြတ်သူက စောင့်ရှောက်မည်ဆိုသည်ကိုတောင် အမွေဥစ္စာကိုမက်မောကြသူတွေဆိုတာ ကြားထားကတည်းက သူမ ကင်းကင်းနေခဲ့တာဖြစ်သည်။

အခုတော့ ခိုင်အင်ကြင်း ရွှေအိမ်စည်ကိုရောက်လာခဲ့ပြီ။

ညီအစ်ကို ဆွေမျိုးသားချင်း မေတ္တာငတ်မွတ်သော ဒေါ(လ်) လေးရဲ့ ဆန္ဒကို မဆန့်ကျင်လို၍ သူမကိုဒေါ(လ်)လေးတိုင်ပင်တော့ ခေါင်ညှိတ်ခဲ့ခြင်းပါ။

ခိုင်အင်ကြင်းတို့ကတော့ ရောက်ကတည်းက အချိုးမပြေတာ အထင်အရှား လိမ္မာယဉ်ကျေးမှုမရှိဘဲ ခပ်စွာစွာလေးဖြစ်သည်။

သူမဆုံးမတိုင်းလည်း နာခံလိုဟန်မပြတော့ ဘာသိဘာသာ ပဲနေလိုက်၏။ ဒေါ(လ်)ရဲ့ အိမ်ပေါ်မှာ ခိုင်အင်ကြင်းရှိနေသလိုတော့

သူမပါရှိနေဦးမှ ဖြစ်မည်ဟု ဆင်ခြင်မိ၍ ဒေါလေးကွန်ဆက်နေခြင်းပါပဲ။ ထမင်းခိုင်းသိမ်းတော့ မအေးက အချို့ပွဲတွေ စီစဉ်ပေးသည်။

နာနတ်ယို၊ ကျောက်ဖုရုံယိုနှင့် ပန်းသီးစိတ်ပန်းကန်တွေ ချပေးသည်နှင့် ခိုင်အင်ကြင်းက ပန်းသီးတစ်စိတ်ကို လှစ်ခနဲ ကောက်ယူစားသည်။

ဒေါ(လ်)လေးကတော့ သူမအရင်မနှိုက်မချင်း ဘယ်တော့မှ မနှိုက်တတ်ပါ။ သည်လို ယဉ်ကျေးသော စိတ်ဓာတ်ဖြူဖြူလေးကြောင့်

ဒေါ(လ်)ကို သူမ ခင်တွယ်နေမိခြင်းပါပဲ။ “ဒေါလေးကွန်နဲ့ နာနတ်ယိုလေးစားလိုက်လေ ရင်ချောင်သွား တာပေါ့”

နာနတ်ယိုပန်းကန်ကို သူမရှေ့လှမ်းတိုးပေးရင်း ဒေါ(လ်)လေး ဆိုတော့ ဒေါင်းညိတ်ပြရင်း အနည်းငယ်နှိုက်စားလိုက်ရ၏။

သူမ စားသောက်ပြီးမှ ဒေါ(လ်)လေးက စပျစ်သီးလုံးလေးတွေ ဖြုတ်ကာစားနေလေသည်။

“ညနေကျရင် ဒေါလေး မခင်တို့အိမ်သွားမလို ဒေါ(လ်)လေး လိုက်ဦးမလား”

“မလိုက်တော့ဘူး ဒေါလေးရဲ့ သမီးကိုကိုခိုင်းနဲ့ သွားစရာရှိ လို့”

ဒေါ(လ်)စကားကြောင့် ပန်းသီးစိတ်ကိုစားနေသည့် ခိုင်အင် ကြင်း ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်ရင်း

“ကိုဒီခိုင်းနဲ့အချိန်းအချက်လုပ်ထားကြတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား ဒေါ(လ်)”

“ဖေဖေရဲ့ လုပ်ငန်းကိစ္စတစ်ခုအတွက် တိုင်ပင်စရာရှိလို့ပါ မမအင်ကြင်းရဲ့”

“အဟင်း ဟင်း အင်ကြင်းကရိုးရိုးသားသား မေးတာပါ ဒေါ(လ်)ရဲ့”

ခိုင်အင်ကြင်းရယ်သံက လှောင်ရိပ်သမ်းနေတာမို့ ဒေါလေးကွန် အကဲခတ်သလိုကြည့်မိ၏။ ရိုးရိုးသားသားဆိုသော သူရဲမျှက်ဝန်းတွေ ထဲကတော့ လှောင်ရိပ်လေးတွေ အရိပ်ထင်ကာ မထိတရီပြီးနေဆဲ။

ဒေါ(လ်)ကတော့ တကယ်ကိုရိုးသားစွာနှင့် ဘာမှသတိထားမိ ပုံမရသည့်နယ်ရှိ၏။ ဒေါလေးကွန်က ခပ်အေးအေးနေတတ်သူတစ် ယောက်။ ဒါပေမဲ့ ရွှေအိမ်စည်ကိုခိုင်အင်ကြင်းရောက်လာကတည်းက အရိပ်ကြည့် အကဲခတ်နေခဲ့တာကြာပြီ။

ဒေါ(လ်)ကို ခိုင်အင်ကြင်းပြောဆိုဆက်ဆံပုံက တစ်ခါတစ်ရံမှာ တင်တင်စီးစီးရှိလွန်း၏။ ဦးလေးဖြစ်သူရဲ့ အမွေတွေကို တစ်ပြားတစ်ချပ်

မှ ခံစားခွင့်မရလိုက်ဘဲ ဒေါ(လ်)တစ်ဦးတည်း ရရှိလိုက်တာကို ခံရခက်ခက်ဖြစ်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဒေါ(လ်)က ညီအစ်မတွေဆိုသော စာနာခံစားစိတ်ကလေးနှင့် အိမ်ပေါ်ခေါ်ကင်ပြီး အခွင့်အရေးပေးထားသည်ကို ခိုင်အင်ကြင်းဘယ်လိုတင်မြင်ယူဆ နေသည်မသိပါ။

“အင်ကြင်း ဒေါ(လ်)ကိုမေးရဦးမယ် အခု ဒေါ(လ်)ရဲ့စီးပွားရေး ကိစ္စတွေမှာ ဒီဦးခိုင်းဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကဝင်ကူပေးနေတာ အင်ကြင်းတော့ သဘောမကျဘူး”

ပန်ကန်ထဲမှပန်းသီးစိတ်ကလေးကို လှမ်းယူရင်း ခိုင်အင်ကြင်း ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ဒေါလေးကွန့်မျက်မှောင်ကုပ်သွားရ၏။ ဒေါ(လ်)ကတော့ အပြုံးရိပ်သမ်းနေသော မျက်နှာကလေးတည်သွားပြီး မှ လေသံငြိမ်ငြိမ်ကလေးနှင့် ပြန်ဖြေရှာသည်။

“ကိုကိုဒီဦးက ဒေါ(လ်)အပေါ်တကယ်ကောင်းတာပါ မမ အင်ကြင်းရဲ့ ပြောရရင် ဖေဖေရှိစဉ်ကတည်းက ကိုကိုဦးအဖေနဲ့က စီးပွားဖက် ပါတနာတွေ ပြီးတော့ အိမ်နီးချင်းတွေလေ နောက်မှ ကိုကိုဦးတို့က အိမ်ပြောင်းသွားခဲ့ကြတာ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေရှိကတည်းက ကိုကိုဦးက ဖေဖေရဲ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို ကူညီနေတာ အခု ဒေါ(လ်) တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ချိန်မှာ ကိုကိုဦးကူညီနေလို့ အားလုံး အဆင်ပြေနေတာ မမအင်ကြင်းရဲ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့စိမ်းတစ်ယောက်ကို ဘယ်လောက်အထိ သရမှာလဲ ဒေါ(လ်)ရယ် အင်ကြင်းကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှမယုံဘူး”

“မောင်ဦးက တကယ်ကို စိတ်ထားကောင်းရှိတဲ့သူပါကွယ်” ဒေါလေးကွန့် မနေနိုင်တော့ဘဲ ဝင်ပြောသည်။ ခိုင်အင်ကြင်း နှုတ်ခမ်းလေး တင်းတင်းစေ့ထားလျက်က မြဲပြသည်။ ဒေါလေးကွန့် ကတော့ ခွန်းတုံ့ပြန်ကာမပြောပါ။

သည်အခိုက်မှာပဲ မအေးလက်ထဲမှာ စာတစ်စောင်ကိုင်လျက် ဆက်လာ၏။

“စာဒို့သမားလာတယ်မမလေး နိုင်ငံခြားကစာတဲ့” မအေးစကားကြောင့် ဒေါ(လ်)မျက်နှာလေး ဟန်မဆောင်နိုင် သောက်အောင် ဝင်းလက်တောက်ပသွားသည်။

မအေးကမ်းပေးသော စာလေးကို ချက်ချင်းပင်ဒေါ(လ်) ဆက်ဖတ်သည်။ စားပွဲတစ်ဖက်မှ စူးစမ်းသော မျက်ဝန်းများနှင့်ကြည့်နေ သော ခိုင်အင်ကြင်းကိုတောင် ဒေါ(လ်) သတိမမူနိုင်ခဲ့ပါ။

ဒေါ်ကွန့်က စပျစ်ခိုင်မှ စပျစ်သီးတစ်လုံးကို ဖြုတ်စားရင်း ဒေါ(လ်)ကိုငေးငေးလေးကြည့်နေမိသလို လက်ထဲကပန်းသီးစိတ်ကို တောင်သတိမထားနိုင်စွာ စပ်စပ်စုစုကြည့်နေသော ခိုင်အင်ကြင်းကိုလည်း တောင်သတိကြည့်နေမိဆဲ။

ဒေါ(လ်)မျက်ဝန်းနက်လေးတွေ တောက်ပလို့ ကြည့်နှုတ်တွေ

ဖြာနေတာကို နိုင်အင်ကြင်းမြင်ပါသည်။ နိုင်ငံခြားမှရောက်လာသည့် စာဆိုကတည်းက ဒေါ(လ်)ရဲ့ ချစ်တဲ့သူ မုန်းငုန်ဆိုတဲ့သူဆီက ဆိုတာ လည်း တွက်မိပြီးသား။

ဒါတွေကို ဒေါ်ကွန့်မှသိပေမယ့် နိုင်အင်ကြင်းကတော့ ဒေါ(လ်) ရင်ဖွင့်ပြောပြထား၍ သိထားပါသည်။

“ဒေါ်လေးကွန့်ရေ ငုန်ပြန်လာတော့မယ်တဲ့”

ဒေါ(လ်) မျက်နှာလေး အပျော်ရိပ်တွေ ရွန်းလဲ့တောက်ပလို့ ဝမ်းသာအားရသံလေးနှင့်လှည့်ပြော၏။

“ဟုတ်လား မြန်မာပြည်ကို အလည်ပြန်လာတာလားသမီး”

ဒေါ်လေးကွန့်က မုန်းငုန်နှင့်ဒီဇိုင်းတို့ညီအစ်ကိုကို ဟိုးအရင် ကတည်းက ခင်မင်ကျွမ်းဝင်ထားခဲ့ပြီးသားမို့ စိတ်ဝင်တစားပြန်ပေး၏။ ဒေါ(လ်) ခေါင်းကလေးကို သွက်သွက်လေးခါယမ်းပြရင်း

“မဟုတ်ဘူး ဒေါ်လေးကွန့်ရဲ့ ငုန်ကနိုင်ငံခြားမှာနေရတာ ပြီးငွေနေပြီတဲ့ လုံးဝမနေချင်တော့ဘူးတဲ့ မြန်မာပြည်က ငါ့ပိနဲ့တညင်သီး ကိုလွမ်းတယ်တဲ့ အဟင်း ထုံးစံအတိုင်း နောက်ပြောင်ပြီးရေးထားတယ် လေ”

စာလေးကို ခေါက်သိမ်းရင်း ဒေါ(လ်)မြူးမြူးကလေး ဆိုနေ၏။

ဒေါ်လေးကွန့်က မျက်မှောင်လေးကုပ်တည်သွားခဲ့ပြီးမှ

“အင်း မောင်ဇိုင်းကဘာပြောမယ်မသိဘူး ဟိုမှာအလုပ်အကိုင်

အခြေတကျ ဖြစ်တာ ဘာမှမကြာသေးဘူး ပြန်လာမယ်ဆိုတော့ ငြိုက်ပါ့မလားကွယ်”

“အိုး ဒေါ်လေးကွန့်ကလည်း သူ့မှာဒီညီလေးတစ်ယောက်ပဲ ခိုတော့တာကို ကိုကိုဇိုင်းက ဘာမကျေနပ်စရာရှိသလဲ ငုန်သွားတာ လည်းကြာလှပြီဥစ္စာ”

ဒေါ(လ်) ကဲကဲဆတ်ဆတ်လေးပြောမိ၏။ ငုန်နှင့်ပတ်သက် သွင် ဒေါ(လ်)က အမြဲတမ်း ဖေးဖေးမမ ရပ်တည်ပေးတတ်တာ ဟိုး အရင်ကတည်းကဟု ဒေါ်လေးကွန့်သိပါသည်။

ရွှေအိမ်စည်ခြံကြီးနှင့်ကပ်လျက်ခြံမှာ ဒီဇိုင်းနှင့်မုန်းငုန်တို့ ညီအစ်ကိုနေကြစဉ်ကတည်းက ဒေါ်ကွန့် ရွှေအိမ်စည်ကို ရောက်ခဲ့တာ သိသင့်သမျှလေးတွေတော့ သိထားသည်။

“အင်း ငုန်လေးက လူငယ်ဆိုတော့ ရင့်ကျက်မှု အပိုင်းမှာ ဆင်နိုင်းနဲ့အရမ်းကွာတယ်ကွယ် သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က ရုပ်ဆင်း ဆင်ပေမယ့် အသွင်ကတော့ မတူဘူး နှစ်ယောက်စလုံး လူ့ရည်လူသန် သွေချည်းပါပဲ ဒါပေမဲ့ မောင်ဇိုင်းကတည်တံ့တယ် အလုပ်အကိုင်စီးပွား အပိုင်းမှာလည်း သိပ်တော်တယ် အဖေလက်ထက်က မွေးမြူရေးလုပ် နေတော့က မောင်ဇိုင်းလက်ထက်ရောက်မှ ပိုတိုးတက် ကျယ်ပြန့်လာတာ ဆိုက်သေပဲလေ”

ဒေါ်လေးကွန့် စကားတွေကို ဒေါ(လ်)မငြင်းနိုင်ပါ။ ကိုကိုဇိုင်း

အရည်အချင်းရှိတာ ၊ ယောက်ျားဆန်ပြီး တည်ကြည်တာ အားလုံးအမှန် တွေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဝန်အပေါ်မှာတော့ ကိုကိုခိုင်းဆက်ဆံတာ တင်းလွန်း သည်ဟု ဒေါ(လ်)ထင်၏။

“ဒါတော့ ကိုကိုခိုင်းက ဝန်ထက်ငါးနှစ်ကျော်ကြီးတဲ့ အစ်ကို ကြီးပဲ ဒေါလေးကွန့်ရယ် အစ်ကိုကြီးအဖေရာတဲ့ သူ့မှာတာဝန်ရှိတာပေါ့ ဝန်ကလူငယ်ဆန်တယ် ပျော်ပျော်ပါးပါး လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေတတ် တယ် ဒါကို ကိုကိုခိုင်း နားလည်သင့်တယ် ထင်တာပဲ”

သူမကိုဘယ်တုန်းကမှ ဆန်ကျင်စကားမဆိုတတ်သော ဒေါ(လ်)မျက်နှာလေးကို ဒေါလေးကွန့် အကဲခတ်သလို ကြည့်နေမိသည်။ မုန်းဝန်အပေါ် ဒေါ(လ်)သံယောဇဉ်က သည်မျှအထိ နောင် တွယ်နေမည်ဟု သူမမထင်ခဲ့ပါ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက နှစ်အိမ်တစ်အိမ် ရင်းနှီးနေထိုင်လာကြသူတွေ ဆိုသည့်အတိုင်း ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ထဲက အငယ်မုန်းဝန်ကိုမှ ဒေါ(လ်)လေး ဘာလို့ပိုမိုနေတာလဲမသိ။

မောင်ခိုင်းက လူကြီးဆန်ပြီး တည်တည်နေတတ်တာမို့လား။ တကယ်ဆို မုန်းဝန်က လေးနှစ်ကျော်မျှ ဝေးကွာနေခဲ့သည့်သူ။ မောင်ခိုင်းက နေ့စဉ်တွေ့ဆုံရင်းနှီးနေသူ။

ဒေါလေးကွန့် တစ်မိမိမိတွေးရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို သိမြင် လာသလိုဖြစ်လာသည်။ ထိုအတွက်လည်း ရင်ထဲမှာ လေးလေးပင်ပင် လေးဖြစ်ရသည်။

ပင့်သက်ရှိကံရင်း ဒေါကွန့်အကြည့်လွှဲမိတော့ သူမကိုအကဲခတ် နှိပ်ကပ်ကြည့်နေသော ခိုင်အင်ကြင်းမျက်ဝန်းတွေနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိ၏။

ဘယ်အချိန်ကတည်းက ခိုင်အင်ကြင်းတိတ်ဆိတ်စွာ အကဲ ဆက်နေခဲ့တာလဲ မသိပါ။ ဒေါ(လ်)လေးကိုစကားပြောနေတာမို့ ဒေါကွန့် သတိမထားမိခဲ့တာဖြစ်၏။

လက်ထဲမှာ တစ်ပိုင်းတစ်စကိုက်စားထားပြီးသော ပန်းသီးစိတ် နှိပ်နန်းကန်ထဲပြန်ထည့်ကာ ခိုင်အင်ကြင်း ထရပ်သည်။

“အင်ကြင်း ဂိမ်းသွားကစားဦးမယ်”
ဘယ်သူ့ကိုရည်ညွှန်းပြောသည်မသိဘဲ ပြောကာ ခိုင်အင်ကြင်း မင်းစားခန်းထဲက ထွက်သွား၏။

ဒေါ(လ်)ကလည်း ထိုင်ခုံမှထရပ်ရင်း

“ဒေါ(လ်) စာကြည့်ခန်းထဲသွားလိုက်ဦးမယ်နော် ဒေါလေးကွန့်”
ဇာနားအဖြူလေးကွပ်ထားသော ကြက်သွေးရောင်ဘလောက် အင်္ကျီလေးနှင့်အနက်ရောင်ထဘီကိုဝတ်ဆင်ထားသော ဒေါ(လ်) သူမကိုနှုတ်ဆက်ခွင့်တောင်းပြီး ထွက်သွားတော့ ဒေါကွန့်ငေးကြည့်မိ နိုင်သည်။

ဝင်ပွတ်ကြည့်လင်သောအလှနှင့် ကြော့ကြော့မော့မော့ ကိုယ် နှိပ်လေးကို ပိုင်ဆိုင်သော ဒေါ(လ်)သည်ဟိုးအရင်ကလို ကလေးလေး ဆုတ်တော့ဟု ဒေါကွန့်နားလည်လိုက်မိ၏။

ဒေါ(လ်)အသက် နှစ်ဆယ်တစ်နှစ်တောင်ရှိခဲ့ပြီပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒေါကွန်အမြင်မှာတော့ ဒေါ(လ်)သည် ဖြူစင်သော ချစ်စရာကလေး မလေးပမာ ရှိဆဲ။

ဒါကြောင့်လည်း ရင်ထဲမှာ ပူပူပင်ပင်လေးဖြစ်ရတာ ကိုယ်တိုင် သာအသိဆုံး။

သံယောဇဉ်ကိုကြောက်ရွံ့မိသည် အပျိုကြီး အခုတော့ သံယောဇဉ်ဆိုတဲ့ နောင်ကြီးတွေထဲမှာ လှောင်ပိတ်နေခဲ့ပြီ ထင်ရဲ့။

အခန်း (၃)

“ဒေါ်လေး ဘုရားပန်းခူးနေတာလား အင်ကြင်းခူးပေးရမလား

ဆင်”

ခြံထဲမှာ ဘုရားပန်းခူးနေတုန်း ခိုင်အင်ကြင်းရောက်လာပြီး

ပြောလိုက်တာမို့ ဒေါကွန်မောကြည့်ရင်း

“ရပါတယ် တူမကြီး ပြီးလုပါပြီကွယ်”

အနီရဲရဲကိုယ်ကြပ် လှိုင်းတွန့်အင်္ကျီခါးတိုလေးနှင့် ခိုင်အင်ကြင်း

ရေမွှေးရနံ့တွေ သင်းပျံ့လွန်းသည်။

အိမ်မှာနေရင်းအခိုက်အတန့်မှာတောင် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်

ယောက်ပမာ ဝတ်စားပြင်ဆင်နေတတ်သော ခိုင်အင်ကြင်းကို ဒေါကွန်

သာမကျမိတာ အမှန်။

ညိုသောမျက်နှာလေးမှာ ပေါင်ဒါမှန်မှန်လေးတင်၍ ပန်းရောင်နနဆိုးဆေးကို တင်ထားသေးသည်။

ဒေါ(လ်)လို ကြည့်ကြည့်လင်လင် ရှင်းရှင်းသန့်သန့်လေး ထုတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် ခိုင်အင်ကြင်းသည်လည်း ညိုချောလေးပေါ့ပါသည်။ အရပ်အမောင်း ကိုယ်ဟန်ကျစ်လျစ်ကြော့ရှင်းမှုမှာ ဒေါ(လ်)ထက်သာသည်။

ဒါပေမဲ့ သူမ အလိုမကျတာ အလှအပကိုမြတ်နိုးခံမင် ထွက်တာပဲဖြစ်၏။ မိခင်ရင်းဖြစ်သူရဲ့ အကျင့်စရိုက်မျိုး ခိုင်အင်ကြင်းထဲပါလာတာလားဟု ဒေါ်ကွန်တွေးမိ၏။

တူမချင်းတူပေမယ့် ဒေါ(လ်)လောက်မခင်တွယ် မတွယ်တမိတာ အဲဒီအကျင့်စရိုက်တွေကို မနစ်သက်လိုတဲ့ဖြစ်သည်။

သူမ မခင်တွယ်သလို ခိုင်အင်ကြင်းကလည်း သူမကို အတစ်ယောက်လို မသတ်မှတ် မတွယ်တာတာလည်း သိပါသည်။

အခု ဘာကြောင့် သူမအနီးရောက်လာကာ မျက်နှာချိုလာနုတ်ဆက်နေသည်မသိ။

ခိုင်အင်ကြင်းကို ဒေါ်ကွန်မနစ်သက် သဘောမကျသော်လည်း နိုင်ထက်စီးနင်းမပြုခဲ့ဘူးပါ။ ဒေါ(လ်)က သူမဘဝကို စာနာ၍ခေါ်သလို မိဘမဲ့တူမလေးမို့ ဒေါ်ကွန်ညှာတာ ထောက်ထားစိတ်ကတော့ ထားပါသည်။

အနားမှာရပ်ပြီး သူမပန်းခူးနေတာကိုကြည့်နေတာမို့ ဒေါ်ကွန်နှုတ်ဆိတ် မနေနိုင်တော့ပါ။

“နင်းဆီပန်းလိုချင်လိုလား တူမကြီး”

“နင်းဆီပန်းကိုတော့ အင်ကြင်းကြိုက်တယ် ဒါပေမဲ့ အင်ကြင်းပန်းမပန်တတ်ပါဘူး ဒေါ်လေးရဲ့အိမ်ထဲမှာနေရတာ ပွင်းလို့ဆင်းလာတာ”

“ဒေါ(လ်)လေးမရှိဘူးကွဲ့”

“သူ့အခန်းထဲမှာရှိပါတယ် ဖုန်းဆက်နေတယ် ကိုဒီဇိုင်းဆီထင်တယ်”

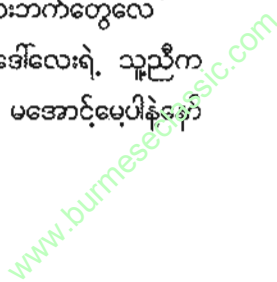
“ဪ မောင်ဇိုင်းဒီနေ့ လာမယ်ထင်တယ်”

“ကိုဇိုင်းက ဒေါ(လ်)ကိုတော်တော်ကူညီတာပဲနော် ဒေါ(လ်)ရဲ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို ဘာအကျိုးအမြတ်မှမရဘဲ ကူညီနေတာဆိုတော့ အတော်သံယောဇဉ်ကြီးလို့ထင်တယ်”

ခိုင်အင်ကြင်းက တအံ့တဩ မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် တည်တည်ကလေး မေးနေတာမို့ ဒေါ်ကွန်မော့ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသည်။

“ဟုတ်တယ်ကွဲ့ အရင်ကတည်းက ခြံချင်းကပ်ဆိုတော့ နှစ်အိမ်တစ်အိမ်ဖြစ်နေတာပေါ့ မိဘတွေကလည်း စီးပွားဘက်တွေလေ”

“သူကသိပ်တည်တယ်နော် နေပါဦးဒေါ်လေးရဲ့ သူ့ညီက သူနဲ့နည်းနည်းလေးမှ မတူဘူးလား စပ်စုတယ် မအောင်မေ့ပါနဲ့နော်”

အင်ကြင်းသူညီကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးလို့ မေးကြည့်မိတာပါ။”

ခိုင်အင်ကြင်း မျက်ဝန်းလေးတွေက တကယ်ကို ရှိရှိသာသား တည်ကြည်နေတာမို့ ဒေါ်လေးကွန့်လည်း လိုလားထက်သန်စွာနှင့်ရှင်း ပြမိ၏။

“ညီအစ်ကိုရင်းချာတွေပဲ တူမကြီးရယ် ရုပ်တွေကတူပါတယ် အဲ အမူအကျင့်စရိုက်လေးတွေသာ မတူကြတာကွ အသက်ကလည်း ငါးနှစ်ကျော်ကွာကြတယ်လေ မောင်ဇိုင်းကတော့ တကယ်တော်တဲ့သူ ပါ အစ်ကိုကြီးပီပီ ဖခင်ရဲ့လုပ်ငန်းတွေကို ဆက်ဦးစီးလုပ်ကိုင်တယ် သူ့ရဲ့မွေးမြူရေးခြံကြီးက တကယ်အကျယ်ကြီးလေ နို့စားနွားမတွေ ဆိတ် တွေ၊ သိုးတွေမှမနည်းဘူး အခု မောင်ဇိုင်းလက်ထက်မှာ နို့ဆီလုပ်ငန်း နဲ့ အသားစည်သွပ်ဘူးလုပ်ငန်းကို ဆက်တိုးခဲ့တာ အောင်မြင်တယ်ကွ”

ဒေါ်လေးကွန့်ပြောသမျှ ခိုင်အင်ကြင်း ခေါင်းကလေးညှိတ်ကာ နားထောင်နေရင်း

“အင်း ဒေါ်လေးပြောမှ ကိုဇိုဇိုအကြောင်းသိရတယ် ဒေါ(လ်) က ကိုဇိုဇိုအကြောင်းထက် မုန်းငုန်အကြောင်းပဲ ပြောပြတယ်”

“အင်း မုန်းငုန်က သူနဲ့သက်တူရွယ်တူလောက်ပဲရှိတာလေ အထက်တန်းကျောင်းတုန်းက ကျောင်းသွားဖော် ကစားဖော်တွေကို မောင်ဇိုင်းက သူတို့နှစ်ယောက်ကို စောင့်ရှောက်ထိန်းကျောင်းခဲ့သူပေါ့”

“အင်း ဒါကြောင့် ဒေါ(လ်)က မုန်းငုန်ကို သံယောဇဉ်ပိုကွယ်

နေတာ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်နော်”

ခိုင်အင်ကြင်းမသိမသာ စကားလေး အစ်ထုတ်တော့ ဒေါ်လေး ကွန့် နှင်းဆီပန်းရိုးကိုညှပ်တော့မည့် ကတ်ကြေးကို ပြန်ရုတ်သိမ်းရင်း

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး ရွယ်တူဆိုတော့ ပိုပြီးခင်မင်တဲ့ သဘောပါကွယ် မောင်ဇိုင်းကိုတော့ အစ်ကိုရင်းလို တွယ်တာတယ် ထင်တယ်”

စကားကို ဂရုတစိုက်ပြောနေသော ဒေါ်လေးကွန့်ကို ခိုင်အင် ကြင်းအပြုံးရိပ်ထင်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်ရင်း ရင်ထဲကကြိတ် ပြုံးမိသည်။

တော်တော်လည်း ရယ်စရာကောင်းတဲ့ ဒေါ်လေးကွန့်ပါလား။ ရွှေအိမ်စည်မှာ သူကလူကြီး အရာရာကိုသိသည်။ တတ်သည်လို့ ထင် နေခဲ့တာ တကယ်တမ်းကျ သူမသိတာတွေ ကျန်နေသေး၏။

“ဒေါ်လေးကပိုသိမှာပေါ့ အင်ကြင်းကတော့ ဒေါ(လ်)လေးနဲ့ အခုနိုင်ငံခြားကပြန်လာတော့မယ်ဆိုတဲ့ မုန်းငုန်တို့က ချစ်နေတယ် ထင်တာပဲ”

“အိုး ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ”

ဒေါ်လေးကွန့်ပုံစံက အလွန်တကြားဖြစ်သွားတာ အထင်အရှား။ ခိုင်အင်ကြင်းကို မော့ကြည့်သည့် မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ စိုးရိမ်မှုတွေ ဘာကြောင့် တောက်ပနေသည်မသိပါ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်လေးရဲ့ မုန်းငုန်ဆိုတဲ့ကောင်လေးက အရမ်း ဆိုးလိုလား”

ခိုင်အင်ကြင်းမေးတော့မှ ဒေါ်လေးကွန့် ပျက်သွားသော မျက်နှာ ကို ကသောကမျောပြင်လိုက်ရင်း

“မုန်းငုန်လေးက ခင်စရာကောင်းပါတယ် ရုပ်ကလေးက ချော ချောလှလှလေးပါပဲ မျက်နှာပွင့်တယ်လို့ ခေါ်ရမယ်ထင်တယ် အင်း ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ဒေါ်(လ်)လေး အိမ်ထောင်ပြုမှာကိုတော့ ဒေါ်လေး သဘော မတူနိုင်ပါဘူး”

“ဒါတော့ ဒေါ်လေးရယ် ဒါက ဒေါ်(လ်)ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စပဲ၊ ဒေါ်လေးနဲ့အင်ကြင်းတို့က ဝင်စွက်ဖက်လို့ သင့်တော်ပါ့မလား တားမြစ်တယ်ပဲထားဦး ဒေါ်(လ်)လက်ခံပါ့မလား”

ခိုင်အင်ကြင်း ချက်ကျကျလေး တုံ့ပြန်လိုက်တော့မှ ဒေါ်လေး ကွန့် လွန်ကွန့်သွားသောသူ့စကားကို သူ့ပြန်သတိရသွားပုံနှင့် ပင့်သက်ရှိုက် သည်။ ပြီးမှ

“အင်း တူမကြီးပြောတာလည်း မုန်ပါတယ် ဒေါ်လေးကတော့ ကိုယ်တူမလေးအတွက် ချိန်ဆပြီး ပြောမိတာပါ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် အရေးကြီးတယ်လေ အင်း သင်္ခါ အင်ကြင်းလည်း မကြာခင် မောင်မုန်းငုန်ကို မြင်ဖူးသိကျွမ်းတော့မှာပဲ အဲဒီကျမှ အကဲခတ်ကြည့်ပေါ့ကွယ်”

ဒေါ်လေးကွန့်စကားကြောင့် ခိုင်အင်ကြင်း ရင်ထဲမှာ လှုပ်လှုပ် ခတ်ခတ်လေး ဖြစ်သွားရသည်။

မုန်းငုန် တဲ့။

ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးလဲ မသိ။ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဒီဇိုင်းဆိုတဲ့ ရေခဲတုံးလို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမျိုးတော့ ဟုတ်ဟန်မတူပါ။

ဒေါ်(လ်)လေးနဲ့သက်တူရွယ်တူဆိုတော့ လူငယ်လေး တစ် ယောက်ပဲ ဖြစ်မှာသေချာသည်။ ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးတစ်ခွဲသားနှင့် ဒီဇိုင်း လိုမဟုတ်ဘူးဆိုကတည်းက အင်ကြင်းမြင်တွေ့ချင်လှသည်။

ဒေါ်လေးကွန့်လို ပူညံ ပူညံနှင့် ဇီဇာကြောင်တတ်သော အဘွား အိုကြီးတွေကတော့ လူတစ်ယောက်ကို ပုံစံခွက်ထဲ ပစ်ထည့်ချင်ကြ တာလေ။

အင်ကြင်းကတော့ မုန်းငုန်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားကို အကဲခတ် ချင်ပါသေး၏။

ဒေါ်(လ်)လေးဆီကို လေးနှစ်လုံးလုံး စာလေးတွေရေးကာ ပို့ပေး နေသော ချစ်သူ မုန်းငုန်။

ရှင်ကို အင်ကြင်း ဆုံချင်ပါပြီ ချာတိတ်။

အခန်း (၄)

စာကြည့်ခန်းထဲကအဖြတ်မှာ အင်ကြင်းမျက်လုံးတွေက မရည်ရွယ်ဘဲ အခန်းတံခါးရှေ့ ကြမ်းပြင်မှာကျနေသော စာအိတ်ကလေးကို မြင်တွေ့သွားခဲ့သည်။

အင်ကြင်းမျက်ဝန်းလေးတွေ လက်ခနဲတောက်ပသွားတာ စာအိတ်ကို ကောက်ယူလိုက်မိသည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ။ နိုင်ငံခြားတံဆိပ်ခေါင်းတပ် စာအိတ်ကလေး။ အထဲမှာလည်း ဒေါ(လ်)ရင်တလုပ်လုပ်ခုန်စွာဖတ်ရှုခဲ့သည့် စာကလေးရှိနေခဲ့၏။

မျက်ခုံးကလေး တွန့်ကွေးသွားကာ အင်ကြင်းစာလေးကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။

ဝိုင်းစက်ညီညာသော လက်ရေးလေးတွေက သွက်သွက်ကလေးရေးထားပေမယ့် လှပပါသည်။ ဒေါ(လ်)ပြောပြခဲ့သည့်အတိုင်း မုန်းဝန် ပြန်လာမည့်အကြောင်းရေးထားတာဖြစ်၏။

ပြီးတော့ လေးနှစ်ကျော်ဝေးကွာနေသော ချစ်သူဒေါ(လ်)ကို ပြန်မြင်တွေ့ရမှာမို့ ရင်ခုန်နေသည်တဲ့။ အင်ကြင်းစာလေးကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ဖတ်ရင်း ပြူးလိုက်မိသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဧည့်ခန်းဆီမှ ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်ရသော လူရိပ်ကြောင့် အင်ကြင်းစာကလေးကို စာအိတ်နှင့်လုံးချောကာဆုပ်ကိုင် ဖွက်လိုက်မိ၏။

ဧည့်ခန်းဆီမှ အင်ကြင်းရှိရာကို မားမားမတ်မတ်ရပ်ကြည့်နေသူက ဒီဇိုင်းဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်မုန်းအင်ကြင်းသိလိုက်ပါသည်။

“ဪ ကိုဒီဇိုင်း ရောက်နေတာကိုး”

ခိုင်အင်ကြင်းနှုတ်ကပြောရင်း ခြေလှမ်းတွေက ဧည့်ခန်းဘက်ဆီလှမ်းခဲ့သည်။

ရပ်ကြည့်နေဆဲ ဒီဇိုင်းရှေ့မှောက်မှာပဲ အင်ကြင်းလက်ထဲက လုံးချောထားမိသော စာအိတ်နှင့်စာလေးကို အခန်းထောင့်က အမှိုက်ခြင်းထဲ ပစ်ထည့်ပစ်လိုက်သည်။

မုန်းဝန်ရဲ့စာတွေကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးသိမ်းထားတတ်သော ဒေါ(လ်)သိရင် နှမြောတသဖြစ်မည်လားမသိ။

“ထိုင်ဦးလေ ကိုဒီခိုင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ(လ်)မရှိဘူးလား ခိုင်အင်ကြင်း”

နှုတ်က ဟုတ်ကဲ့ဆိုပေမယ့် ဒီခိုင်းအသွင်က ဆိုဖာထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ခြင်းမရှိပါ။ ဒေါ(လ်)ကိုပဲမေးနေတာမို့ အင်ကြင်းစိတ်ထဲမှာ မျက်ခနဲတော့ ဖြစ်ရ၏။

“ဒေါ(လ်) မြင်းဇောင်းဘက်မှာထင်တယ် အသေအချာတော့ မသိဘူး အင်ကြင်းလည်း စာကြည့်ခန်းထဲဝင်နေလို့”

“ကျေးဇူးပဲ”

စကားကို ယတိပြတ်ပြောကာ ဒီခိုင်းညှော်ခန်းထဲက လှည့်ထွက် သွားခဲ့သည်။

တစ်ယောက်တည်း မတ်တပ်ရပ်ကျန်ရစ်ခဲ့ရင်း အင်ကြင်းနှုတ် ခမ်းပါးလေးတွေ တင်းခနဲဖြစ်သွားခဲ့၏။

မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းနှင့် ပခုံးကားကား ရင်အုပ်ကျယ် ကျယ် ဒီခိုင်းအသွင်က စမတ်ကျကျရှိတာ စမြင်စကတည်းက ခိုင်အင် ကြင်း သတိထားမိပါသည်။

ရုပ်ပြာလက်ရည်ကို လက်မောင်းအထိ ခေါက်တင်ပြီး ဂျင်းအနက်နှင့်တွဲဘက်ဝတ်ဆင်ထားပုံက ခန့်ညားတည်တံ့လွန်းသည်။ ဆံပင်ကတိုတိုမို့ ရှင်းသန့်တည်သော မျက်နှာအလှကို ပေါ်လွင်စေ၏။ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်း အပြစ်ဆိုစရာမရှိအောင်

ချောမောသူမို့ စိမ်းမြနေအောင် ရိတ်သင်ထားသော နှုတ်ခမ်းပါးသိုင်း ဗွားများသာ ရှိလျှင် ကောင်းဘို့မင်းသားနှင့်တူနေမှာသေချာသည်။

မေးရိုးတင်းတင်းကို ပေါ်လွင်အောင်စေထားသော နှုတ်ခမ်းဖျား နှင့်အေးစက်တည်ငြိမ်လွန်းသော မျက်ဝန်းတွေကိုတော့ အင်ကြင်းအလို ကျခဲတာ စတင်ဆုံတွေ့ခဲ့စဉ်ကတည်းကဖြစ်၏။

ဒါ ဒေါ(လ်)ရဲ့အစ်မဝမ်းကွဲဟု ဒေါ(လ်)မိတ်ဆက်ပေးခဲ့စဉ်က သူ့အကြည့်တွေရဲ့ အေးစက်မှုကို အင်ကြင်းခံရခက်ခက်ဖြစ်ရသည်။

တော်တန်ခုံယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက်တော့ အင်ကြင်း ခဲ့ အရိပ်ကို နှစ်ခါတော့ပြန်ကြည့်တတ်ရစေမြဲ။ သူ့ကျမှ အင်ကြင်းကို အလေးမထားသလို ကြည့်တာတော့ ဒေါသဖြစ်ရသည်။

နောက်ပိုင်းမှာ ဒေါ(လ်)ပြောပြသော သူ့အကြောင်းတချို့နှင့် သူ့ညီမုန်းစုန်ဆိုသော ဒေါ(လ်)ရဲ့ချစ်သူအကြောင်းသိလိုက်ရတော့ ခိုင်အင်ကြင်း မာနစိတ်လေးကို တစ်ထစ်လျော့ခဲ့သည်။

ယောက်ျားပီသပြီး တည်တံ့သော သူ့စတိုင် သူ့အရည်အချင်း တွေက မိန်းမသားတစ်ယောက်အတွက် ရင်ခန့်စွဲမက်စရာဆိုတာ အင်ကြင်း မငြင်းဆိုနိုင်ပါ။

ဒါကြောင့်လည်း သူနှင့်ခင်မင်ခွင့်ရအောင် အင်ကြင်းကြိုးစား ကြည့်မိဖူးသည်။ မာနစိတ်လေးလျော့ကာ ကျွမ်းဝင်အောင် လုံးပမ်း ကြည့်၏။

ဒါပေမဲ့ ထိမထင်သော သူ့မျက်ဝန်းတွေက အင်ကြင်းကို သရော်ဟန် ဥပက္ခာပြုရောင်လွှဲသွားခဲ့သည်ချည်းဖြစ်သည်။

အင်ကြင်းအတွက် ပိုမိုပြီးခံရခက်စရာဖြစ်ခဲ့ရသည်က ဒီဇိုင်း ဆိုသောသူရဲ့ မျက်ဝန်းထဲက အရိပ်တွေကို အကဲခတ်တတ်ခဲ့ချိန်မှာ ဖြစ်လေသည်။

အင်ကြင်းအပေါ်မှာဂရုမစိုက် ဥပက္ခာပြုခဲ့သော သူ့မျက်ဝန်းထဲ မှ အေးစက်မှုများသည် ဒေါ(လ်)နှင့်ဆုံတွေ့ချိန်မှာတော့ အံ့သြစရာ ကောင်းလောက်အောင် အရောင်ပြောင်းသွားတတ်၏။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်ဝန်းထဲက အရိပ်တွေကို အကဲခတ်တတ်ခဲ့တာ အင်ကြင်းအတွက် ခက်ခဲတဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်ခဲ့ ဘဲလေ။

တက္ကသိုလ်မှာတုန်းက ရည်စားတွေအများကြီးထားခဲ့ ၊ အချစ် ကိုကစားခဲ့ဖူးသော အတွေ့အကြုံတွေက အင်ကြင်းအတွက် ပြည့်စုံ ပြီးသား။ ဒီဇိုင်းဆိုသော ယောက်ျားက ဒေါ(လ်)ကိုချစ်နေတာပဲ ဖြစ်သည်။ ဒေါ(လ်)အပေါ် ဆက်ဆံပြုမူပုံတွေ အကြည့်တွေကို အက်စပ်လိုက်ရုံနှင့် အင်ကြင်းသိခဲ့ပါသည်။

လောကကြီးက ရယ်စရာတော့ အကောင်းသား။

ဒီဇိုင်းငြိတွယ်နေသော ဒေါ(လ်)နှလုံးသားက မုန်းဇုန်အတွက် ဖြစ်နေတာ ဒီဇိုင်း မသိရှာပါ။

ဒေါ(လ်)ကလည်း ချစ်သူစကားကို နာခံတတ်သော မိန်းက လေးတစ်ယောက်ပါပဲ။ မုန်းဇုန်က အသိမပေးနဲ့ဆိုတာနဲ့ ဒီဇိုင်းကိုလည်း ဖွင့်မပြော ဒေါလေးကွန့်ကိုလည်း အသိမပေး နေတတ်သူ။

အင်ကြင်းတောင် သူမခံစားချက်တွေကို ဖွင့်ဟဝန်ခံရင်း ပြောပြ တာမို့ သိခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

အနာဂတ်ကို တွေးကြည့်ရုံနှင့် အင်ကြင်းစိတ်ထဲမှာ ဝမ်းသာ ကြည်နူးမိသည်။

မုန်းဇုန်နှင့်ဒေါ(လ်)ကြားက နောင်ကြီးကို ဘယ်သူက ဖြတ် ဘောက်ပစ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

ဒေါလေးကွန့်လား။ ဒီဇိုင်းလား။

သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ နှစ်ယောက်။ အဲ့ဒီနှစ်ယောက်စ သုံးကို အင်ကြင်းကြည့်မရတာ အမှန်။

စိတ်တော့မကောင်းပါဘူး ကိုဒီဇိုင်း။

အင်ကြင်းကို ဥပက္ခာပြုခဲ့သလို ရှင်နှလုံးသားကိုလည်း ဥပက္ခာ ပြုထားတဲ့ သူတစ်ယောက်ရှိနေအောင် ကံကြမ္မာက ဖန်တီးထားတာ။ ရှင်ဘယ်လောက်အထိ ဟန်ဆောင်ကောင်းမလဲ ဒီဇိုင်းရယ်။

အခန်း (၅)

“တိမ်လွှာ စား စားလေ ဟယ်”

ဖြူဖွေးသွယ်တန်းသော လက်ချောင်းလေးတွေကို ဆန့်တန်းပြီး မြင်းမကလေး တိမ်လွှာပြာကို ကြံသကာခဲ့တွေ ကျွေးနေသော ဒေါ(လ်)ကို ဦးစံမောင် ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေမိသည်။

ရွှေအိမ်စည်ရဲ့ အရှင်သခင်ကြီးမရှိတော့ပေမယ့် ဘာဘီဒေါ(လ်)ဆိုသော သမီးလေး သံယောဇဉ်ဖြင့် သူဒီခြံကြီးရဲ့ မြင်းစောင်းမှာ ဆက်နေခြင်းဖြစ်၏။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ဆရာကြီးဦးမျိုးမြတ်သူနှင့်အတူ မြင်းစောင်းကိုလိုက်လာတတ်သော ဒေါ(လ်)လေးကို ဦးစံမောင် သံယောဇဉ်တွယ်ခဲ့ရသည်။

ဆရာကြီးမြင်းစီးနေချိန်မှာ ဒေါ(လ်)လေးကို သူ့ကျောပေါ်ထမ်းပိုးလျက် မြင်းစောင်းအနီးမှာချော့မော့ ထိန်းကျောင်းခဲ့ရသည်။

ထိုစဉ်တုန်းက ကလေးမလေးဒေါ(လ်)သည် အခုတော့လည်း အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေပြီ။

ဖြူဖြူသွယ်သွယ်လေးနှင့်ဒေါ(လ်) ပြီးတော့ သူ့ကိုမြင်းစီးသင်ပေးဖို့ မကြာခဏပူဆာတတ်၍ သင်ပေးခဲ့ရသောဒီဇိုင်း ဂျစ်ပေပေနှင့် ဘာကိုမှအကြောက်အလန့်မရှိတတ်သော မုန်းဇန့် သူတို့လေးတွေက ဦးစံမောင်ရဲ့ မြင်းစောင်းမှာ ကျောင်းပိတ်ရက်ဆို ရောက်လာတတ်ကြသူတွေ။

ဦးစံမောင် အတွေးလေးတွေ ဝေနေတုန်းမှာပဲ မြင်းစောင်းဆီကို လျှောက်လာသော လူတစ်ယောက်ကိုမြင်သည်။

မျက်မှောင်ကျူပြီး အသေအချာကြည့်မှ ဒီဇိုင်းမုန်း ဦးစံမောင် သိလိုက်တာမို့

“သမီးကို မောင်ဇိုင်းလာရှာတာထင်ရဲ့”

အဘ ဦးစံမောင်အသံကြားမှ ဒေါ(လ်)တိမ်လွှာကို ပွတ်သပ်ပြီး ကြံသကာခဲ့တွေ ကျွေးနေရာက လှည့်ကြည့်မိသည်။

မြင်းစောင်းဆီသို့ မြေဝါလမ်းလေးအတိုင်း လမ်းတက်လာသော ဒီဇိုင်းကို ဒေါ(လ်)လှမ်းမြင်နေရသည်။ ရုပ်ပြာလက်ရှည်အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီအနက်နှင့်ကိုကိုဇိုင်းအသွင်က ခန့်ညားကြည့်ကောင်းနေ၏။

“ဦးလေးစံ နေကောင်းတယ်နော်”

“အေး ကောင်းပါတယ် မောင်စိုင်းရဲ့ မင်းလည်းဦးစံဆီ မြင်းစီးရောက်မလာတာ အတော်ကြာပြီနော်”

“အလုပ်တွေ ရှုပ်နေလို့ ဦးစံရဲ့”

“အေး အေး ဦးစံသိပါတယ်ကွ မင်းစီးပွားရေးသောင်းကျွန်းနေတာ အကုန်ကြားတယ် ဟား ဟား”

“ဒေါ(လ်) သတင်းပို့ထားတာမဟုတ်လား ဟင် ဦးစံ”

“အံ့မယ် ဦးစံမေးလို့ ဒေါ(လ်)ကပြောပြပါတာနော်”

ဒေါ(လ်) မျက်စောင်းလေးချီကာဆိုတော့ ဒီဇိုင်းအပြုံးမပျက်သော မျက်နှာနှင့် ခေါင်းညိတ်သဘောကျစွာရယ်ရင်း

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကိုက ဘာပြောလို့လဲ စီးပွားရေးသောင်းကျွန်းတာမဟုတ်ပါဘူး ဦးစံရာ ရှာနိုင်တဲ့အရွယ်စီးပွားရှာတာပါ အဲဒါက ကျွန်တော်ထပ်တိုးချဲ့လိုက်တဲ့ နို့ဆီစက်ရုံနဲ့ အသားဘူးစက်ရုံက အဆင်ပြေပါတယ် အလုပ်ကတော့ နားချိန်မရှိအောင်ဖြစ်ကုန်တာပေါ့ ဒီနေ့တောင် ဆန်းဒေးနားရက်မို့လေ”

“အေး အေး မင်းကတော်ပါတယ် ဒါနဲ့ မင်းညီ ဟိုကောင်ဂျစ်တူးကော နိုင်ငံခြားမှာအဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေမှာပါ ကျွန်တော့ဆီတော့ စာမရေးဘူး ဟိုကဦးဆောင်တွေနဲ့တော့ ဇန်နဝါရီအမြဲကြားပါတယ် အခု သူ့အလုပ်လုပ်နေတာ

စက်ရုံက စည်သွပ်အသားဘူးစက်ရုံလေ အဲဒီက အတွေ့အကြုံတွေ ဘာလား အခုကျွန်တော်တည်ထောင်ထားတဲ့ အသားဘူးစက်ရုံက သူနဲ့ အံ့ကိုက်ပဲပေါ့”

ဒီဇိုင်းစကားကြောင့် ဒေါ(လ်)တွေတွေလေးဖြစ်ရသည်။ ကိုကိုဇိုင်းက မုန်းဇန်အတွက် ရည်ရွယ်စီစဉ်ထားသည့် သဘောဆိုတာ ဒေါ(လ်)ခုမှပဲ ထိတော့သည်။

“ကဲ အချိန်လေးရတုန်း ဒေါ(လ်)နဲ့ကျွန်တော် မြင်းစီးချင်လို့”

“ဟေ အေး အေး စီးကြလေကွာ ဇောင်းထဲမှာ မင်းစီးနေကျ ခြေထောက်ကြီးရှိတယ် စီးကျ ဦးစံလည်း လုပ်စရာလေးတွေ လုပ်လိုက်ဦးမယ်ဟေ့”

ဦးစံမောင် လှည့်ထွက်သွားတော့မှ ဒီဇိုင်းက ဒေါ(လ်)ကို ကြည့်ကြည့်လာ၏။ တွေတွေလေးကြည့်နေသော ဒေါ(လ်)ကိုမြင်တော့

“ဟိတ် ကောင်မလေး ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ ဒီနေ့ ဦးစံထွက်ချင်လို့ ဆို”

ဒေါ(လ်) ခေါင်းကလေး ညိတ်ပြမိသည်။ ဇန်နဝါရီပတ်သက်ပြီး ဒီဇိုင်းနတ်က မပျော်လင့်သော စကားတို့ကို သိလိုက်ရတာမို့ မင်သက်ခဲ့ခြင်းရယ်ပါ။

“ကဲ ဒါဆို အဝတ်အစားသွားလဲလေကွာ မြင်းစီးမဲ့သူက ထတီ”

ကြီးနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်မှာလဲ

ဒီဇိုင်းဆိုတော့မှ ဒေါ(လ်)ခေါင်းကလေး ညိတ်ကာ အပြေးလေး လှည့်သွားတော့ ဒေါ(လ်)ကိုဒီဇိုင်းမျက်တောင် တစ်ချက်မခတ်ဘဲ လှည့်ကြည့်နေမိသည်။

မြတ်နိုးချစ်စိတ်တို့ အရိပ်ထင်နေသော ဒီဇိုင်းမျက်ဝန်းထဲမှာ တော့ သိမ်မွေ့သောအပြုံးတို့ အရိပ်ထင်နေဆဲရှိသည်။ ဒေါ(လ်)သည် သူ့ထံမှအမြဲတမ်းပင် သည်လို ထွက်ပြေးနေခဲ့သည်လား။ လိုက်လေပြေးလေဖြင့် သူတစ်သက်တွင် ဒေါ(လ်)ကို ဖမ်းဆုပ်နိုင်ပါတော့မည်လားမသိတော့ပါ။

သူ့အာရုံထဲမှာ ကလေးငယ်တစ်ဦးလို့ပဲ ထင်နေ မြင်နေမိသော ဒေါ(လ်)ကို သူရင်ထဲက စကားတွေဖွင့်ဟဖို့အတွက် ဘာကြောင့်များ တွေဝေနေခဲ့မိသည်လဲ။ အချစ်စိတ်ဆိုသည်ကလည်း အခက်သား။

ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက ဒေါ(လ်)အပေါ်သူ့ဂရုစိုက်အရိပ် တကြည့် ယုယစောင့်ရှောက်ခဲ့သလို အခုချိန်မှာလည်း ဒေါ(လ်)ကို သူကလေးတစ်ယောက်လို့ပဲ ထင်နေမြင်နေမိ၏။ တကယ်ဆို ဒေါ(လ်)အသက်က ညီဖြစ်သူ မုန်းဇန်နှင့်မှ ရွယ်တူလောက်ပဲရှိသည်။

အချစ်မှာအရွယ်တွေ အပိုင်းအခြားတွေမရှိကြဟု ဆိုသည်တိုင် ဒေါ(လ်)ကို တော့ သူကလေးငယ်တစ်ဦးလို့ပဲ မြင်မိသည်။ ဖြူစင်သော နှလုံးသားနှုတ်လေးကို ထိခိုက်သွားမှာလည်းစိုးပါသည်။

ဖွင့်ပြောလိုက်ကာမှ သူ့အပေါ်ဒေါ(လ်)ရဲ့ ဆက်ဆံပြုမူပုံလေးတွေ ရှိုးတို့ရှန်းတန်းနှင့် အရောင်ပြောင်းသွားခဲ့လျှင်အခက်။

စီးပွားရေးလောကထဲမှာ အောင်မြင်မှုတစ်ခု ပိုင်ဆိုင်ရနိုင်ဖို့ အတွက် သူ့အရုံးမပေးတမ်း ကြီးစားခဲ့ပါသည်။ ဘယ်လိုခုကွ အခက်အခဲကိုမှလည်း မပူခဲ့။ မကြောက်ခဲ့။

ဒေါ(လ်)ဆိုသော သူမကလေးကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ကြံမှ ဘာမဟုတ်သောအရာလေးတွေကို အလေးထားတွက်ဆ တွေဝေနေမိသည်လဲ သိတော့ပါ။

အတိတ်ဘုန်းက အရိပ်ပုံလေးတွေကို သူ့ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်ခဲ့ပါ။

ဖေဖေဦးထွင်မြတ်နှင့် ဒေါ(လ်)ရဲ့ မွေးစားဖခင် ဦးမျိုးမြတ်သူ နဲ့က စီးပွားဖက်မိတ်ဆွေတွေဖြစ်သည်။ ခြံခြင်းကပ်လျက်နေခဲ့ကြပြီး အိမ်သူသက်ထားအတူ မရှိကြပုံချင်းလည်းတူသည်။

ဦးမျိုးမြတ်သူက နဂိုကတည်းက ဇနီးမယားမရှိတာဖြစ်ပေမယ့် အဖေရဲ့ဇနီး မေမေကတော့ အငယ်ကောင်မုန်းဇန်ကို မွေးဖွားပြီး ဘွယ်လွန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဒေါ(လ်)ရွှေအိမ်စည်ကိုရောက်လာတော့ ရှစ်နှစ်သမီးပဲရှိသေးတဲ့ ဒီဇိုင်းက ဆယ်သုံးနှစ်သားကျော်နေပြီမို့ ကလေးဘဝကို လွန်ခဲ့ပြီဟုပဲ ဆိုရမည်။

ညီမရင်းချာ မရှိသော သူတို့ညီအစ်ကို ဒေါ(လ်)လေးကိုခင်မင်တွယ်တာခဲ့ကြသည်။ မုန်းဝန်က ရွယ်တူမို့ ကစားဖော်တစ်ယောက်လို တွယ်တာသလို ဒီဇိုင်းကတော့ သူတို့နှစ်ဦးကို ထိန်းကျောင်းပေးရင်း အစ်ကိုကြီးလို အရိပ်တကြည့်စောင့်ရှောက်ရတာမျိုး။

ချစ်ခင်ကြတာခြင်းတူပေမယ့် မုန်းဝန်က ဒီဇိုင်းလောက် ဒေါ(လ်)၏အန္တရာတကိုမခံ။ အိမ်မှာလည်း အငယ်ဆုံးပီပီ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန် အနိုင်ယူတတ်မှုက ဒေါ(လ်)အပေါ်အထိ လွှမ်းမိုးချင်သည်။

အိမ်မှာအတူကစားရင်း ခြေချော်လဲကျလျှင် နေရာက မထဘဲ အော်ငိုဖို့လောက်သာ သိသော ဒေါ(လ်)ကို မုန်းဝန်က လက်ညှိုးထိုးကာ ဟားတိုက်ရယ်တတ်၏။

“ဟာ ဝန် ဘာလို့ဒေါ(လ်)လဲတာကို အော်ရယ်နေရတာလဲကွာ”

“ရယ်မှာပေါ့ ကိုကိုရ ကစားချင်တော့လည်း သူ့ပဲ၊ လဲကျရင်လည်း အသံပြုကြီးနဲ့အော်ငိုတာ မရပ်တော့ဘူး”

“ဟာ ဝန်ကတော့ မလွယ်ပါလား ဒေါ(လ်)လေး တိတ်တိတ် မငိုနဲ့တော့နော်”

“အင်း နာတယ် နာတယ် အီးဟီး”

“ဟာ ဟုတ်သားပဲ ဒေါ(လ်)လေးတစ်တောင်ဆစ်မှာ ပွန်သွားတာပဲ ကဲ ဥဲဖွ ဥဲဖွ”

လက်ဝါးလေးနှုတ်ခမ်းမှာ အာဇာနည်ပေးပြီး သူ့ဥုံဖွလုပ်ပေးလိုက်မှ ငိုသံလေးတိတ်သွားတတ်ခဲ့သော ကောင်မလေး။

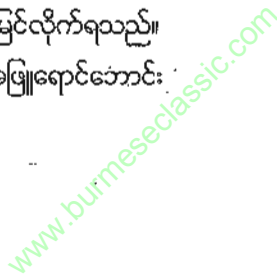
ပါးနုပေါက် မျက်ရည်စီးကြောင်းလေးတွေကို သူ့ညင်သာဖွဖွ သုတ်ပေးမှ ကျေနပ်တတ်ခဲ့သော ကောင်မလေးအပေါ် သူ့မြတ်နိုးခြင်းက ခင်ထဲမှာတယုတရနဲ့ တွယ်ငြိခဲ့သော ချစ်ခြင်းသာဖြစ်လေသည်။

ဒေါ(လ်)လေးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော အားကိုးရာပင် တိမ်းပါးသွားခဲ့တော့ သူ့ပိုလို့ စာနာသနားခဲ့ရသည်။ တကယ်ဆို ဖေဖေက အန်ကယ်ဦးမျိုးမြတ်သူထက် အရင်ဦးစွာ လောကကြီးထဲက ထွက်သွားခဲ့ခြင်းပေမယ့် သူကအရွယ်ရောက်ခဲ့ပြီမို့ ညီလေးမုန်းဝန်ကို တာဝန်ယူနိုင်သည်။

ဒေါ(လ်)လေးခမြာ မိန်းကလေးပီပီ ရင်ဆိုင်ရမည့် အားငယ်အားတွေ ဝမ်းနည်းမှုတွေရှိမှာသေချာ၏။ စာနာစိတ်နှင့်သူ့ အစစအရာရာ ဘူညီပေးခဲ့၏။

ဒေါ(လ်)ကလည်း အားကိုးယုံကြည်ခဲ့၏။ ထိုယုံကြည်ကိုးစားမှုများကြောင့်လည်း သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ ဖွင့်ဟနိုင်ဖို့ ပိုလို့ ဆက်ခဲ့ခဲ့ရသည်ထင်ရဲ့။

အတွေးတို့ မဆုံးခင်မှာပင် ရွှေအိမ်စည်အိမ်ကြီးဘက်မှ ခြေထွက်လာသော ဒေါ(လ်)ပုံရိပ်လေးကို သူလှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ အနက်ရောင်လက်ရည် အကြပ်လေးနှင့် အဖြူရောင်ဘောင်း

ဘီရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော ဒေါ(လ်)အသွင်က မြူးမြူးကြွကြွလေးလန်းဆန်းနေတာ မြင်ရသည်။

လျှာထိုးဦးထုပ်ဖြူလေးကို ဆောင်းထားသော ဒေါ(လ်)မျက်နှာဝင်းဝင်းလေးက အပြုံးရိပ်တို့နှင့် ဝင်းပရင်းသန်နေ၏။

ချစ်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ ကလေးရယ်။ အပြစ်ကင်းစင်လှတဲ့ မင်းရဲမျှက်နှာလေးကို မြင်ရတိုင်း ကိုယ်ရင်တွေ ချမ်းမြေ့ရတယ်။ တကယ်ပါကလေးရယ် မင်းဘဝလေးကို ထာဝစဉ် ငြိမ်းချမ်းပျော်ရွှင်နေတာကိုပဲ မြင်ချင်တာ ကိုယ်ရင်ထဲက ချစ်ခြင်းပဲ။

မင်းနားလည်နိုင်ပါ့မလား ဒေါ(လ်)ရယ်။

“သွားစို့ ကိုကိုဦး”

မြင်းတောင်းရေရောက်တော့ ဒေါ(လ်)ရဲ့ တိမ်လွှာပြာဆိုသော မြင်းမလေးက အသံပဲ့ သူစီးနေကျရွှေညိုကြီးကလည်း လည်ဆံမွှေးတစ်ခါခါနှင့် မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်သော သခင်ကိုနှုတ်ဆက်နေသည်။

တိမ်လွှာပြာပေါ် ဒေါ(လ်)လှမ်းတက်တော့ သူဒေါ(လ်)ရဲ့ခါးကျဉ်ကျဉ်လေးကို ဖေးမထိန်းကာ တင်ပေးလိုက်သည်။

တိမ်လွှာပြာက အသားကျလေး ပြေးထွက်သွားသည်။ သည်တော့မှ ဒီဦး ရွှေညိုကြီးပေါ်လွှားခနဲ ခုန်တက်လိုက်၏။

ရွှေအိမ်စည် ခြံကျယ်ကြီး၏ မြောက်ဘက်တောတန်းလေးက ဒေါ(လ်)နှင့်သူတို့နှစ်ယောက် မြင်းစီးထွက်နေကျ နေရာလေးပဲဖြစ်သည်။

စိမ်းမြမြသစ်ပင် ခြုံနွယ်လေးတွေနှင့် တောပန်းရောင်စုံလေးတွေ ပွင့်ဖူးနေသော ထိုနေရာလေးကို ဒေါ(လ်)က သဘောကျသည်။

“ဖေဖေရှိတန်းကဆို အဲ့ဒီတောတန်းလေးဘက်မှာ ဒေါ(လ်)တို့ မြင်းစီးထွက်နေကျပေါ့ ကိုကိုဦးရဲ့”

ဒေါ(လ်)က ငေးရီရီလေး လှမ်းကြည့်ရင်း သတိတရ ပြောရသည်။ သူဒေါ(လ်)နှင့်ရင်ဘောင်တန်းစီးရင်း ဒေါ(လ်) မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်မိ၏။

မဟူရောင်ဆံနွယ်တွေက ကျောပြင်ပေါ်မှာ ဝဲဖြာကျလျက် လျှာထိုးဦးထုပ်လေးအောက်မှာ မျက်နှာလေးက အခြယ်အသမလိုအပ်ဘဲ ဝင်းမွတ်နေသည်။

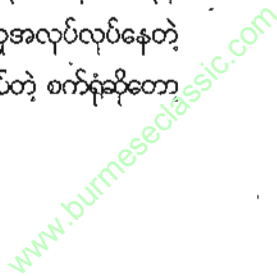
“ဪ ကိုကိုဦးကို မေးရဦးမယ်”

ဒေါ(လ်)က သူ့ဘက်လှည့်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်တာမို့ သူပြုံးပြုံးလေးမေးဆတ်လိုက်ကာ

“ဘာမေးမလိုလဲ ဒေါ(လ်)ရဲ့ မေးလေ”

“ဪ အခု ကိုကိုဦးအသစ်တည်နေတဲ့ အသားဘူးစက်ရုံ အနီးအတွက်ရည်ရွယ်ထားတာကို ဦးစံကို ပြောလိုက်တဲ့စကားလေ”

“အင်း ဟုတ်တယ်လေ ဒေါ(လ်)ရဲ့ ငုန်ကို အလုပ်တစ်ခုနဲ့ နိုင်နိုင်မာမာ တည်တည်တံ့တံ့ရှိစေချင်ပြီ အခု သူ့အလုပ်လုပ်နေတဲ့ စက်ရုံက စည်သွပ်ဘူးတွေ အသားဘူးတွေ ထုတ်လုပ်တဲ့ စက်ရုံဆိုတော့

သူ့အတွက်အတွေ့အကြုံကောင်းတွေ့ရမှာ သေချာတယ် သူ မြန်မာပြည် ပြန်လာတဲ့ အခါကျရင် အသားဘူးစက်ရုံကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် အုပ်ချုပ်နိုင်ပြီလေ”

ကိုကိုဇိုင်းက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေးဆိုသည်။ ဒေါ(လ်) ဘာပြောရမည်မသိ။ မုန်းဝန်က မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာတော့မည်ဆိုတာ ကိုကိုဇိုင်း မသိသေးတာ သေချာ၏။

“သူ အဲဒီမှာ တစ်နှစ်လောက် အလုပ်လုပ်လိုက်ရင် အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာလို့ ကိုယ်တွက်မိတယ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အသက်အရွယ် နဲ့အတူ ရင်ကျက်မှုလေးတော့ ရလာမှာပါ”

ကိုကိုဇိုင်း လေးလေးနက်နက်ပြောနေလေလေ ဒေါ(လ်)ရင် ကလေး ပူရလေလေဖြစ်ရသည်။

ကိုကိုဇိုင်းရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေက မုန်းဝန်အတွက် စနစ်တကျ ရှိလှ၏။ ဒါပေမဲ့ မုန်းဝန်က လက်ရှိအလုပ်ကထွက်ကာ မြန်မာပြည် ပြန်လာတော့မှာဆိုတော့ ကိုကိုဇိုင်း သိသွားလျှင် ဘာတွေဖြစ်လာမည် နည်း။

ကြုံတွေ့မိရုံနှင့်ဒေါ(လ်) စိတ်ညစ်နေရသည့် အဖြစ်ပါလား။ အားလုံးက သတ်မှတ်ထင်မြင်ထားကြသလို မုန်းဝန်က မရင့်ကျက်သောသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီထင်ပါရဲ့။

“ဒေါ(လ်)လေး ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

“ရှင် ဟို အဲ ဘာမှ မတွေးပါဘူး ကိုကိုဇိုင်းရဲ့”

“ကဲ ကိုယ်တို့ တောင်တန်းအဆုံးအထိ စီးကြရအောင်နော် ပြီးရင် ခြံတစ်ပတ်စီးပြီးပြန်ကြတာပေါ့”

ဒေါ(လ်)ခေါင်းကလေးပဲ ညိတ်ပြမိသည်။ ကြည်လင်နေသော စိတ်ကလေးကတော့ မုန်းဝန်ကြောင့်များ ပျက်ဆီးခဲ့ပြီထင်ပါရဲ့။ မုန်းဝန် ပြန်လာမည်ဆိုသော သတင်းကြောင့် ဝမ်းသာခဲ့ရပေမယ့်

ကိုကိုဇိုင်းရဲ့အစီအမံတွေကို သိလိုက်ရပြန်တော့ မပျော်ရွှင်နိုင် ပါ။ သည်ကိစ္စမှာ ကိုကိုဇိုင်းဘက်က မုန်နေတာ အသေအချာ။

မုန်းဝန်အနေနှင့် မြန်မာပြည်ပြန်လာလျှင် ရင့်ကျက်သင့်ပြီ ဆိုပါ။ သည်မှာ ကိုကိုဇိုင်းက အားလုံးအသင့်ဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးထား ခဲ့တာကိုတော့ မုန်းဝန်နားလည်သင့်၏။

ခုချိန်မှာ ဒေါ(လ်)ဖွင့်ပြောလို့ သင့်ပါ့မလား။ မုန်းဝန်ကို ကိုကို ဇိုင်း သိပ်ဒေါသဖြစ်သွားမှာ သေချာသည်။

ဒေါ(လ်) ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ မုန်းဝန်ရယ်။

စိတ်ညစ်လိုက်တာ။

ကြည့် အင်ကြင်းနာကျင်ခံရခက်စေသည်။

ဟိတ်ဟန်ကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံကြည်မှုအပြည့်
မို့တဲ့ ရှင်ထင်မြင်ချက်တွေ လုပ်ရပ်တွေ ဘာမှဖြစ်မလာနိုင်တာ သိသွား
ရင် ရှင်ဘယ်လိုနေမလဲ ဒီခိုင်း ။

“ဒေါ(လ်) ဘာလုပ်သင့်သလဲ မမအင်ကြင်း ငုန်ရဲ့ကိစ္စ ကိုကို
ခိုင်းကို အသိပေးလိုက်သင့်သလား ဟင်”

“အင်း ပေးသင့်တယ် ဒါဆို ဒေါ(လ်) သိုဝှက်ထားရာ မရောက်
တော့ဘူးပေါ့”

အင်ကြင်း တမင်ကို အကြံပေးပစ်လိုက်သည်။ မုန်းငုန်ဆိုတဲ့
ဆုတိုတ်ရောက်မလာခင် ဒီခိုင်းဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ရူးရှူးရှားရှားဒေါသကို
မြင်တော့ချင်လွန်းလို့လေ။

“အင်း ဒီမနက် ဂျမ်းတို့အိမ်သွားဖို့ ကိုကိုခိုင်းလာခေါ်မယ်တဲ့
လမ်းကျမှ ဒီကိစ္စကို အသိပေးလိုက်တာကောင်းမယ်”

အင်ကြင်းအကြံပေးချက်ကြောင့် ဒေါ(လ်) ယတိပြတ်လေး
ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံရ၏။ အင်ကြင်း ဒေါ(လ်)ကိုမကြည့်ဘဲ ကြိတ်ပြုံးလိုက်
ခဲ့သည်။

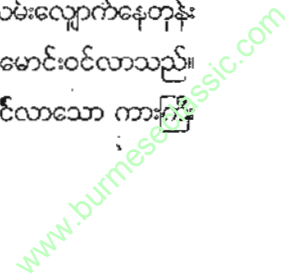
ခြံထဲက နင်းဆီရုံတွေနားမှာ အင်ကြင်းလမ်းလျှောက်နေတုန်း
မှာ ဒီခိုင်း၏ အနက်ရောင် MARK II ကားကြီး မောင်းဝင်လာသည်။
ကွန်ကရစ်လမ်းလေးအတိုင်း မောင်းနှင်ဝင်လာသော ကားကြီး

အခန်း (၆)

“ဒါများ ဘာစိတ်ညစ်စရာရှိလို့လဲ ဒေါ(လ်)ရဲ့ သူတို့ညီအစ်ကို
ကိစ္စနဲ့ ကိုယ်နဲ့အနေသားကြီးပဲ”

“ဒီလိုတော့ပြောလို့မရဘူးလေ မမအင်ကြင်းရဲ့ ငုန်က ဒေါ(လ်)
ရဲ့ချစ်သူ ကိုကိုခိုင်းကလည်း အစ်ကိုကြီးဆိုလည်း ဟုတ် ကျေးဇူးရှင်
ဆိုလည်း ဟုတ်တယ်လေ။ အခု ငုန်ဆီကစာကြောင့် သူပြန်လာမှာ
ဒေါ(လ်)သိရက်နဲ့ သိုဝှက်ထားမိတာ မကောင်းဘူးထင်တယ်”

ဒေါ(လ်) တွေးတွေးဆဆလေးပြောတော့လည်း မုန်သည်ဟု
အင်ကြင်းလက်ခံမိ၏။ ပြီးတော့ အာရုံထဲမှာ ဒီခိုင်းပျက်နာကို မြင်ယောင်
လာမိ၏။ အေးစက်စက်ပျက်ဝန်းတွေနဲ့ အရေးမထား ဂရုမစိုက်သလို
ဆက်ဆံတတ်သော အမြူအမူတွေကို ဘယ်အချိန်ပြန်တွေး ကြည့်

ပေါ်မှ ဒီဇိုင်းမျက်ဝန်းတွေက အင်ကြင်းကိုမြင်တွေ့သွားခဲ့၏။ ထုံးစံအတိုင်း အေးစက်သော အကြည့်တစ်ချက် တဖန်လွင့်စင်လာပြီး ဒီဇိုင်းမျက်ဝန်း တွေ ပြန်ရုတ်သိမ်းသွားခဲ့သည်။

အင်ကြင်းနှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေ တင်းတင်းစေ့လို အံ့လေးကြိတ် ကာ ပြီးလိုက်မိ၏။ ဆယ်မိနစ်လောက် အကြာမှာတော့ အိမ်ထဲမှာ ယှဉ်တွဲထွက်လာသော ဒီဇိုင်းနှင့်ဒေါ်(လ်)ကို အင်ကြင်းမြင်လိုက်ရပါသည်။

ပိတောက်ခြောက်ရောင် ဝမ်းဆက်လေးနှင့် ဒေါ်(လ်)အသွင် လေးက ယဉ်ယဉ်လေးလှနေတာတော့ အမှန်။ ဒီဇိုင်းအသွင်ကလည်း အပြာနုရောင်စပိုရုပ်လက်တို့ကို အနက်ရောင်ဘောင်းဘီရှည်နှင့် တွဲဝတ် ထားတာမို့ တည်ကြည်ခန့်ခြားစွာ ကြည့်ကောင်းနေခဲ့၏။

လိုက်ဘက်ညီသော နှစ်ယောက်ဟု အင်ကြင်းစိတ်က အလို မကျပေမယ့် မှတ်ချက်ကလေးတော့ပြုမိသည်။

ညှော်ခန်းတံခါးဝအထိ လိုက်ပို့သော ဒေါ်လေးကွန့်မျက်နှာကြီး ကလည်း ပီတိတွေနဲ့ပြီးနေလိုက်တာ အင်ကြင်းအမြင်တောင်ကပ်ချင်မိခဲ့

အင်ကြင်းအပေါ်မှာသာ ဒီဇိုင်းက တည်တည်ကြည်ကြည် ဆက်ဆံတတ်တာ။ အခုကျတော့လည်း ဒေါ်လေးကွန့်ကို အပြုံးရိပ်တွေ နှင့်ရယ်မော နှုတ်ဆက်နေတာ အင်ကြင်းမြင်နေရသည်။

နှစ်ဦးသား ကားပေါ်တက်မောင်းထွက်သွားတဲ့အထိ ဒေါ်လေး ကွန့် အပြုံးမျက်နှာနဲ့ကြည့်နေပုံက အမြင်ကပ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ

“မမအင်ကြင်း တာတာ”

ကားကြီးပေါ်ကနေ လက်ကလေးပြောက်ပြီး ဒေါ်(လ်)နှုတ်ဆက် နေတာမို့ အင်ကြင်းအပြုံးယဲ့ယဲ့နဲ့ ပြန်လက်ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်ရသည်။ ကွန်ကရစ်လမ်းကလေးအတိုင်း မောင်းထွက်သွားသော ကားကြီးကို အင်ကြင်းအားကျသလို ငေးကြည့်နေမိရင်း ရင်ထဲမှာ ဝန်တိုချင်သလို ဖြစ်မိ၏။

ဘာကြောင့်များ ဒေါ်(လ်)နှင့်ယှဉ်လျှင် အင်ကြင်းအရာရာတိုင်း မှာ ရှုံးနိမ့်နေရတာလဲ မသိပါ။ ဦးမျိုးမြတ်သူရဲ့ တူမဝမ်းကွဲချင်းအတူတူ ဆွဲအိမ်စည်ရဲ့ အရင်သခင်မဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့သူက ဘောဘီဒေါ်(လ်)။

အင်ကြင်းဘဝကတော့ မပြည့်စုံသောမိဘတွေ အရိပ်အောက် မှာ ချို့တဲ့စွာနှင့်ရှင်သန်ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ ဖေဖေကလောင်းကစားမှုနှင့် ဆောင်ကျကျက ထောင်ထဲမှာ ဆုံးပါးခဲ့သည်။

မေမေကလည်း အင်ကြင်းဘဝကို စောင့်ရှောက်တာဝန်ယူ နိုင်ခဲ့သော မိခင် မဟုတ်ခဲ့ပါ။

တွေးလိုက်မိတိုင်း အင်ကြင်းစိတ်မှာ ဒဏ်ရာအနာတွေက အဲဒါးသီးသီး ပေါ်လာရ၏။

ဖေဖေမရှိတော့ ချို့တဲ့စွာနှင့်မပြီးဆုံးသေးသော ပညာရေးကို ခြံဆုံးအောင် အင်ကြင်းကြိုးစားခဲ့ရ၏။ မေမေက အိမ်ခြံမြေပွဲစားအလုပ် မှာ လုပ်သည်ဟုပဲ အင်ကြင်းသိခဲ့ရသည်။

ယောက်ျားတွေနှင့်တွဲကာ ဘဝကိုရုန်းကန်နေခဲ့သည့် မေမေ့ အလုပ်ကို အင်ကြင်းသဘောမကျပေမယ့် ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။

“အရေးကြီးတာ စားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေဖို့ပဲ မဟုတ်လား သမီးရယ် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘာမှကုန်စိုက်စမ်းပါနဲ့ မေမေတို့ စားစရာ မရှိလို့ ဘယ်သူ့လာကျွေးမှာလဲ အရေးကြီးတာ ကိုယ့်ဘဝအဆင်ပြေဖို့ပဲ”

မေမေစကားကို အင်ကြင်းလက်ခံရတော့မလိုပဲဘဲ၊ ဆွေဖို့ သားချင်းတွေကတောင် ဥပက္ခာပြုထားရသည့်ဘဝမှာ မေမေ့လိုမိန်းမ သားတစ်ယောက်အဖို့ အားကိုးရာဆိုသည်ကဘယ်မှာလဲ။

သူ့ညာရေးအတွက်တော့ မေမေက လိုအပ်သော ငွေကြေး ကို ပံ့ပိုးပေးနိုင်ခဲ့ပါသည်။

မေမေတိမ်းပါးတော့ အင်ကြင်းဘွဲ့တစ်ခုပိုင်ဆိုင်ခဲ့၏။ ကျောင်း တုန်းကထားခဲ့ဖူးသော ရည်းစားတွေဆီမှ ယောက်ျားတွေရဲ့ မျက်ဝန်း တွေကိုလည်း အင်ကြင်း အကဲခတ်နိုင်ခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘဝပုံအပ်လောက်အောင် တော့ အင်ကြင်းမခိုက်မဲ့ခဲ့ပါ။ အချစ်ဆိုတာထက် ဘဝမှာအရေးကြီးတာ အပူအပင်မရှိ အေးချမ်းစွာနေထိုင်နိုင်ဖို့ပဲဟု ခံယူခဲ့သည်။

အဘောင်မှာနေရင်း အင်ကြင်းဘဝရပ်တည်ဖို့အတွက် အလုပ် တစ်ခုရာဗွေနေတုန်း ဒေါ(လ်)ရောက်လာသည်။

ဘယ်တော့မှ ပတ်သက်ခွင့်မရှိတော့ဟု ထင်မှတ်ထားသော

ချွေအိမ်စည်အိမ်ကြီးပေါ်ကို ဒေါ(လ်)က လိုလိုလားလား ဖိတ်ခေါ်နေ၏။

အင်ကြင်းဘာငြင်းစရာလိုမှာလဲ။ အပူမပင် အကြောင့်အကျ ခဲ့တဲ့ဘဝမှာ နေထိုင်လိုတာမို့ ခေါင်းညိတ်ခဲ့၏။

ပုန်စရာမရှိပြည့်စုံသောဘဝကြီးမှာ အင်ကြင်းနေထိုင်ခွင့်ရခဲ့ သည်။ အဝတ်အစား၊ အစားဒါသောက် ဘာမှလိုလေသေးမရှိခဲ့။

ဒါပေမဲ့ ထိုအရာအားလုံးက အင်ကြင်းတစ်ဘဝလုံး ပိုင်ဆိုင် ခဲ့စားခွင့်ရနိုင်မယ့်အရာတွေ မဟုတ်ဟု အမြဲတမ်းတွေးမိ၏။ ဒေါ(လ်)က ကြည့်ဖြူသည်ပဲထားဦး၊ တစ်ချိန်မှာ သူ့စိမ်းဖက်လာလျှင် အင်ကြင်းအ တွက် အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနှင့် ရွှေအိမ်စည်ကဆင်းပေးရုံသာ နိသည်။

ဒေါ(လ်)ရဲ့ချစ်သူ မုန်းဝန်ကြည့်ဖြူဖို့လိုသည်။ ဒေါ(လ်)ပြောပြ ၍ ဒေါလေးကွန်ပြောပြ၍ သိထားတာကလွဲရင် မုန်းဝန်အကြောင်း အင်ကြင်း ဘာမှမသိ။ ဓာတ်ပုံလေးတောင် မမြင်ဘူးပါ။

ဒီဇိုင်းနှင့်ရုပ်ချင်းတူသည်တဲ့။ စိတ်ဓာတ်ခြင်းကတော့ လုံးဝ မတူပါတဲ့။ ဒီတစ်ခုကတော့ စိတ်ချမ်းသာစရာပါပဲ။

ဒီဇိုင်းလိုလူမျိုးနှင့်ဆိုလျှင် ဘယ်လိုမှ အင်ကြင်းနှင့်မဖြစ်မှာ သာချာ၏။ မုန်းဝန်နှင့်ဆိုလျှင်တော့ အဆင်ပြေပြေ ဆက်ဆံနေထိုင်လို့ နိုင်မည်ဟု အင်ကြင်းထင်သည်။

ထင်မှတ်ထားသလို ဖြစ်မလာခဲ့လျှင်ကော။

ထိုမေးခွန်းအတွက် အင်ကြင်းရင်မောခဲ့ရတာ ကြာခဲ့ပါပြီ။
အမှန် ဝန်ခံရလျှင် ရွှေအိမ်စည်ရဲ့ ရွှေဘုံစံဘဝကို အင်ကြင်းအစွန့်လွှတ်
မခံချင်တော့ပါ။

ကံကြမ္မာက အင်ကြင်းဘက်မှာ ရှိနေခဲ့လျှင်တော့။

အခန်း (၇)

“ဒေါ(လ်)လေး ကားမှန်တွေ တင်ထားလိုက်ပါလား လေတိုက်
ဘယ်”

ဖွင့်ထားသော ကားဘေးမှန်တံခါးတွေဆီမှ တိုးဝင်နေသော
ဆူကြောင့် ဒေါ(လ်)နွယ်လေးတွေ ဖျတ်ဖျတ်လှုပ်ခါနေတာ ကြည့်ရင်း
ဒိုင်နိုင်း ပြောသည်။

ဒေါ(လ်)က မျက်နှာကို ရစ်ပတ်နေသော ဆန္ဒနွယ်တွေကို
သက်ချောင်းသွယ်သွယ်လေးတွေနှင့် ဖယ်ရှားသပ်တင်ရင်း ခေါင်းကို
ခါယမ်းပြ၏။

“ဟင့်အင်း လေတိုက်တာ သဘောကျလို့ ကိုကိုခိုင်းရဲ့”
တကယ့် ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ဒေါ(လ်) မြူးမြူးလေး

ပြောလိုက်တာမို့ ဒီဇိုင်းပြုံးပြုံးလေးကြည့်ကာ

“ဒေါ(လ်)အသားဝင်းဝင်းမွတ်မွတ်ကလေးတွေ ညှိုကုန်မှာ မကြောက်ဘူးလား လေတိုက်ခံရရင် အသားအရည်ကိုထိခိုက်တယ် ဒေါ(လ်)လေးရဲ့”

“ညှိပစေပေါ့ ညှိတော့ကော လှပြီးသားပဲ အဟင်း ဟင်း”
ပန်းလေးတွန့်ကာ ဒေါ(လ်) နောက်နောက်ပြောင်ပြောင်လေးဆို တော့ ဒီဇိုင်းမချင်မရဲ ကြည့်ရင်း အပြုံးမပျက် မျက်နှာနှင့်

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ(လ်)လေးက လှပြီးသားပါ ဖြူဖြူညှိညှိ လှပါတယ်ကွာ”

“မြောက်မနေပါနဲ့ ကိုကိုဇိုင်းရဲ့ အခုတွေ့မှာက ဂျမ်းနော် ဒေါ(လ်)မဟုတ်ဘူး အဟင်း ဟင်း”

“မြောက်တာမဟုတ်ပါဘူး ဒေါ(လ်)ရယ် တကယ်လှလို့ပြော တာပဲ ညာလိုရတာမှ မဟုတ်ဘဲကွ”

ဒေါ(လ်)မျက်နှာလေး ပန်းနသွေးလွှမ်းလျက် ခေါင်းငုံ့ပြုံးသည်။ မြတ်နိုးရှုမဝနိုင်သော မျက်နှာလေးကိုကြည့်ရင်း ဒီဇိုင်း ကားလေးကို လည်း ဂရုစိုက်မောင်းနှင်ရသည်။

တကယ်ကို အပြစ်ကင်းစင် ငြိမ်းချမ်းသော မျက်နှာလေးပါပဲ။ ကြည့်လင်ရှင်သန်သော မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ဖြူစင်သော နှလုံးသားလေး ကိုလည်း ဒီဇိုင်းမြင်နေရပါသည်။

တကယ်ဆို ဒေါ(လ်)လေးပိုင်ဆိုင်ထားသမျှ အမွေဥစ္စာတွေက ဆယ်သက်ဆယ်ဘဝ သုံးဖြိုးမကုန်နိုင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ(လ်)လေးက ဘာကိုမှ မက်မောဟန်မရှိ။ ဆွေမျိုးတော်စပ်သော ဒေါ်လေးကွန့်ကို မိဘအရာထားကာ အိမ်မှာခေါ်ထားသည်။

ပြီးတော့ နိုင်အင်ကြင်းဆိုသော အစ်မဝမ်းကွဲကိုလည်း အိမ်ပေါ် ခေါ်တင်ထားပြန်၏။ ဒီတစ်ချက်ကိုတော့ ဒီဇိုင်း စိတ်ထဲက သိပ်သဘော မကျချင်ပါ။

နိုင်အင်ကြင်းရဲ့ အပြုအမူ အနေအထိုင်တွေကြောင့်ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ရိုးသားမှုမရှိသော၊ ကြာဆန်သော မျက်ဝန်းတွေကိုလည်း သုသဘောမကျတာမို့ ခပ်တည်တည်ဆက်ဆံနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

“ကိုကိုဇိုင်း”
ဒေါ(လ်)ခေါ်သံလေးကြောင့် သူ့အတွေးလေးတွေ ပြတ်တောက် သွားရ၏။ ကားခရုမြင်ကွင်းတွေကို အာရုံစိုက်ထားမိသော မျက်နှာကို

ဒေါ(လ်)ဘက်ဦးလှည့်လိုက်ရင်း

“ဘာ လဲ ဒေါ(လ်) ပြောလေ”

“ဪ ကိုကိုဇိုင်းဆီကို ငုန့်စာရေးသေးလားလို့ပါ”

“ငုန့်လား ဘယ်တုန်းက စာရေးဖူးလို့လဲ။ ဒီကောင်က ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးနေတုန်းပဲ ထင်ပါရဲ့ ဖုန်းမဆက် စာမရေးဘဲ အဆက်အသွယ် ဖြတ်ထားတာကြာပြီ”

ဒီဇိုင်းအသွင်က ဘာမှသိထားပုံမရသလို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် လေးပဲပြောနေ၏။ ဒေါ(လ်)ခုံးဖြတ်ထားခဲ့ပြီသည်အတိုင်း အမှန်ကိုတော့ အသိပေးဖို့ အားယူလိုက်၏။

“ဟို တစ်နေ့ကတော့ ဒေါ(လ်)ဆီကို ငုန်စာတစ်စောင် ထည့် လိုက်တယ် ကိုကိုဇိုင်း”

ဒေါ(လ်)စကားကြောင့် ဒီဇိုင်းမျက်ဝန်းတွေ တအံ့တဩဖြစ် သွားခဲ့တာအထင်အရှား။ မုန်းငုန် အင်္ဂလန်ကိုရောက်နေခဲ့သည့် လေးနှစ် လုံးလုံးမှာ ဒေါ(လ်)ဆီကို တစ်လတန်သည် နှစ်လတန်သည် စာတစ် စောင်ပုံမှန်ရောက်နေခဲ့တာကိုသာ ကိုကိုဇိုင်းသိခဲ့လျှင် ဘယ်လောက် အံ့ဩမည်မသိ။

အခုတောင် တအံ့တဩ မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်နေတာမို့ ဒေါ(လ်)လိပ်ပြာမလုံဖြစ်ရကာ မျက်ဝန်းတွေ မဆုံမိရင်တောင် ရှောင်တိမ်း မိသည်။

“ဒေါ(လ်)လေးဆီကို စာရေးတယ် ထူးထူးခြားခြားပါလား ဘာစိတ်ကူးတွေပေါက်ပြီး ရေးလိုက်တာလဲ မသိဘူး”

“ဒေါ(လ်)က ကိုကိုဇိုင်းဆီလည်း ရေးတယ်ထင်နေတာ ဟိုလေ စာထဲမှာ သူ့မြန်မာပြည်ပြန်လာတော့မယ်လို့ ရေးထားတယ်”

“ဘာပြောတယ်”

ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင် အံ့ဩရေရွတ်သံနှင့်အတူ

ဒီဇိုင်းကားဘရိတ်ကိုပါ ဖိနှင်းရပ်ပစ်လိုက်တာမို့ ဒေါ(လ်)ခန္ဓာကိုယ်လေး ရှေ့ထိုးနှောက်ငင် ယိုင်ထိုးသွားခဲ့သည်။

သတိနှင့်ကားတံခါးကို လှမ်းကိုင်ထားတာမို့ တော်ပါသေး၏။

ဒို့ဒို့ ဒေါ(လ်)မျက်နှာလေးနှင့်ကားဒက်ချ်ဘုတ် မိတ်ဆက်ထိခိုက်မိမှာ သေချာသည်။

“ဟာ ဆောရီးဒေါ(လ်) ထိမသွားပါဘူးနော် ဆောရီးကွာ ဘိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် ငုန်အကြောင်း မထင်မှတ်ဘဲ ကြားလိုက်လို့ ဆောရီးနော်”

ဒီဇိုင်း ကသောကမျော ကမန်းကတမ်းနှင့် တောင်းပန်သည်။

ဒေါ(လ်)လည်း ထိတ်လန့်နေသော စိတ်ကလေးကို ဖြေဖျောက်ထိန်း ဆိုက်ရင်း

“ရပါတယ်ကိုကိုဇိုင်းရဲ့ ဒေါ(လ်)ဘာမှမထိပါဘူး လန့်သွားရုံပါ”

“ဆောရီးကွာ ဒီကောင်ငုန် ဘာကြောင့်ပြန်လာမှာလဲ တကယ် ဆမ်း ပြန်လာမယ်ဆိုရင်လည်း ဟိုမှာရှိတဲ့ ဦးလေးတွေကို အသိပေး နာပေါ့ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုလည်းလှမ်းဖုန်းဆက် တိုင်ပင်သင့်တယ်”

ဒေါ(လ်)ဘာမှ ဝေဖန်ချက်မပေးမိပါ။ ဒီဇိုင်းမျက်နှာကတော့ ညှပ်ရင်း ဒေါ(လ်)ဘာမှ ဝေဖန်ချက်မပေးမိပါ။ ဒီဇိုင်းမျက်နှာကတော့ အလိုမကျစိတ်ဖြင့် ခေါင်းကို ခါရမ်းရှင်း

“လုံးဝမဟုတ်သေးဘူး ဒီကောင်မဂုတ်ကျလိုက်တာပဲ ဒီကို

လုံးဝပြန်မလာသင့်ဘူး”

“သူ ဟိုမှာမပျော်လို့ထင်တယ် စာထဲမှာရေးထားတာတော့ မြန်မာပြည်ကို လွမ်းတယ်တဲ့”

“ဒီကောင် အဲဒီလို ထင်ရာလျှောက်လုပ်တာကိုပဲ ကိုယ်မကြိုက်တာ”

ဒေါသနိပ်မပြေသေးသော ဒီဇိုင်းမျက်ဝန်းတွေကို လေးကြည့်ရင် ဒေါ(လ်) စိတ်ထဲကလည်း အလိုမကျသလိုဖြစ်လာရ၏။ မုန်းဝန်းပြန်လာမည့်ကိစ္စမှာ ကိုကိုဇိုင်း စိတ်ဆိုးမှာတော့သိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ညီအစ်ကိုရင်းချာတွေပဲ ဒီလောက်အထိတော့ ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်မနေသင့်ဟု ထင်၏။

“သူ ကလေးမဟုတ်တော့ပါဘူး ကိုကိုဇိုင်းရယ် ရင့်ကျက်နေပြီ အရှယ်ရောက်နေပါပြီ စဉ်းစားဆင်ခြင်နိုင်တဲ့ အသိလည်းရှိနေပြီလို့ ဒေါ(လ်) ထင်တယ်”

ဒေါ(လ်)စကားသံလေးတွေက လိုသည်ထက်ပိုကျယ်သွားတာတော့ သေချာ၏။ ဒီဇိုင်းသတိထားမိမှာမလွဲ။ ဒေါ(လ်)ကိုလှမ်းကြည့်ရင် ဒီဇိုင်း တဒင်္ဂတော့ တည်ငြိမ်နေ၏။

ထိုတခဏလေးမှာပဲ သူ့ဒေါသတွေ ပြန်ထိန်းသိမ်းလိုက်ပေါ့၏။ ပင့်သက်တစ်ချက်ရှိက်ရင်း သွေးရောင်လွှမ်းနေသော မျက်နှာက နဂိုအတိုင်း ပြန်ဝင်းပတည်ငြိမ်လာခဲ့၏။

“သူ အရှယ်ရောက်ပြီ လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီဆိုတာ ကိုယ်လက်ခံတယ် ဒေါ(လ်) ဒါပေမဲ့ လူကြီးဖြစ်ဖို့ဆိုတာ တာဝန်ယူတတ်မှဆိုတာပါမှ ပြည့်စုံတယ် အသက်သာကြီးလာတယ် အသိမရှိရင် လူကြီးမဖြစ်နိုင်ဘူးလေ”

“ကိုကိုဇိုင်းကတော်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ ဇန့်ကတော့ ငါးနှစ်ကျော်ကွာတဲ့ ညီတစ်ယောက်ပဲ ကိုကိုဇိုင်းလောက် ဘယ်သိ ဘယ်တတ်ပါ့မလဲ”

ဒေါ(လ်)လေသံကရွဲတဲ့လေးနှင့် မကျေနပ်သည့်အသွင် ပေါက်နေတာမို့ ဒီဇိုင်းစူးစူးစိုက်စိုက်လေးကြည့်ရင်း

“ဒေါ(လ်)ကိုယ်ကို မကျေနပ်ဖြစ်နေတာလားဟင်”

လေသံတည်ငြိမ်ငြိမ်လေးနှင့် ဒီဇိုင်းဆိုနေတာကြည့်ရင်း ဒေါ(လ်) ကိုယ်စိတ်ကိုကိုယ် ပြန်ထိန်းရသည်။

“ဟင်အင်း ဒီသဘောမဟုတ်ပါဘူး ဒါပေမဲ့ ဇန့်အပေါ် ကိုကိုဇိုင်းဘက်က သိပ်စိမ်းကားလွန်းတယ်ထင်လို့ ဝင်ပြောမိတာပါ”

“ကိုယ်က ဇန့်အပေါ်စိမ်းကားတယ် ဟုတ်လား”

ဒီဇိုင်းသံယောင်လိုက်ကာ ထပ်မေး၏။ ဒေါ(လ်)မျက်နှာကနားဆေးတွေ ပင်ကြည့်ရင်း ဖြေရှင်းမိသည်။

“ဒေါ(လ်) ထင်တာလေ သူ့နဲ့ကိုကိုဇိုင်းက ဒေါ(လ်)ရဲ့ အစ်ကိုအဖွဲ့ပါပဲ ဒေါ(လ်)သံယောဇဉ်အရှိဆုံးသူတွေပေါ့ ဇန့်နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်

မှာ အကြာကြီးသွားနေမယ်ဆိုတော့ ဒေါ(လ်) တကယ်စိတ်မကောင်းဘူးသိလား အတူနေ အတူကစားခဲ့ဘူးတဲ့သူဆိုတော့ သတိရတယ် သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့တယ် အခုပြန်လာမယ်ဆိုတာလည်း ဝမ်းသာမိတယ် ကိုကို့ဇန့်က ကိုယ့်ညီလေးကို အကြာကြီးခွဲနေရက်တာ သံယောဇဉ်နည်းလို့ပေါ့”

ဒေါ(လ်)စကားလေးဆုံးတော့ ဒီခိုင်းမျက်နှာလေး တည်ငြိမ်စွာ နှင့်ပဲ လေသံအေးအေးနှင့် ဖြေရှင်းပါသည်။

“ဒေါ(လ်)အဲဒီလိုထင်နေတာကိုး ကိုယ်မှာညီတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ် အဲဒီညီလေးအတွက်လည်း စိတ်ကူးတွေ ရည်ရွယ်ချက်တွေ ထားခဲ့တာပေါ့ ဒေါ(လ်)ရယ် ဒါပေမဲ့ ဇန့်ဆိုးခဲ့တယ် ဒေါ(လ်)သိပါတယ် ဒီကောင်က ပျော့ပျော့လေးနဲ့ထင်ရာစိုင်းချင်တာမျိုး ဆယ်တန်းအောင် ပြီး ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စပဲကြည့်”

“အဲဒါ ဒေါ(လ်)သိပါတယ် သူတို့နှစ်ယောက်က သူငယ်ချင်းတွေပဲ မထင်မှတ်တဲ့ အခြေအနေတွေကြောင့် ဖြစ်ခဲ့တာပါ”

“ထားပါတော့ ကိုယ်ပြောနေတာ အဲဒီကိစ္စရဲ့အဖြစ်မှန် အခြေအနေတွေ မဟုတ်ပါဘူး သူ့ဘာကိုမှ အလေးအနက်မထားတတ်တဲ့ စိတ်ကြောင့်ဖြစ်ခဲ့တာဆိုတာတော့ ငြင်းမရဘူးလေ”

ကိုကိုခိုင်းစကားကို ဒေါ(လ်)မငြင်းတော့ပါ။ ထိုအဖြစ်အပျက်တွေကို ဒေါ(လ်)ပြန်လည်း မတွေးချင်။ မသိချင်တော့တာ အမှန်။

“အဲဒီလို ဒီကောင်ရှုပ်တတ်တာတွေကြောင့် မြန်မာပြည်နဲ့ အဝေးဆုံးကို ကိုယ်ပို့လိုက်တာ ဟိုကဦးလေးကလည်း ဇန့်ကိုသူ့ဆီ လွှတ်ဖို့ပြောတယ် အသက်ငါးနှစ်ပဲကွာတဲ့ ကိုယ်စကားထက်စာရင် ဦးလေးစကားကို သူ့အလေးထားမယ်ယူဆပြီး ‘ကိုယ်ပို့ပေးလိုက်တာ အခု ဒီမှာလည်း သူပြန်လာရင် အားလုံးအသင့်ဖြစ်အောင် ကိုယ်စီစဉ် ကြိုးစားပေးနေတာ ဒေါ(လ်)အမြင်ပဲ ဒီကောင်ကိုလည်း ဦးလေးက အသိပေးထားမှာသေချာတယ် ဒါနဲ့တောင် သူ့အလုပ်ဝင်တာ သုံးလမပြည့်သေးဘူး ပြန်လာမယ်ဆိုတော့ ကိုယ်ဒေါသဖြစ်ရတာပေါ့”

ဒီခိုင်းဘက်က ကြည့်တော့လည်း မှန်ကန်နေတာမို့ ဒေါ(လ်) အဖြေရှင်းနိုင်ဘဲ ပင်သက်လေးကိုပဲ ချမိပြန်၏။

ဒီခိုင်းက ဒေါ(လ်)မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်နေရင်းက

“ဒေါ(လ်)လေးက ဇန့်ကိုသံယောဇဉ်နဲ့စာနာပေးတာကို ကိုယ် ဆေးလည်နိုင်ပါတယ်ကွာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇန့်ပြန်လာမယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စ သေချာလား၊ မသေချာလားဆီရအောင် ဦးလေးဆီကပုန်းတော့ ကိုယ် အာင့်နားတောင်ရမှာပေါ့”

စာထဲမှာတော့ ဇန့်မြန်မာပြည်ကို အပြီးပြန်လာမည်ဟု ဒေါ(လ်)သိထား၏။ ကိုကိုခိုင်းကို ထပ်ပြောလိုက်လျှင် ဇန့်အပေါ်ပိုလို့ ဒေါသတွေဆင့်ကဲဦးမှာလား။

ဇန့်ကို ကိုကိုခိုင်း ဒေါသတွေသင့်နေတာတော့ ဒေါ(လ်) မမြင်

မကြားချင်ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ရေငုံနှုတ်ငါ့တဲနဲလိုက်သည်။

“ကဲ ငုန်ကိစ္စထားလိုက်တော့ ဒေါ(လ်)လေး စိတ်လည်းမညစ် ပါနဲ့တော့ကွာ ကိုယ်တို့ ဒေါ်ကျမ်းဖိတ်ကျွေးတဲ့ မုန့်ဟင်းခါးကိုပဲ ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင် သွားစားရအောင်နော်”

ဒီဒိုင်းက အပြုံးလေးတွေနှင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပြောသည်။

ဒေါ(လ်)ခေါင်းကလေးညိတ်ကာ နွေးနွေးလေး ပြုံးပြလိုက်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ လေးလေးပင်ပင်လေးဖြစ်နေသည်။

တကယ်ဆို ငုန်က ကိုကိုဒိုင်းမသိအောင် ဒေါ(လ်)ဆီ စာလေးတွေ ရေးပို့ပေးနေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

အခု ဒေါ(လ်)ဖွင့်ပြောလိုက်မိတာ မှာသွားခဲ့ပြီလားမသိ ဒေါ(လ်) ငုန်အပေါ်မှာ အမှားတစ်ခု ကျူးလွန်လိုက်မိသလို ခံစားနေရသည်။

ဒေါ(လ်)အတွေးတွေဖြင့် ငေးငေးရီရီလေး လိုက်ခဲ့ရင်းနှင့်ပင် ကားလေးက ဒေါ်ကျမ်းတို့ စိုက်ပျိုးရေးခြံလေးထဲသို့ ရောက်ခဲ့တော့၏။

ကားသံကြားကတည်းက ဓနိမိုးထရံကာနှစ်ထပ်ခြေတံရှည် အိမ်ကြီးထဲက ပြေးထွက်လာသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်ရသည်။

ဒေါ်ကျမ်း၏ သမီး မတာ ဖြစ်၏။

အသားကဖြူဖြူ ပုပုဝဝကရင်အင်္ကျီအပြာလေး ဝတ်ဆင်ထား

သော မတာ၏ဖြူဖွေးဝိုင်းဝက်သော မျက်နှာလေးကို နှစ်လိုဖွယ်ပြုံးရွှင်နေခဲ့သည်။

အသက်ထယ်သုံးနှစ်အရွယ်ပေမယ့် မတာကအရွယ်နှင့်မလိုက်အောင်ထွားသည်။ ကရင်အမျိုးသမီးမို့ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ကျမ်းလိုပဲ မျက်နှာ ခြုံပြီး အသားကဖြူဖွေး၏။

“မမ ဒေါ(လ်) နေကောင်းတယ်နော်”

စကားသံဝဲဝဲနှင့် ကားပေါ်က ဒေါ(လ်)ကို မတာ လှမ်းနှုတ်ဆက်၏။ သည်တော့မှ ဒေါ(လ်)မျက်နှာလေး အပြုံးရိပ်တို့ ယုက်သမ်းလာရင်း မတာကို ပြန်နှုတ်ဆက်ရ၏။

“ကောင်းတာပေါ့ မတာရဲ့ ဂျမ်းကော”

“ရိုတယ် အမိုးက ကိုကြီးခိုင်းကြိုပြောထားလို့ မမဒေါ(လ်) သိလာမှန်း သိနေတယ်လေ မမဒေါ(လ်)တို့စားဖို့ မုန့်ဟင်းခါးချက်နေတယ်”

မတာ၏ ဖော်ရွေသော အပြုံးလေးတွေကြောင့် ဒေါ(လ်)ငုန်နှင့် ကိုကိုဒိုင်းတို့ ကိစ္စတွေမေ့ကာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်လေးဖြစ်သွားရ၏။

ဒေါ်ကျမ်းဆိုတာ ဟိုစဉ်က ဒီဒိုင်းတို့အိမ်မှာ ထမင်းဟင်းချက် အိမ်မှုကိစ္စတွေ တာဝန်ယူထားသောသူ ဖြစ်၏။ နောက်ပိုင်းမှာ ဒီဒိုင်း အိမ်မှူးမြူရေးခြံမှာ အလုပ်လုပ်သော ဦးသက်ညွန့်နှင့်အိမ်ထောင်ကျ သွားခဲ့သည်။

ဒီခိုင်းတို့ပေးပေးတိမ်းပါးပြီးတော့ ဒေါ်ဂျမ်းလည်း အလုပ်ကထွက်
ကာသွားခဲ့၏။ ဦးသက်ညွန့်ကတော့ အခုချိန်ထိ ဒီခိုင်းရဲ့လုပ်ငန်းတွေ
မှာ လူယုံတော်တစ်ဦးအဖြစ် ရှိနေခဲ့သည်။

“ဝေး မောင်ခိုင်းတို့ရောက်လာပြီလား ဒေါ်(လ်)လေးလည်း
ပါတယ် လာကြ လာကြ”

အသံတွေကြား၍ထင်၏။ ဒေါ်ဂျမ်း အောက်ထပ်ရုံ မီးဖိုခန်းထဲ
က ထွက်လာကာ အပြုံးနှင့်ကြိုဆို၏။

“မုန့်ဟင်းခါးနံ့ကမ္ဘာပေးနေတာပဲ ဂျမ်းလက်ရာစားချင်လို့ ကိုကိုခိုင်း
နဲ့ လိုက်ခဲ့တာဂျမ်းရဲ့”

ဒေါ်(လ်)မြူးမြူးလေးဆိုတော့ ဒေါ်ဂျမ်း ပါးစုံကြီးတွေထင်း
အောင်ပြုံးရင်း သဘောကျစွာ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒေါ်ဂျမ်းလက်ရာကိုတော့ ကိုယ်တို့လည်း မမေ့နိုင်သေးဘူး
ဒေါ်(လ်)လေးရေ ဒါကြောင့် ဦးလေးသက်ကိုမှာပြီး ဒေါ်ဂျမ်းကို ဟင်းချက်
ယူလာခိုင်းရတာပေါ့ အခုလည်း ဒေါ်ဂျမ်းလက်ရာ မုန့်ဟင်းခါးစားချင်
မှာလိုက်တာ ဒေါ်(လ်)ကြိုက်မှာ ကိုယ်သိတာပေါ့”

ကားသော့ကို လက်ထဲမှာကိုင်ရင်း ဒီခိုင်းချောက်လာကာ အပြုံး
ရိပ်တွေနှင့်ပြောသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာလည်း စောစောက ကားပေါ်
ကိစ္စတွေကို မေ့လျော့ထားပုံပါပဲ။

ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက ဒေါ်ဂျမ်းလက်ရာ မုန့်ဟင်းခါး

ဒေါ်(လ်)သိပ်ကြိုက်ခဲ့တာမို့ အခု ကိုကိုခိုင်းလာခေါ်တော့ မငြင်းနိုင်ဘဲ
လိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဒေါ်ဂျမ်းလက်ရာတွေက ဒေါ်(လ်)စွဲမက်ခဲ့သော လက်ရာတွေ
မို့လည်း ဒီခိုင်းက စီစဉ်တိုင်ပင်ထားခဲ့တာမှန်း ဒေါ်(လ်)သိနေသည်။

ဒေါ်(လ်)ငယ်စဉ်က ကိုကိုခိုင်းတို့အိမ်မှာ ဒေါ်ဂျမ်းချက်သမျှ
ဟင်းကို စားခဲ့ဖူးတာမေ့မရနိုင်ခဲ့ပါ။

“ကဲ ကဲထိုင်ကြ သမီးရေ သင်ဖြူးဖျာလေးချပေး စားပွဲခွဲလည်း
ခင်း မုန့်ဟင်းခါးက ကျက်နေပြီ ပူပူလေးစားလိုက်ကြနော်”

ဒေါ်ဂျမ်းနှုတ်ကလည်းပြော လက်ကလည်း လိပ်ထောင်ထား
သော သင်ဖြူးဖျာကိုဆွဲယူသည်။ မတာကလည်း မီးဖိုခန်းထဲက သစ်သား
စားပွဲခိုင်းကလေးကို သွားယူလာသည်။

သင်ဖြူးဖျာခင်းထားသော ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ဒေါ်(လ်)နှင့်ဒီခိုင်း
သံထိုင်လိုက်မိကြသည်။ ပြင်ဆင်ထားသော မုန့်ပွဲနှစ်ပန်းကန်နှင့် အငွေ့
ဆောင်းထောင်းမုန့်ဟင်းခါး ဟင်းရည်ပန်းကန်ကို ဒေါ်ဂျမ်းယူလာ၏။

“အဝစားကြနော် ဂျမ်း အများကြီးချက်ထားတာ ဒေါ်(လ်)လေး
အပြန်ကျရင် အိမ်အတွက်ပါယူသွား”

“တော်ပါပြီ ဂျမ်းရဲ့ ဒီမှာပဲအဝစားသွားပါမယ်”

“ဒေါ်(လ်)လေးက အဝစားသွားလေ ဒေါ်(လ်)အဒေါ်ဒေါ်ကွန်
ဒေါ်(လ်)အစ်မတို့အတွက် ယူသွားဖို့ပြောတာ”

ဂျမ်းရဲ့စေတနာကို ဒေါ(လ်)သိပါသည်။ စိတ်ထားကောင်းသလို စေတနာလည်းကောင်းသော ဂျမ်းကတော့ ဒေါ(လ်)တို့အနီးမှာထိုင်ကာ လိုအပ်သမျှ ထည့်ပေးရင်း ကြည်နူးကျေနပ်နေလေသည်။

“မောင်ဇိုင်း ထည့်လေ”

“တော်ပြီ ဒေါဂျမ်းရဲ့ ဝပါပြီ”

“ဇိုင်းက အစားနည်းတာ ဂျမ်းသိတယ် ဒေါ(လ်)လေးက မုန့်ဟင်းခါးကြိုက်တယ် ထည့်စား ဒီမှာ ဘဲဥပြုတ်လေးတွေ စိတ်ထားတယ် ထည့်စား”

နှုတ်ကလည်းပြော ပန်းကန်ထဲမှာ အခွံအပွားပြီး စိပ်ထားသော ဘဲဥပြုတ်ကို ဒေါဂျမ်းက ခပ်ထည့်ပေးပြန်သည်။

“တော် တော်ပြီဂျမ်း ဒီထက်စားရင် ဗိုက်လေးပြီး ထလိုရမှာ တောင် မဟုတ်ဘူး အဟင်း ဟင်း”

“အဝအပြုသာစားပါ မမဒေါ(လ်)ရဲ့ မထနိုင်ရင် ကိုကိုဇိုင်း ပွေ့ချီသွားပေါ့ နော်”

မတာက ကလေးပီပီ ပြောချင်တာပြော၏။ ဒေါ(လ်)ရှက်ရှက် နှင့် ရယ်မိသလို ဒီဇိုင်းမျက်နှာမှာလည်း အပြုံးနွေးနွေးနှင့်မတာကို ကြည့်နေ၏။

“အင်း ဇိုင်းနဲ့ဒေါ(လ်)ကိုမြင်တော့ ငုန်လေးကို သတိရမိသား သူကလည်း မုန့်ဟင်းခါးဆို သိပ်ကြိုက်တာ”

ဒေါဂျမ်းစကားကြောင့် ဒေါ(လ်)မျက်နှာလေးတည်သွားကာ ဇိုင်းကလည်း ဒေါ(လ်)ကိုလှမ်းကြည့်သည်။

“မောင်ဇိုင်း ငုန်လေး သတင်းကော ဘာထူးခြားသလဲ ဟိုမှာ လုပ်လုပ်နေတယ်ဆိုတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ငုန်အကြောင်းမမေးနဲ့တော့ ဒေါဂျမ်းရေ ဒီကောင် မြန်မာပြည် ပြန်လာဦးမယ်တဲ့”

“ဟင် ဟုတ်လား ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ အလည်ပဲလား”

“ဘာမှမသိဘူး ဒီကောင်က ကျွန်တော့ဆီ စာတောင်ရေတာ မဟုတ်ဘူး အခုတောင် ဒေါ(လ်)ဆီကို ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး ရေးလိုက်တယ်မသိဘူး အဲဒီစာထဲမှာပါလာတာတဲ့”

ဒီဇိုင်းစကားကြောင့် ဂျမ်းအကြည့်တွေ ဒေါ(လ်)ဆီရောက်၏။ ဒေါ(လ်)လိပ်ပြာမလုံစွာ ဂျမ်းကိုမော့ကြည့်လိုက်ရင်း ပြေရှင်းရသည်။

“ဟုတ်တယ်ဂျမ်းရဲ့ ငုန်က သူ့စိတ်ကူးရှိရင်ရှိသလို စာတော့ တတ်ပါတယ် အခုရေးလိုက်တဲ့ စာထဲမှာ သူပြန်လာမယ်လို့ပါတယ်”

“အင်း ငုန်ကလေးလည်း မငယ်တော့ပါဘူး လူပျိုကြီးဖားဖား နေရောပေါ့ သူပြန်လာမှ ဂျမ်းရဲ့လက်ရာတွေ သတိရသေးလား မသိဦးမယ်”

“ငုန်ပြန်လာရင် ဒေါဂျမ်းစိတ်ကြိုက် ချက်ကျွေးဖို့သာပြင်ထား တော့ ဒီကောင်က ဒေါဂျမ်းလက်ရာတွေ သိပ်ကြိုက်တဲ့ကောင်ပဲ”

ဥစ္စာ

“မောင်စိုင်းပြောတာပါကွယ် အင်္ဂလန်က ပြန်လာတဲ့ သူတော့ အတော်ပြောင်းလဲနေပြီလားမသိ အချဉ်အစပ် ဟင်းလျာခံတွင်းတွေချင်မှ တွေ့မှာပေါ့ ပြောင်းလဲလာမလာတော့ တွေ့မှပဲ သိပေါ့ဧ”

ဒေါ်ဂျမ်းစကားကြောင့် ဒေါ်(လ်)တွေတွေလေး ဖြစ်ရသည့် ငုန်တာကယ်ပဲ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီလား။ ဒေါ်(လ်)အပေါ်မှာတော့ မပြောင်းလဲနိုင်ဟု ထင်သည်။

တွေးခိုရာနှင့် ဒေါ်(လ်)ရင်ခုန်လှုပ်ခတ်ရ၏။
ငုန်နှင့်ပတ်သက်လျှင် ဒေါ်(လ်)နှလုံးသားက နုပျိုလတ်ဆန်နေပြီပဲ။

ငုန်ဘက်ကသာ ဘာတွေပြောင်းလဲနေမည်မသိ။

အခန်း (၈)

“ဘာရယ် မုန်းငုန်ပြန်လာမယ် ဟုတ်ရဲ့လားမိန်းမရယ်”

“ဪ မဟုတ်ဘဲ မောင်စိုင်းပြောပါ့မလား မနက်က အိမ်မှာ ခင်းခါးလာစားကြရင်း ပြောသွားတာ နေပါဦး မောင်စိုင်းရှင်ကို ပြောဘူးလား”

ငုန်သည်စကားကြောင့် ဦးသက်ညွန့်ခေါင်းကို ခါယမ်းပြသည်။ မိသားစုကောင် မုန်းငုန် ပြန်လာမှာကို သူတကယ်မသိ။ မောင်စိုင်းက မပြောခဲ့ပါ။

“ငါ တကယ်မသိဘူးဟာ အဲ ညနေက မောင်စိုင်းနဲ့ ခြံထဲမှာ တွေ့လိုက်ရတယ် သူနဲ့ အလုပ်ကိစ္စတွေပဲ ပြောဖြစ်ခဲ့ကြတာ”

“မောင်စိုင်းပြောဖို့ မေ့နေလို့ထင်တယ် ပြောရရင် သူပြန်လာ

မယ်ဆိုတာ ဒေါ(လ်)လေးဆီကို စာရောက်လာလို့ သိရာတာပါ။

“ဘာရယ် မဂျမ်း မုန်းငုန်က ဒေါ(လ်)လေးဆီ စာရေးတာ ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ် မနက်ကပဲ ဒေါ(လ်)လေးနှုတ်ကပြောပြသွားတာ သူ့အစ်ကိုကို စာမရေးပေမယ့် ဒေါ(လ်)လေးဆီတော့ ငုန်က စာမရေးပဲပဲ”

ဦးသက်ညွန့်မျက်မှောင်ကုပ်က တွေ့တွေ့ကြီး စဉ်းစားနေစဉ် သည်ညီအစ်ကိုနှင့်ဒေါ(လ်)လေးဆိုတာ မျက်စိအောက်မှာပဲ ရှင်လူလားမြောက်ခဲ့ကြသူတွေလေး။

“ကျွန်မတောင် အံ့ဩသွားမိတယ် ဒေါ(လ်)လေးဆီကို မုန်းက စာရေးတယ် အစ်ကိုကိုတော့ ဘာမှ အဆက်အသွယ်မလုပ်ဘူးပဲ”

“ဒါတော့ကွာ မောင်ခိုင်းကို စိတ်ဆိုးနေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ သူ့အင်္ကျီကို သွားချင်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး မောင်ခိုင်းက ဟိုမှာရှိတဲ့ ဦးတွေနဲ့ စီစဉ်တိုင်ပင်ပြီး ပိုခဲ့တာဆိုတော့ မကျေနပ်လို့ဖြစ်မှာပေါ့”

“အစ်ကိုကြီး ခိုင်းတို့ညီအစ်ကိုက ရန်ဖြစ်ထားကြလို့လား။ မိဘနှစ်ဦးစကားတွေကို အဝတ်တွေခေါက်နေရာမှ နားထောင်နေသည့် မတာက ဝင်မေးသည်။

“အင်း သမီးကငယ်သေးတော့ ဘာမှမမှတ်မိဘူးထင်တာ အင်းလေ အဲဒီတုန်းက သမီးအသက်ကိုးနှစ်တောင်မပြည့်သေးဘူး”

ဒီလို သမီးရဲ့ မောင်ခိုင်းတို့ညီအစ်ကိုမှာ မောင်ခိုင်းကလူကြီးဆန်တယ် တော်တယ်ဆိုရမယ် ငုန်ကတော့ အငယ်ပီပီဆိုးချင်တယ် အဖေမရှိတော့ ပိုပြီးဆိုးလာတယ် ထင်ရာစိုင်းတတ်တဲ့ အကျင့်ကြောင့် ပြဿနာဖြစ်ပြီး အင်္ကျီလန်သွားဖို့ ဖြစ်လာတာပေါ့”

ပွင့်လင်းရိုးသားသော ဒေါ်ဂျမ်းကတော့ သမီးဖြစ်သူကို သူမ သိသမျှ ပြောပြနေခဲ့သည်။

ဦးသက်ညွန့်ကတော့ ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာထိုင်ကာ ဆေးပေါ့လိပ်ဖွားရှိုက်ရင်း ဒီခိုင်းတို့ ညီအစ်ကိုအကြောင်း ပြန်တွေးနေမိ၏။

ဖခင်ဆုံးပါးတော့ မောင်ခိုင်းက မိသားစုတာဝန်ကို လွှဲပြောင်း ထုနိုင်လောက်အောင် ရင့်ကျက်နေခဲ့တာ သူ့မှတ်မိ၏။ မုန်းငုန်ကတော့ သီငယ်တစ်ဦးဟူသော အခွင့်အရေးကို အပြည့်အဝယူခဲ့သည်။

ဘာမှအပူအပင်မရှိတဲ့ နေထိုင်နိုင်ခဲ့သည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဒီခိုင်းကတော့ ဖခင်ဖြစ်သူ ချန်ထားရစ်ခဲ့သော မွေးမြူရေးခြံကို လူယုံတော် များနှင့်ဆက်ပြီး ဦးဆောင်တာဝန်ယူခဲ့၏။

တိုးတက်အောင်ကြိုးစားခဲ့သည်။ ဒေါ(လ်)တို့နှင့်ကပ်လျက်ခြံကြီးကိုရောင်းချကာ မွေးမြူရေးခြံကြီးထဲမှာပဲ တိုက်ဆောက်လုပ်ကာ နေထိုင်သည်။

နို့ဆီစက်ရုံကို တိုးချဲ့တည်ထောင်သည်။ စိတ်ကူးစိတ်သန်း ဆောင်းပြီး အရည်အချင်းရှိသော ဒီခိုင်း၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများက

တိုးတက်အောင်မြင်ခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ အထက်တန်းစာမေးပွဲနောက်ဆုံးရက်မှာ မုန်းဇန် ပြဿနာတက်ခဲ့လေသည်။

စာမေးပွဲနောက်ဆုံးရက် သူငယ်ချင်းများနှင့်အလည်လွန်ကာ အိမ်မပြန်ရဲသော ပန်းဝတ်ရည်ဆိုသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် မုန်းဇန် နှင့်အတူ အိမ်ကိုပါလာသည်။ အချိန်က ညဆယ်နာရီကျော်ပြီမို့ မိန်းကလေးအတွက် မသင့်တော်သော အခြေအနေတစ်ခုဖြစ်သည်။

“မင်း တော်တော် ဖိုက်မဲတဲ့ကောင်ပဲ ဇန် အခုမှမင်းတို့ အသက်အရွယ်တွေက ဆယ်ရှစ်နှစ်တောင်မပြည့်သေးဘူး”

“ဟာ ကိုကို ဘာတွေပြောနေတာလဲ ဝတ်ရည်နဲ့ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းတွေပါ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ဝတ်ရည်က သူ့ရည်းစားနောက်လိုက်ပြေးဖို့ စီစဉ်ထားတာ ကျွန်တော်က ကူညီခဲ့တာ အခု ဟိုကောင် ဗညားက ချိန်းထားတဲ့နေရာကို ရောက်မလာဘူး ဝတ်ရည်က အိမ်မပြန်ရဲတော့ ကျွန်တော် ဒီကိုခေါ်လာခဲ့တာ ဒါပဲ”

“ဘာကွ မင်းစဉ်းစားဉာဏ်မရှိဘူးလား ဇန် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မင်းအိမ်အထိ ခေါ်လာတယ် အချိန်ကိုလည်း ကြည့်ဖို့ မိန်းကလေးရှင်ဘက်က ဘယ်လိုထင်မလဲ”

“ဟာဗျာ ထင်ချင်သလိုထင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က ရိုးသားတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကိုကြီးရယ် ခုကိစ္စမှာ မုန်းဇန်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး ဝတ်ရည်ရဲ့ ပြဿနာပါ ဝတ်ရည်ချစ်သူက ဝတ်ရည်ကို ချိန်းဆိုပြီးမှ ရောက်မလာတာပါ အိမ်မှာဝတ်ရည်စာရေးခဲ့တော့ မပြန်ရဲတော့ဘူး”

“မင်းတို့တွေ ဘယ်လောက်ပဲ ရိုးသားတယ်ပြောပြော ဒီအချိန် ဒီအိမ်မှာ မင်းပါလာပြီဆိုကတည်းက ပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်လိုသတ်မှတ်မလဲ အရေးကြီးတာ မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့ မင်းဘက်ကအရုံးတွေချည်းပဲ အခု မင်းတို့ ဘာဆက်လုပ်မလဲ ပြောကြ”

“ဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး ဝတ်ရည်မိဘတွေကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး မနက်ကျ ပြန်ပို့ပေးမယ် ဒီည ဝတ်ရည်နဲ့ ဒေါ်ဂျမ်းနဲ့ အိပ်ဖို့ခေါ်လာတာ”

“ဟေ့ကောင် မုန်းဇန် မင်းထင်ရာလျှောက်လုပ်လို့ မရဘူးကွ နုနဲ့ ဒီကိစ္စ ငါရှင်းပေးမယ်”

ညတွင်းချင်းပင် ဒီခိုင်း ဝတ်ရည်မိဘတွေ အိမ်သွားတွေတော့ နှိုက်ညွှန်ပါ အဖော်လိုက်သွားခဲ့ရသည်။

အခြေအနေတွေကိုရှင်းပြတော့ ပန်းဝတ်ရည်မိဘနှစ်ပါးမှာ နှုတ်စီမျက်နှာပျက်ကုန်၏။

“အခု ကျုပ်သမီးက မောင်မုန်းဇန်ရဲ့ အိမ်မှာပေါ့ ကျုပ်ကသမီးသား သူငယ်ချင်းတွေ အိမ်အနံ့မှန်းဆက်ကြည့်ပြီပြီ ကျုပ်မိန်းမကလည်း”

ရှိသမျှ မိတ်ဆွေတွေအိမ် လိုက်ရှာမေးတယ် အားလုံးသိုဝှက်မရအောင် ရှုပ်ထွေးကုန်ပြီ ကျုပ်သမီးလေး သိက္ခာကိုလည်း ထည့်တွက်ပေးပါဦး မောင်ဇိုင်းရယ်”

“ဟာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် အန်ကယ်” အခုကိစ္စမှာ လည်း ကျွန်တော့ညီဘက်က တာဝန်အပြည့်ယူမှာပါ အန်ကယ်တို့ စိတ်တိုင်းကျဖြစ်စေရပါမယ် အခုတော့ ကလေးတွေအသက်ကလည်း ငယ်သေးတယ် ပညာရေးမှာလည်း တစ်ပိုင်းတစ်စတွေမို့ ကျွန်တော်တို့ လူကြီးတွေ ဘာလုပ်ကြမလဲ လာတိုင်ပင်တာပါ ဝတ်ရည်ကိုတော့ အိမ်ကဒေါ်ကျမ်းနဲ့အတူ ထားခဲ့ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ပန်းဝတ်ရည်မိဘတွေနှင့် မောင်ဇိုင်းတို့ဆွေးနွေးကြရင် နားလည်မှုတစ်ခု ရခဲ့သည်။

လတ်တလောမှာတော့ ပန်းဝတ်ရည်ကို သူတို့မိဘတွေက ပြန်လက်ခံထားကြမည်။ လွန်ကွဲသွားခဲ့သော ကိစ္စအတွက်တော့ မုန့်ရန် က တာဝန်ယူရမည်ဖြစ်သည်။

“ဟာ လုံးဝအဓိပ္ပာယ်မရှိတာဘဲ ကိုကိုရာ ဝတ်ရည်ကို ကျွန်တော် ဘာကြောင့်ယူရမှာလဲ”

“မင်း ဒီလို တာဝန်မဲ့စကားမပြောနဲ့ရန် ဟိုဘက်ကမိန်းကလေး တကယ်လည်း မင်းနဲ့လည်းတစ်ချိန်လုံးရှိနေခဲ့တာ မင်းရှောင်ရင် မိန်းကလေးရဲ့ သိက္ခာတရား မိန်းကလေးရှင်မိဘတွေရဲ့ သိက္ခာ အားထုံး

ကို မင်းပြန်ခဲ့ကွက်သင့်တယ်”

“ကျွန်တော့ဘက်က နစ်နာမှုကိုကျတော့ ဘာပြောမလဲ ဝတ်ရည်ကို ကျွန်တော် ကူညီခဲ့တာ”

“မင်းကူညီတာ မင်းနဲ့ဝတ်ရည်ပဲသိတဲ့ကိစ္စ မင်းအနေနဲ့ ဘာပဲ လုပ်လုပ် ဆင်ခြင်တုံတရားလေးနဲ့ လုပ်သင့်တယ် ခုချိန်မှာတော့ အားလုံး ရဲသိက္ခာတရားအတွက် မင်းတာဝန်ယူရလိမ့်မယ် ငန်”

မုန့်ရန် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ရင်း မျက်မှောင်ကြီးကုပ်လို့ ငြိမ်သက်နေခဲ့လေသည်။

ဝတ်ရည်၏မိဘများနှင့် ဒီဇိုင်းတို့နစ်ဦးနစ်ဖက် စီစဉ်နေခဲ့ကြ ချိန်တွေမှာပဲ အခြေအနေတစ်ခုက ပြောင်းလဲသွားခဲ့လေသည်။

ဝတ်ရည်တစ်ယောက် ဗညားဆိုသော သူ့ချစ်သူနောက် ခိုးရာ လိုက်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် မုန့်ရန်နှင့်ဝတ်ရည်တို့၏ စေ့စပ်ပွဲမှာ စီစဉ်နေဆဲကာလမှာပင် ပျက်သုန်းသွားခဲ့ရသည်။

“ကိုကို စီစဉ်ဖြေရှင်းပေးတဲ့အတိုင်းသာ ကျွန်တော်ခံရရင် မိန်းမရနေပြီ ဟား ဟား အခုတော့ ပြဿနာကရှင်းသွားပြီပေါ့”

“အေး ပြဿနာကရှင်းသွားတာမှန်ပေမယ့် ဝတ်ရည်ရဲ့မိဘတွေ ကတော့ တော်တော်ကြီးအရှက်ရသွားခဲ့တယ် ငန် သူတို့တွေ အိမ်ရောင်း ပြီး အဝေးကိုပြောင်းဖို့ စီစဉ်နေကြတယ်”

“အဲဒါ ကျွန်တော်နဲ့မဆိုင်ဘူးလေ”

“မင်း မဆင်မခြင်လုပ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စက ငါတော်တော်ခေါင်းပူခဲ့ရ တယ် ဇန် အခု မင်းအတွက်ငါအကောင်းဆုံးစီစဉ်ထားတယ် မင်းအန်ကယ် ဦးလွင်အောင်တို့ရှိတဲ့ အင်္ဂလန်ကိုသွားရမယ် ဇန်”

“ဟာ ကျွန်တော်က အင်္ဂလန်ကို ဘာသွားလုပ်ရမှာလဲ ကိုကို ကျွန်တော်ပညာရေးမှ မဆုံးသေးတာ”

“အေး အန်ကယ်ဦးလွင်အောင်က မင်းကို အင်္ဂလန်ပို့လိုက်ဖို့ ကိုကိုကို လှမ်းမှာတယ် မင်းဟိုမှာ ကျောင်းတက်ရမယ် အားလုံးစီစဉ် ထားတယ် ဇန်”

“ဟာ ကျွန်တော် ဘာမှမသိရဘူးလား ဘာမှရွေးချယ်ခွင့်မရှိ ဘူးလား”

“မင်းရွေးချယ်ခွင့်မရှိဘူးဇန် မင်းအနာဂတ်အတွက် ကိုကိုနဲ့ အန်ကယ်လွင်တို့ အကောင်းဆုံးစီစဉ်ခဲ့တာ”

“ကျွန်တော့် အနာဂတ်ကို ကိုကိုပုံသွင်းဖို့ကြိုးစားနေတာလား”

“ကိုကို စေတနာကို မင်းတစ်နေ့နားလည်လာမှာပါ ဇန်”

“စေတနာ ဟုတ်လား ကိုကို ဝတ်ရည်ကိစ္စမှာတောင် ကျွန်တော့်ကို အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ စီစဉ်ခဲ့တာကကော စေတနာတဲ့လား ရယ်စရာကောင်းတယ် ကိုကို မုန်းဇန်ဆိုတဲ့ကောင်ကို ဘယ်သူမှ ပုံစံ သွင်းချုပ်ကိုင်လို့ကို မရဘူးဆိုတာ ကိုကိုစောင်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ”

မုန်းဇန်နှုတ်ကဆိုခဲ့သော စကားများကို ထိုစဉ်က ဦးသက်ညွန့်

နားဖြင့်ဆတ်ဆတ်ကြားခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

သည်နောက်ပိုင်းမှာတော့ မုန်းဇန် အင်္ဂလန်ကို ထွက်သွားခဲ့ သည်။ လေးနှစ်ကျော်ဆိုသော ကာလမှာ မုန်းဇန်ရင့်ကျက်နေခဲ့ပြီဟု သူယုံခဲ့သည်။

ဒီဇိုင်းကလည်း မုန်းဇန်ပြန်ရောက်လာလျှင် အားလုံးအသင့် ဖြစ်စေဖို့အတွက် အားလုံးစီမံကြိုးစားနေခဲ့တာ သူ့အသိဆုံး။

နို့ဆီလုပ်ငန်းကလည်း အောင်မြင်နေ၏။ အသားဘူးလုပ်ငန်း ကလည်း အောင်မြင်တိုးတက်စပြုနေသည်။ ရည်မှန်းချက်ကြီးကြီးနှင့် မုန်းဇန်ရောက်လာလျှင် ဦးဆောင်ကွပ်ကဲနိုင်အောင် မောင်ဇိုင်းစီစဉ် နေခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

“ကိုသက်ညွန့် ဘာတွေများစဉ်းစားနေတာလဲ”

သူ့ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်းဆိုလာသော ဇနီးသည်အသံကြားမှ သူ့အတွေးလှိုင်းတွေထဲက လန်နီးအသိဝင်လာသည်။

“အေးကွာ ဖိုးဇန်ပြန်လာမယ်ဆိုလို့ စဉ်းစားရင်းအပွေးလွန် သွားတာ”

“အင်း လေးနှစ်ကျော်ဆိုတော့ မုန်းဇန်လည်း ရင့်ကျက်လာမယ် လို့ ကျွန်မထင်တာပဲ”

“အေး အဲဒီလို ရင့်ကျက်လာရင်တော့ ကောင်းပါတယ် မောင်ဇိုင်းက သူ့ညီဖိုးဇန်အတွက် အားလုံးစီစဉ်ပေးထားတာ သူ့ဟာ

အားကိုးလောက်မယ် ဆိုရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ”

ဦးသက်ညွန့်လေးလေးပင်ပင်နဲ့ပဲ မှတ်ချက်ပြုမိသည်။

မုန်းဝန်နှင့်ပတ်သက်ပြီးတော့ ယတိပြတ်တော့ သူမပြောရဲပါ။

ဒီချာတိတ်က ခန့်မှန်းရခက်လောက်အောင် ဆိုးခဲ့တာ သူ့အသိဆုံးပေ။

အားလုံးမျှော်လင့်ထားသလိုသာ မုန်းဝန်ပြောင်းလဲ ရင့်ကျက်

လာခဲ့လျှင်တော့ ။

အခန်း (၉)

အင်ကြင်းကားစက်ရုံကို သာသာလေး တိုးမြှင့်လိုက်သည်။

မိန်းမတစ်လျှောက် ကားအသွားအလာရှင်းနေတာမို့ လွတ်လပ်သည်။

ဒေါ(လ်)၏ပါရာဒိုကားကြီးက သစ်လွင်သည်။ စက်လံကလည်း

အိမ်ထဲကလေးဖြစ်၏။ အပြင်ထွက်တာနည်းလှသော ဒေါ(လ်)ကတော့

ညီညီကားသစ်ကြီးကို မစီးဘဲ ဂိုထောင်ထဲမှာ ပစ်ထားတာများသည်။

ဒေါ(လ်)အပြင်သွားတာကလည်း ဒီဒိုင်းရောက်လာမှ ထွက်

တက်တာမို့ ဒီဒိုင်းမှာပါလာသော MARK II ကားတစ်စီးနှင့်သွားတာက

အလွန်အလွန်ဖြစ်၏။ ဒါကြောင့် ဒေါ(လ်)ရဲ့ကားကို အင်ကြင်းအလိုရှိတိုင်း

အလွယ်တကူယူစီးနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ရွှေအိမ်စည်မှာ ကားသုံးစီးရှိသည်။ ယခု ပါရာဒိုကားပြာကြီး

အပြင် ဒီဇိုင်းစီးသော MARK II ကားတစ်စီးနှင့် အမိုးပွင့်ပြိုင်ကာ ကလေးဖြစ်သည်။

ဒေါ်(လ်)က ဘာကိုမှ မက်မက်မောမောမရှိတာမို့ ရိုသည့်ကား သုံးစီးစလုံးကို အင်ကြင်းနှစ်သက်ရာ အချိန်မရွေးယူစီးနိုင်ခွင့်ရှိပါသည်။

တစ်မျိုးစီးရတာရိုးလျှင် နောက်တစ်စီး စီးခွင့်ရနေသော အင်ကြင်းကိုတော့ ဒေါ်လေးကွန့် မျက်စိစပါးမွှေး စူးနေမှာသေချာပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်(လ်)ကိုယ်တိုင်ကြည့်ဖြူနေတော့ ဒေါ်ကွန့်ဘာမှမဆိုနိုင်ပါ။

ရွှေအိမ်စည်ခြံကြီးက ထည်ဝါပေမယ့် ခမ်းနားပြည့်စုံပေမယ့် အင်ကြင်း အိမ်ကြီးထဲမှာချည်း နေရတာကိုတော့ ငြီးငွေ့လှ၏။

ဒါကြောင့်လည်း သုံးလေးရက်တစ်ခါတော့ အင်ကြင်းအပြင်ဘက် အကြောင်းပြု ထွက်တတ်စမြဲ။

သည်နေ့လည်း မြို့ထဲထွက်ကာ ရှော့ပင်းနံ့ထွက်ချင်တာ ပါရာဒိုကားကို ဒေါ်(လ်)ဆီက တောင်းယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“အင်ကြင်း ညနေမှ ပြန်ရောက်မယ်နော်ဒေါ်(လ်) သူငယ်ချစ် တစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားလို့”

“ရပါတယ် မမအင်ကြင်းရဲ့ အရမ်းမိမချုပ်နဲ့နော် မမအင်ကြင်း တစ်ယောက်တည်းမို့ ပြောတာပါ”

ဒေါ်(လ်)က စိုးရိမ်စိတ်ကလေးနှင့်ပြောတာမှန်းအင်ကြင်း သိသည်။ ဒေါ်(လ်)ရဲ့ ဖြူစင်သော စိတ်ဓာတ်ကလေးကိုတော့ အင်ကြင်း

သိနေပြီးခဲ့ပြီ။

အပြင်ထွက်လျှင် ညနေစောင်းမပြန်တတ်သော အင်ကြင်း ကတော့ ဒေါ်(လ်)ပြောလျှင်ခေါင်းကလေးညိတ်၊ ပြီးလျှင်တော့ ကိုယ့်စိတ် တိုင်းကျ လုပ်ချင်တာပဲလုပ်သည်။

တစ်နေ့ကုန် သွားချင်တာသွားမည်။ စားချင်တာစားမည်။ ဝယ်ချင်တာ ဝယ်မည်။ ပြီးလျှင် ကျောင်းတုန်းက အပေါင်းအသင်း တွေနှင့် အချိန်ဖြုန်းဖို့ စိတ်ကူးထားသည်။

သိန်းထောင်ချီတန်ကားကြီးနှင့် တစ်ခါလာတစ်စီးပြောင်းစီး တတ်သော အင်ကြင်းကို သူငယ်ချင်းတွေက အံ့ဩနေခဲ့၏။

“တို့ ဦးလေး တစ်ယောက်ရဲ့ အမွေတွေကို ညီမတစ်ယောက် နဲ့အတူ ရလိုက်တယ်လေ အဟင်း တရားဝင်တော့ ခွဲဝေမယူရသေး ဘူး တို့ညီမလေးက အေးအေးဆေးဆေးပါ အခု အမွေဆိုင်အိမ်ကြီး မှာ အတူနေကြတယ်”

ကြားကြားဝါဝါလေးပဲ အင်ကြင်းလိမ်ညာထားခဲ့တာကို သယ်သူမှ မယုံမရှိခဲ့။ သူတို့ယုံလောက်အောင်လည်း အင်ကြင်းက သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင်သည်ကိုး။

ဒေါ်(လ်)က အင်ကြင်းအသုံးလိုသည်ဆိုလျှင် တစ်ချက်မညီး ထိုက်နှင့်ဘဏ်ကချက်လက်မှတ်မှာ စိတ်ကြိုက်ထုတ်ယူ သုံးနိုင်အောင် ခွင့်ပေးထား၏။

အပူအပင်ကင်းသော ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်နေရတော့လည်း အင်ကြင်းမီဘဝကြီးကို စွန့်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမှာ ကြောက်လာမိသည်။

လက်ရှိဘဝလေးမှာ ခိုအောင်းနေထိုင်ရင်း အချိန်တန်လျှင် တော့ ပြည့်စုံသော ဘဝတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့အတွက် အင်ကြင်းအိမ်မက် လေးတွေ မက်ခဲ့ဖူးသည်။

တခြားနည်းလမ်းကတော့ အင်ကြင်းမှာမရှိပါ။ ရွှေအိမ်စည် ရဲ့အရိပ်မှာနေထိုင်ရင်း ငွေကြေးဥစ္စာခန ပြည့်စုံသော ယောက်ျားတစ် ယောက်နှင့်နီးစပ်နိုင်ဖို့ပဲဖြစ်သည်။

ဒီခိုင်းဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကိုတော် အင်ကြင်း သဘောကျပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သည်ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ စိတ်အာရုံက နေထိုင်ပွင့်နေတော့အခက် နောက်ထပ် အင်ကြင်းရှာဖွေမိသော ဖြစ်ပွားတွေကလည်း မှန်းချက် နှင့်သိပ်မကိုက်လှပါ။ အင်ကြင်းရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို မက်မောပြီး ချဉ်းကပ် လာကြသူတွေ ဖြစ်တတ်သေးသည်။

ရွှေအိမ်စည် ဆိုတာ အင်ကြင်းနှင့်ဘာမှမပတ်သက်မှန်းဆို တော့ အသာနောက်ဆုတ်လစ်ကုန်သည်။ ရယ်စရာတော့ အကောင် သား။

အင်ကြင်းအတွေးနှင့်ယဲ့ယဲ့ပြုံးရင်း လမ်းချိုးကွေ့တစ်ခုမှာ ကားလေးကို ချိုးကွေ့လိုက်သည်။

မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် အင်ကြင်းပျက်နပ်လေးတွေ

တုံ့သွားခဲ့သည်။

အင်ကြင်းရဲ့ကားကို လှမ်းတားနေသော လူရွယ်တစ်ဦး၊ ကြည့်ရတာ ကားပျက်နေပုံပဲ။

နီမိမ်းရောင်တောက်ပနေသော အော်တာရှပ်ကိုကြယ်သီးဖြတ် လျက် ဂျင်းပင်နံ့ဘောင်းဘီအနက်အပြင်ထုတ်ဝတ်ဆင်ထား၏။ အတွင်းက အနက်ရောင်တိရုတ်ရင်ဘတ်မှာ ဒီဇိုင်းဆန်းဆန်း စတေကာ ခုပ်ပုံနှင့် ထင်းနေသည်။

လမ်းဘေးမကျတကျမှာ ရပ်ထားသော ထိုလူရွယ်၏ကားလေး က ပီပီနိုမိုနို YARZAR JEEP ကားလေးဖြစ်သည်။

အင်ကြင်း လူရွယ်၏ ကားနံ့ဘေးမှာပဲ ထိုးရပ် လိုက်၏။ ကားထဲက လှမ်းကြည့်သော အင်ကြင်းကိုမြင်တော့ လူရွယ်မျက်ဝန်းတွေ စိတ်ပျက်သွားသလို မျက်မှောင်ကျသွားသည်။

အင်ကြင်း ကားတစ်ခါကိုဖွင့်ဆင်းရင်း လူရွယ်ရှိရာသို့ တန်း တန်းမတ်မတ် လျှောက်ခဲ့မိ၏။

စူးရှတောက်ပသော မျက်ဝန်းအစုံက အင်ကြင်းတစ်ကိုယ် လုံးကို တခဏလေးအတွင်းမှာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်တာကိုတော့ အင်ကြင်းကောင်းကောင်းသိပါသည်။

စတိုင်ကတော့မိသည်။ ဂုတ်ထောက်ဆံ့နွယ်တွေက နီညို ဆောင်သမ်းနေ၏။ နဖူးကိုလှန်ပြီးသင်ထားသည့်တိုင် ခွေခွေလိပ်လိပ်

ဆံ့နွယ်တချို့က နဖူးပြေပြေလေးပေါ်ဝဲကျနေပုံက မခိုတရိုအသွင်ဆောင်နေ၏။

ဝင်းမွတ်ရှင်းသန့်နေသော မျက်နှာပေါ်မှ မျက်ခုံး မျက်လုံး နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်းတွေက ဘာတစ်ခုမှအပြစ်ဆိုစရာမရှိအောင် ချောမောအပြစ်ကင်းစင်ပါသည်။

ကြည့်ရတာ ခေတ်လူငယ်တစ်ဦးပါပဲ။ အသက်အရွယ်က အင်ကြင်းထက်ငယ်ရွယ်မှာ သေချာသည်။

“ယူ တို့ကားကို လှမ်းတားလိုက်တာနော်”

တိတ်ဆိတ်နေလွန်းသောသူ့ကို သတိပေးသလိုနှင့် အင်ကြင်းလှုပ်နှိုးလိုက်မှ လူရွယ်အသိဝင်လာသလိုနှုတ်ခမ်းရဲရဲလေးတွေ လှုပ်ခတ်ပြုံးသည်။ နှစ်လိုဖွယ်အပြုံးက မျက်ဝန်းတွေထဲအထိ ရောင်စဉ်ဖြာလဲစေသည်ဟု အင်ကြင်းမှတ်ချက်ပြုမိသည်။

“ခေတရီး မမ ကျွန်တော်ကားဘီးပေါက်သွားလို့ အကူအညီတောင်းဖို့တားလိုက်တာပါ ကျွန်တော်က ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် မောင်းလာတဲ့ ကားထင်လိုက်မိလို့ပါ”

“ဘာလဲ တို့ကမိန်းမသားတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ အကူအညီမလိုတော့ဘူးလို့ ယူဆိုလိုတာလား”

အင်ကြင်း မျက်မှောင်လေးကျုံးကာဆိုတော့မှ သူ့ ကသောကမျောနှင့်လက်တာပြရင်းတောင်းပန်ရှာသည်။

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူး မမ မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို အကူအညီဆောင်းရမှာ အားနာမိလို့ပါဗျာ တကယ်ပါ”

အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ သူ့စကားအတွက် အားနာခြင်းတို့အရိပ်ထင်နေတာ အင်ကြင်းမြင်ပါသည်။ ချာတိတ်အသွင်နှင့်စတိုင်ကတော့ ရင်ခုန်ချင်စရာတော့ အကောင်းသား။

“ရပါပြီကွာ တို့နားလည်တယ် ဒီနေရာက ကားပြတ်တယ် မင်းအတွက် အကူအညီလိုအပ်မှာပါ ဘာလဲ ကားဘီးပေါက်သွားတာ ထင်တယ်”

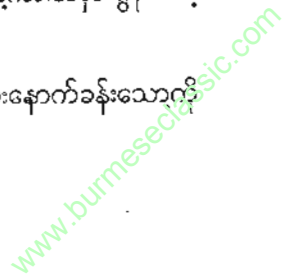
“ဟုတ်တယ် မမ ကားဘီးပေါက်သွားတာပါ ကားဘီးအပိုလည်းနောက်မှာပါတယ် မပါတာက ကားထောက်ဖို့ ဂျိုက် လေ မမဆီမှာပါခဲ့ရင် ခဏလောက်ငှားစေချင်ပါတယ်”

လေသံမှာ ခယတောင်းပန်မှုနှင့် သိမ်မွေ့ခြင်းတို့ရောစွက်နေသည်။ အင်ကြင်းချာတိတ်မျက်နှာနုနုလေးကို ကြည့်ရှင်းခင်မင်သွားမိတာ အမှန်။

“တို့ ကူညီနိုင်ပါတယ် ကားနောက်ခန်းထဲမှာ ဂျိုက်ပါတယ် လိုအပ်ရင် ဂွတွေကော အစုံအလင်ရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ဟာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မမ ကျွန်တော်ကားထဲမှာ ဂွစုံတော့မိဘယ် အရေးကြီးတဲ့ ဂျိုက်မပါတာ”

အင်ကြင်းနွေးနွေးကလေးပြုံးရင်း ကားနောက်ခန်းသော့ကို

ဖွင့်ပေးလိုက်တော့ ချာတိတ်က ကိုယ်တိုင်ပဲ တံခါးကိုဖွင့်သည်။

ဂျိုက်ကိုလှမ်းယူရင်း အင်ကြင်းကို အားတုံအားနာမျက်ဝန်တွေနှင့်ချာတိတ်လှည့်ကြည့်ပြီး

“ကျွန်တော့်ကြောင့် မမ အခက်အခဲဖြစ်နေမလားဟင် မသွားစရာနောက်ကျနေမလား”

အင်ကြင်းလက်ကနာရီကို တစ်ချက်ငုံကြည့်ရင်း တွေ့လေး စဉ်းစားသလို တဒင်တော့ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ပြီးမှ

“ရပါတယ်လေ မင်းကားဘီးလဲပါ တို့စောင့်ပါ့မယ်”

“ဒါဆိုရင် ခဏလေးနော်မမ အလွန်ဆုံး ဆယ်မိနစ်ပေါ့”

ချာတိတ်ပြောပြောဆိုဆို အပေါ်ကရှုပ်အင်္ကျီကို ချွတ်ကာကာထဲကိုယ်သွင်း၏။ အောက်ခံတီရှုပ်က ပခုံးအထိသာ ရှိသောချိုင်းပြင်တီရှုပ်မို့ ကျစ်လျစ်သန်မာသော ချာတိတ်ခန္ဓာကိုယ်အလှကို အင်ကြင်းတွေ့လိုက်ရသည်။

ဝါဝင်းနေသော အသားရောင်နှင့်ကျစ်လျစ်သော ကိုယ်ဟန်အချိုးအဆစ်က လိုက်ဖက်ပါသည်။

သူ့ရဲ့ဂျစ်ကားနောက်မှာ အပိုပါလာသော စပယ်ယာဘီးဖြတ်ယူနေတာကြည့်ရင်း အင်ကြင်းသူ့လှုပ်ရှားမှုတွေကို မမှိတ်မဆူအကဲခတ်နေမိ၏။

ကားဘီးကို ဖြုတ်ကာ သူ့ကလိမ့်သယ်၏။ အင်ကြင်းကားဆီး

ကိုမှီရပ်နေရာမှ

“တို့ ကူညီပေးရဦးမလား”

“ဟာ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ မမအဝတ်အစား လှလှပပတွေ ပေကျဲ့ကုန်ပါ့မယ် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း နိုင်ပါတယ် မမရဲ့”

ချာတိတ်ခပ်သွက်သွက်ကလေး လုပ်ကိုင်နေသည်။ ပေါက်သွားသော ကားဘီးကိုဖြုတ်ထုတ်ဖို့အတွက် ဂျိုက်ကိုထောက်သည်။

သားရည်အိတ်ပြားထဲက ဝှစ်ကို ထုတ်ကာ ကားဘီးက မူလီတွေကို ဖြုတ်၏။

ရပ်စောင့်ပေးနေသော အင်ကြင်းကိုလည်း သူ့စကားတွေပြောနေသည်။ အင်ကြင်းကိုအားနာလှတာကြောင့် ထင်သည်။

“ကားက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကားဗျ အရေးကြီးလို့ ငှားစီးလာကာမှ ကားဘီးကပေါက်သွားရတယ်ဗျာ”

“ဘာလဲ သူတစ်ပါးကား ငှားစီးပြီး ရှိုးထုတ်လာရင်းအရှက်ကွဲတာလား”

အင်ကြင်းစကားကြောင့် ချာတိတ်သဘောကျသလို ရယ်သည်။ ပြီးမှ အင်ကြင်းကိုမော့ကြည့်ရင်း

“ဟုတ်တယ် ကိုယ်ပိုင်ကား စတိုင်ထုတ်လာရင်း မိန်းမချောလေးတွေ ပိုးမလို့လေ မမရှေ့မှောက်ကျမှ အရှက်ကွဲတော့တာပဲ ဟားဟား”

ချာတိတ်အရွှန်းစကားကြောင့် အင်ကြင်းပြီးမိသည်။ တစ်ချိန် တည်းမှာပဲ ချာတိတ်အသွင်ကို အကဲခတ်ကြည့်မိ၏။ ကြည့်ရတာ ပေါ့ပေါ့ ပါးပါး လူပျော်လူရှုပ်လေး ဖြစ်ဟန်တူသည်။

စီးလာသော ဂျစ်ပုလေးကတောင် သူငယ်ချင်းကားဟု ဝန်ခံ တာဆိုနေမှတော့ အင်ကြင်းမျှော်လင့်ရည်ရွယ်သော အရည်အချင်းတော့ ဒီချာတိတ်မှာ မရှိတာ သေချာလောက်သည်။

ဒါပေမဲ့ ချောမောသန်ရှင်းသော ရုပ်သွင်နှင့်ပျိုမြစ်တက်ကြ သော အသွင်စတိုင်ကတော့ သဘောကျစရာကောင်းသည်။ သူ့ ချာတိတ်နှင့်တဒင်္ဂလေးစကားပြောနေချိန်လေးကပင် အင်ကြင်းအတွက် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာကောင်းနေ၏။

“ကိုင်း ပြီးသွားပြီမမ ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်း ဆယ်မိနစ် ကို နှစ်မိနစ်လေးပဲ စွန်းတယ်နော်”

“မဆိုးပါဘူး မင်းကတော်သားပဲ ကားမကွာနစ်တစ်ယောက်ထံ စွမ်းတယ် အဟင်း ဟင်း”

ချာတိတ်မျက်နှာလေးရုံ ပန်းလေးကျရှင်း ခေါင်းကိုခါရမ်းသည်။

“အဲဒီလောက် ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့ ပေကျံနေတဲ့အလုပ်ကြီးတော့ မလုပ်ပါရစေနဲ့ဗျာ အဲ တစ်ခုတော့ရှိတယ် မမရဲ့ ကားပျက်ရင်တော့ ပြင်ပေးတတ်ချင်ပါတယ် ဘီးပေါက်တာလောက်ကတော့ ရပါတယ် အဟွန်း”

အသွင်နှင့်စတိုင်ကတော့ မင်းသားရုံးလောက်ပါသည်။ ကားပေါ်က တစ်ရူးထုပ်ကိုလှမ်းယူကာ လူရွယ်ကပေကျံနေသော လက် တွေကို သုတ်နေသည်။

ချွေးစိုစိုစွန်းထင်းနေသော မျက်နှာနုနုလေးနှင့်မြင့်မားသော အရပ်အမောင်း ကျစ်လျစ်သောကိုယ်ဟန် အားလုံးက စွဲဆောင်ညှိယူ နိုင်စွမ်းရှိသည်။

ဂျိုက်ကို အင်ကြင်းကားနောက်ခန်းထဲ ထည့်ပေးပြီးတော့ အပြုံး နိပ်သမ်းနေသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ချာတိတ် အင်ကြင်းရေမှာလာရပ် ရင်း

“မမရဲ့ ကျေးဇူးတွေအတွက် ဆပ်ခွင့်ကြည့်ချင်ပါသေးတယ် မမရဲ့ နာမည်သိခွင့်ရမလားဟင် ကျွန်တော့နာမည်က ရဲသွေးပါ”

ရဲသွေးဆိုသော သူ့အမည်ကိုတော့ အင်ကြင်းစိတ်အာရုံထဲမှာ ထမည်းတင်မှတ်ထားလိုက်မိ၏။ အင်ကြင်းအမည်ကိုနားစွင့်နေသောသူ့ မျက်ဝန်းတွေထဲကို အင်ကြင်းငေးစိုက်ကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။

“တို့နာမည်က ချစ်ပန်းနီ တဲ့”

“ချစ်ပန်းနီ နာမည်ကလှသလို လူကလည်း ငေးလောက်တဲ့ အချစ်ကို ကျွန်တော် မှတ်ထားပါမယ်ဗျာ ကဲ အရေးကြီးကိစ္စလေးရှိ တဲ့ ခွင့်ပြုပါဦးနော် မမချစ်”

“ကောင်းပါပြီ ရဲသွေးရယ်”

နှုတ်ဆက်အပြုံးလေးနှင့်ချာတိတ် ကားပေါ်လှမ်းတက်သည်။
အင်ကြင်းလည်း ကားပေါ်တက်ကာ စက်နှိုးလိုက်၏။

ကားလေးနှစ်စီးက ပြိုင်တူမောင်းထွက်၏။ ဒါပေမဲ့ ဆန့်ကျင်
ဘက် အရပ်တွေဆီသို့ပဲ ဖြစ်သည်။

အင်ကြင်းပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး အသံထွက်အောင်ရယ်လိုက်မိတဲ့
ချာတိတ်ကတော့ အင်ကြင်းစကားကို ယုံကြည်သွားပုံပါပဲ။
နာမည်ကို အမှန်ပြောရလောက်အောင် ချာတိတ်နဲ့အင်ကြင်းကြားမှာ
ခင်မင်ကျွမ်းဝင်မှု ကြီးခဲ့ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲလေ။ ပြီးတော့

ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လှပရင်ခွန်စရာတစ်ခုလောက်နဲ့
တွယ်ငြိရလောက်အောင်လည်း အင်ကြင်းက အပျိုစင်အရိုင်းလေး
မဟုတ်တော့တာဘဲ။

ရဲသွေး တဲ့။

ပြန်ဆုံခဲ့ရင်တောင် တိုဦးနှောက်က လက်ခံနိုင်လောက်တဲ့
အခြေအနေတစ်ခု မင်းမှာမရှိနိုင်ဘူးဆိုတာ မင်းစကားတွေက သက်သေ
ခံနေတာပဲ ချာတိတ်ရယ်။

အချစ်ဆိုတာ အပျင်းပြေဝါးရတဲ့ ပီကေတစ်ခုလိုပဲ ဆိုတာ
မင်းလေး သိနိုင်ပါ့မလားကွယ်။

အခန်း (၁၀)

ခြံထဲက ခုံတန်းလေးမှာ ဒေါ(လ်)တစ်ကိုယ်တည်း ထိုင်နေမိ
သည်။ နေ့လည်ခင်းဆိုတော့လည်း ပျင်းရိစရာကောင်းလွန်းသည်။

မနက်က မမအင်ကြင်းနှင့်လိုက်သွားခဲ့လျှင် အကောင်သားဟု
နောင်တရမိ၏။ မမအင်ကြင်းက အိမ်မှာနေရတာ ပျင်းသည်ဆိုကာ
ခုတလော အပြင်ကို နေ့စဉ်ထွက်နေတာ ဒေါ(လ်)သတိထားမိသည်။

သည်လိုနေ့လယ်ခင်းတွေဆိုလျှင် ရွှေအိမ်စည်က ပိုလိုတောင်
ပျင်းရိစရာကောင်းလှသည်။ ဒေါ်လေးကွန်က နေ့လည်ခင်း တရားတမော
အိပ်တတ်သူပီပီ အခန်းထဲမှာ အိပ်နေသည်။

မအေးက အဝတ်အစားတွေကို မီးပူတိုက်နေသည်။ ဒေါ(လ်)
တစ်ယောက်တည်းမို့ ခြံထဲဆင်းကာ ထိုင်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါ(လ်)အတွက် ကိုကိုဦးအားလပ်သည် တနင်္ဂနွေရက် ကလေးများသည်ပဲ အပြင်ထွက်သည်ပတ်စရာရှိ၏။ ဒါတောင် ကိုကို ဦးက အပတ်စဉ်တိုင်းအားလပ်တတ်သူမဟုတ်ပါ။

နို့ဆီစက်ရုံနှင့်အသားဘူးစက်ရုံကို လွန်းထိုးပြေးလွှားနေသူ ဖြစ်၏။ မွေးမြူရေးခြံက ဦးသက်ညွန့်ရှိတာမို့ စိတ်ချလက်ချ ရှိနိုင်သည် ဆိုရသည်တိုင် အရေးကြီးကိစ္စတွေအတွက် ညနေခင်းတိုင်းတော့ ကိုကို ဦးသွားရတတ်ပါသေးသည်။

ဒေါ(လ်)အတွက် ရသမျှအချိန်လေးတွေကို လုကာ ကိုကို ဦးကရောက်လာတတ်၏။ နှစ်ဦးမြင်းစီးထွက်ရင်ထွက်။ မြင်းစီးရတာ ပျင်းလာလျှင် တခြားစိတ်အပြောင်းအလဲ ကိစ္စတွေကို ကိုကိုဦးက စီစဉ်တတ်၏။

ဟိုအပတ်ကပဲ ဒေါ်ဂျမ်းတို့အိမ်မှာ မုန့်ဟင်းခါးလုပ်စားဖို့ အင် အစဉ်ကို ကိုကိုဦး စီစဉ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကိုကိုဦးအကြောင်းတွေးမိတော့ ဒေါ(လ်)အတွေးထဲကို ငန် အကြောင်းက ဝင်ရောက်လာရပြန်၏။

မနေ့က ကိုကိုဦးထံက ဖုန်းဝင်လာသည်။ ဒေါ(လ်)ထံ ငန်ရေးလိုက်သော စာထဲမှ ကိစ္စပဲဖြစ်သည်။

“ဒေါ(လ်)ကိုရေးလိုက်တဲ့အတိုင်းပါ ဒီကောင်ပြန်လာတော့မှ အသေအချာပဲ သူလုပ်နေတဲ့စက်ရုံကတစ်လတောင်မခံဘဲသူသဘော

သူထွက်လာတာတဲ့ ပြန်မယ်ကိစ္စကိုလည်း ဦးလေးတွေကို မတိုင်ပင်ဘဲ သူသဘောနဲ့သူ့စီစဉ်တာတဲ့ ဦးလေးကလည်း ငန်ကို မနိုင်တော့ဘူးတဲ့”

ကိုကိုဦး စကားတွေကို ဒေါ(လ်) နားထောင်ရုံသက်သက် လေး နှင်ပဲ ငြိမ်သက်နေခဲ့ပါသည်။

ငန်အပေါ် ကိုကိုဦးဒေါသတွေ ပွားနေမှာကိုလည်း ဒေါ(လ်) တွေးမိပါ၏။ ကိုကိုဦးဒေါသထွက်ရလောက်အောင်လည်း ငန်ဘက်က တွန့်ခဲ့သည်ဆိုတာ ဒေါ(လ်)လက်ခံပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ကိုကိုဦးကကော ဘာကြောင့် တင်းမာလွန်းခဲ့ရတာ သဲ ဒေါ(လ်)စဉ်းစားမိကာ မကျေမနပ်ကလေး ဖြစ်ရခြင်းဖြစ်၏။

ကိုကိုဦးသည် တခြားသူတွေအပေါ်မှာတော့ စာနာထောက် ဘားနားလည်ပေးတတ်သူဖြစ်သည်။ သူ့ရဲ့အလုပ်သမားတွေအပေါ်မှာ ဦးတော့ ဒေါ(လ်)အပေါ်မှာ အမြဲတမ်းပြေလေ့ ရ ဆက်ဆံတတ်သူဖြစ် သည်။

ညီအရင်းဖြစ်သည့် မုန်းငန်အပေါ်မှာတော့ သိပ်တင်းမာ လွန်း သည်။

ငန်ဘက်က မှားခဲ့သည်ဆိုဦးတော့ ထိုစဉ်က ငန်အသက် သင်ကျော်သက်အရွယ်မျှသာဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ပန်းဝတ်ရည်နှင့်ကိစ္စ ဘာလည်း ငန်ဘက်က သူငယ်ချင်းအပေါ် ကူညီရာမှ ဖြစ်ခဲ့သော သူနာဖြစ်၏။

ဒါကို အပြစ်လို့ပြင်ကာ အင်္ဂလန်ပို့သည်။ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ငုန်ဘက်ကလည်း မကျေနပ်လှတာကို ငုန်ဆီကရောက်လာတတ်သော စာတွေထဲမှာ ဒေါ(လ်)မြင်သိနားလည်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဒေါ(လ်)ရင်ထဲက အတောင့်တဆုံးဆန္ဒကတော့ ကိုကိုခိုင်းနှင့် ငုန်တို့ညီအစ်ကိုကြားမှာ ပြေလည်မှုတစ်ခု ရစေချင်ပါ၏။

ဒါပေမဲ့ အခု ငုန်ပြန်လာသည့်ကိစ္စကတော့ နှစ်ဦးကြားမှာ ပြဿနာကို ငြိမ်းအေးစေမှာ မဟုတ်ဟု ဒေါ(လ်)သိနေသည်။

ဒီကြားထဲမှာ ဒေါ(လ်)နှင့် ငုန်တို့ ချစ်ကြိုက်နေသည့် ကိစ္စကိုသာ ကိုကိုခိုင်းသိသွားခဲ့လျှင်

“အိုး အမေ”

ဒေါ(လ်)အတွေးတွေ အရှိန်တက်နေတုန်း အနောက်က မျက်လုံးတွေ လက်နှစ်ဖက်နှင့်ဖိပိတ်လာသူကြောင့် အလန်တကြလေး ရေရွတ်၏။

ဒီလိုနောက်ပြောင်တတ်သူဆိုလို့ ဘယ်သူ့ရှိနိုင်မှာလဲ။

“မမ အင်ကြင်း”

“မဟုတ်ဘူး မားတယ်”

အသံက ယောက်ျားအသံမို့ ဒေါ(လ်)အံ့သြသွားရ၏။ ကိုကိုတော့မဟုတ်နိုင်ပါ။ ကိုကိုခိုင်းဆိုတာ ဒီလိုနောက်ပြောင်တတ်သူ မဟုတ်ဘဲ။

“ဘယ်သူလဲမှန်အောင် ဖြေနေော်”

အသံကိုဖျက်ကာ ခပ်သြသြပြောသော ယောက်ျားတစ်ယောက် အသံကို ဒေါ(လ်)ကြားရသည်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူဆိုတာ မခန့်မှန်းတတ်

“ဟင်အင်း ဒေါ(လ်) မသိဘူး ဘယ်သူလဲ ဟင်”

ဒေါ(လ်)ကြောက်လန့်စိတ်ကလေးဝင်လာရကာ မျက်ဝန်းတွေ ဆို အုပ်ကိုင်ထားသော လက်တွေကို ဖယ်ဖို့ကြိုးစားမိပြန်သည်။

“သိပ်ညံ့ဖျင်းတဲ့ ကောင်မလေးပဲ”

“အိုး”

အနားတိုးကပ်ပြောသံနှင့်အတူ ဒေါ(လ်)ပါးပြင်မှာ နွေးခနဲ သေပူထွက်သက်တစ်ခု ရွရွလေး ခံစားလိုက်ရသည်။

ဒေါ(လ်) အလန်တကြားနှင့် လှည့်ကြည့်မိတော့ မားမား ခပ်ကြည့်နေသော ငုန် ။

“ငုန် ငုန် နော်”

ဒေါ(လ်) အံ့သြလွန်းလို့ ဝမ်းသာအားရ ဟစ်အော်မိသည်။ မားမားလေးနောက်မှာ မားမားရပ်ကြည့်နေသော မုန်းငုန် မျက်နှာချော

အပြုံးရိပ်တွေနှင့် ရှင်သန်လို့နေသည်။ အပြုံးရိပ်တွေ မျက်ဝန်းတွေထဲအထိ ပြာလဲတောက်ပနေသော

အရင်တုန်းက ငုန်အတိုင်းမပြောင်းလဲခဲ့ပါ။ ဝင်းမွတ်ရှင်သန်သော

မျက်နှာကလည်း ပိုမိုဖြူနင်းပလာသည်လင်၏။

“ဒေါ(လ်)”

နှုတ်ခမ်းလေးတွေလှုပ်ခတ်ကာ ငုန်ခေါ်သည်။ ဒေါ(လ်)ထိုင်ခုံက ထရပ်ရင်း ငုန်မျက်နှာကို အံ့ဩမှုတွေ မပြနိုင်သေးဘဲ စိုက်ကြည့်နေမိခဲ့။

“လူဆိုးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလို့ ဒေါ(လ်)အရမ်းအံ့ဩနေတယ်ပေါ့လေ”

“အိုး လူဆိုး မဟုတ်တာ ငုန်ကိုလူဆိုးတစ်ယောက်လို့ ဒေါ(လ်)ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့ဘူး ပြန်လာမှာသိပေမယ့် ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် ရောက်ချလာလို့ ဝမ်းသာနေတာ အံ့ဩနေတာ တကယ်”

“ဒေါ(လ်)ရယ်”

ငုန်လက်တွေက ဒေါ(လ်)လက်ဖဝါးလေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်ခေါ်မရပ်သိမ်းသေးသော အကြည့်တွေကလည်း စူးရှလင်းပစ္စာ။

ငုန်ရဲ့ ရှုန်းပသော အကြည့်တွေထဲမှာ ဒေါ(လ်)စက္ကန့်ပေါင်းများစွာ နှစ်မျောပျော်ဝင်နေရင်းမှ သတိဝင်လာကာ ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ကလေးတွေကို ရှုန်းထွက်မိသည်။

“ဒေါ(လ်)ရယ် လေးနှစ်လုံးလုံး တမ်းတခဲ့ရတဲ့ ဒေါ(လ်)မျက်နှာလေးကို အားရအောင်ကြည့်ပါရစေဦးကွာ တကယ်ပါပဲ ဒေါ(လ်)အပျိုကြီးလုံးလုံး ဖြစ်နေပြီနော်”

“အိုး ငုန်ကလည်း”

ဒေါ(လ်)မျက်နှာလေး ရဲရဲမြန်မြန်သွားကာ ခေါင်းကိုငုံ့မိ၏။ ငုန်နှုတ်ဖျားက ချီးကျူးစကားကတော့ ဒေါ(လ်)ကို ကျေနပ်ကြည်နူးစေတာလည်း အသေအချာ။

မုန်းငုန်ကတော့ မျက်စိရှေ့မှောက်မှာ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့နေရသော ဒေါ(လ်)အလှကို တအံ့တဩ ရှုန်းရှုန်းစားစား ငေးကြည့်သွားမိသည်။

လွန်ခဲ့သော လေးနှစ်ခန့်က ချစ်သူလေး ဒေါ(လ်)သည် တလေးဆန်ပြီး ဖြူဖြူနုနုလေးနှင့် ချစ်စရာကောင်းတာမို့ သူ့ အင်္ဂလန်သွားခါနီးမှာ မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ကာ ချစ်စကားဆိုခဲ့မိခြင်းဖြစ်သည်။

အခုတော့ ဒေါ(လ်)၏အလှသည် ပြည့်ဝပြည့်စုံနေသော မုန်းလေးတစ်ပွင့်လိုရှိခဲ့ပြီ။ သူ့အာရုံထဲမှာ အတွေးဖြင့် ပုံဖော်ထားမိသည်ထက် ဒေါ(လ်)သည် လှပလွန်းနေခဲ့သည်။

သည်လိုမုန်းသိလျှင် သူ့မြန်မာပြည်ကို ခြေချလိုက်မိကတည်းက အရောက်ပြေးလာကာ အမောပြေအောင်ကြည့်မိမှာပါ။

“ငုန် ကိုကိုဦးဆီ ရောက်ခဲ့ပြီးပြီလား ဟင်”

ဒေါ(လ်)မျက်နှာနက်ဝန်းလေးတွေပင့်ကာ သူ့ကိုမော့ကြည့်ပြီး မေးသည်။ ငုန်မျက်နှာပေါ်က အပြုံးရိပ်တွေ တအင်တည်သွားခဲ့ပြီး မုန်ခေါင်းကို ခါယမ်းပြသည်။

“ဟင်အင်း မြန်မာပြည်ကိုပြန်ရောက် ရောက်ချင်း သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်အိမ်သွားနေတာ ဒီနေ့ဆို နှစ်ရက်ရှိပြီပေါ့”

ဒေါ(လ်)မျက်ဝန်းလေးတွေ အံ့ဩမှုကြောင့် ပိုင်းစက်လျက် ငုန်ကို မယုံနိုင်သလိုမော့ကြည့်၏။

ငုန်မြန်မာပြည်ကိုပြန်ရောက်တာ နှစ်ရက်တောင်ရှိပြီတဲ့။ အဲဒီ နှစ်ရက်လုံးလုံး ငုန်သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ နေ နေသည်တဲ့လား။ ဒေါ(လ်) မှာတော့ ငုန်ထံကစာရောက်လာကတည်းက မျှော်လင့်နေခဲ့လိုက်ရတာ

“ငုန်ရယ် ဒါနဲ့တောင် ဒေါ(လ်)ဆီကို အရင်ဆုံးရောက်အောင် မလာဘူးနော်”

“အဲဒီအတွက် ဒေါ(လ်)ကိုတောင်းပန်ပါတယ်ကွာ ကိုယ်နီ ကိုရောက်တော့ ကိုကိုနဲ့ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲတွေးပြီး အတော် ခေါင်းစားနေတယ်။ အဲဒါကြောင့် သူငယ်ချင်းအိမ် သွားခိုနေတာ အခု ဒေါ(လ်)ဆီကိုအရင်ဆုံးလာခဲ့တာလေ”

မျက်ဝန်းကြည်လဲ့လဲ့လေးတွေမှာ အပြုံးရိပ်လွှမ်းကာ ငုန်နီ ပြန်တော့လည်း ဒေါ(လ်)ကျေနပ်ရပြန်၏။

“ဒေါ(လ်)ကငုန် စာရကတည်းက ကိုကိုခိုင်းကို အသိပေးထား ခဲ့တာ”

“ဟောဗျာ ဒေါ(လ်)က ကိုကိုကို ပြောထားလိုက်ပြီလား ကိုယ်က ကိုကိုကို ကြိုမသိစေချင်လို့ အသိမပေးဘူး ပြီးတော့ ဘာ

အဆက်အသွယ်မလုပ်ဘဲ တမင်နေတာ”

“အဲဒါတော့ ငုန်မှားတယ်လို့ ဒေါ(လ်)ထင်တယ်”

“ငုန်မှားတယ် ဟုတ်လား ကိုယ်ဘာမှားခဲ့လို့လဲ ကိုယ်ကို ကိုကိုက မြန်မာပြည်နဲ့အဝေးဆုံးပိုမို့ စီစဉ်ခဲ့တာလေ”

“ငုန်ရယ် အဲဒါ ငုန်အတွက် အကောင်းဆုံးစေတနာနဲ့ ကိုကို ဝိုင်း စီစဉ်ခဲ့တာပါ”

ဒေါ(လ်)စကားကို ငုန်မထိတရီအပြုံးလေးနှင့် ခေါင်းခါသည်။ ပြီးမှ နဖူးပေါ်ကဆံနွယ်တွေကို သပ်တင်ရင်း မရယ်ချင် ရယ်ချင်ရယ် သည်။

“အဟင်း ဟင်း လူတစ်ယောက်ကို ပုံစံခွက်ထဲ ထည့်ပစ် တတ်တဲ့ လူတွေကို ကိုယ်မုန်းတယ် ဒေါ(လ်) လက်မခံနိုင်ဘူး ကိုကို က ကိုယ်ထက်ကြီးတဲ့ အစ်ကို အဲဒီတုန်းက ကိုယ်အသက်ငယ်သေး တယ် သူ့စကားကို လွန်ဆန်ခွင့်မရှိလို့ ကိုယ်ထွက်သွားခဲ့ရတာပါ”

“ငုန်ရယ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒါ ငုန်အတွက်ကောင်းတာပဲလေ ကိုကိုခိုင်းက ငုန်ပြန်လာရင် အားလုံးအသင့်နဲ့အတည်တကျဖြစ်အောင် စီစဉ်ထားတယ်”

“ကျွတ်”

ငုန် ပခုံးတွန့်နှုပ်သပ်ရင်း ခေါင်းကို ဖြည့်ညှင်းစွာ ခါယမ်းသည်။ တဖိတ်ဖိတ်လက်နေသော မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ အရိပ်ထင်နေတာ

နာကျည်းခါးသီးမှုတွေဟု ဒေါ(လ်)သိနေသည်။

“ဘာလဲ အသားဘူးစက်ရုံတည်ထားတဲ့ ကိစ္စလား ဟိုမှာ ကိုယ်ကိုစည်သွပ်ဘူးစက်ရုံမှာ အလုပ်ဝင်ခိုင်း သူကဒီမှာ စက်ရုံတည် ကိုယ်ပြန်လာတာနဲ့ သူ့စက်ရုံမှာဝင်ခိုင်းမယ် ဒါ သူ့စီမံကိန်းတွေလေ အဲဒါကိုသိလို့ ကိုယ်ဟိုမှာအလုပ်ကထွက်ပြီး ဒီကိုပြန်လာဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်တာပဲ ဒေါ(လ်)”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ဒေါ(လ်) သူ့ရဲ့ပုံစံခွက်ထဲမှာ ကိုယ်ဘယ်တော့ မှမရှင်သန်ချင်ပါဘူး”

ဒေါ(လ်) ရင်ထဲမှာ တုန်တုန်ယင်ယင်လေး ဖြစ်သွားရသည် အထိ ချောက်ချားသွားခဲ့ရပါသည်။ ကိုကိုခိုင်းအပေါ်မှာ ငန့် ဘက် က ဒီလောက် အထိတောင် နာကျည်းလွန်းနေမှန်း ဒေါ(လ်)မသိခဲ့ မထင်မှတ်ခဲ့ပါ။

“ကဲပါ ဒေါ(လ်)ရယ် ခုချိန်မှာကိုကိုအကြောင်းတွေ မပြောနဲ့ တော့ ဒေါ(လ်)ရဲ့အကြောင်းပဲ ပြောရအောင်နော်”

ဒေါ(လ်)သလှိုင်သင့်နေသော ငန့်မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ချက်ချင်းပင် အပြုံးရိပ်တို့ ထွေထွေလာသည်။ ထိုမျက်ဝန်းတွေနဲ့ပဲ လွန်ခဲ့သော လေးနှစ် ကျော်က ဒေါ(လ်)ရဲ့ နှလုံးသားနုနုကို ငန့်သိမ်းပိုက်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

“ထိုင်စမ်းပါဦး ဒေါ(လ်)ရယ် ဒေါ(လ်)ရဲ့ အလှတွေကို တစ်စုံ

စိမ့်ကြည့်ပါရစေဦး”

ဒေါ(လ်)လက်ကို ပိုင်စိုးပိုင်နှင်းဆွဲကာ ငန့်ကထိုင်စေသည်။ ခဲတန်းလေးက ခပ်သေးသေးမို့ ဒေါ(လ်)နှင့်ငန့်တို့ ယှဉ်ထိုင်လိုက်တော့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်နီးနီးကပ်ကပ် ဖြစ်နေခဲ့ကြလေသည်။

ငန့်ဆိုတာ ဒေါ(လ်)ရဲ့ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တစ်ဦး၊ ချစ်သူ ချစ်စားတစ်ယောက်ဆိုပေမယ့် ဒေါ(လ်)အခုလို ပူးပူးကပ်ကပ်ကြီး မနေတတ်ပါ။ တကယ်ဆို ငန့်နှင့်ဒေါ(လ်)တို့ ချစ်သူရည်စားအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြတာ ငန့်အင်္ဂလန်ကို မသွားခင် တစ်ရက်ကမှ ဖြစ်သည်။

ကျွန်လေးနှစ်လုံးလုံးမှာ ဒေါ(လ်)နှင့်ငန့် ဆက်နွယ်ပတ်သက် နှုဆိုတာ ငန့်ထံမှ တစ်လတစ်ခါ နှစ်လတစ်ခါ ရောက်လာသော စာလေး မှားသာဖြစ်၏။

“ဒေါ(လ်)ရယ် တကယ်ပဲ ကိုယ်ဖြင့် ဒေါ(လ်)ဒီလောက်ထွား ပြီး လှလာလိမ့်မယ်လို့ မထင်ထားဘူးကွာ”

မချင့်မရဲ ချိုးကျူးစကားနှင့်အတူ ငန့်ဒေါ(လ်)လက်တွေကို ဆုပ်ကိုင်လာ၏။ ဒေါ(လ်) မရုန်းသာဘဲ ရင်တွေ တလုပ်လုပ်ခုန်လာရ သည်။

ငန့်လက်တွေက ဒေါ(လ်)ပခုံးသားလေးဆီ ထွေးပွေ့လာတော့ ဒေါ(လ်) မနေတတ်တော့ဘဲ ရုန်းကန်မိ၏။

“ဒေါ(လ်) ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဒေါ(လ်) မနေတတ်ဘူး ငုန်”

“ဟာကွာ ချစ်သူတွေပဲခွာ ပြီးတော့ ဟိုတုန်းကလို ကိုယ်တို့ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်လေးတွေ မဟုတ်တော့ပါဘူးကွ”

“ဒါကြောင့် သိက္ခာတရားနဲ့ ဆင်ခြင်ရမယ်လို့ ဒေါ(လ်) သိနေတာပေါ့ ငုန် အိမ်ထဲမှာ ဒေါ်လေးကွန်နိုတယ် သူမြင်တွေ့သွားရင် မကောင်းဘူး”

ဒေါ(လ်)စကားကြောင့် ငုန်မျက်မှောင်လေးကုပ်ရင်း ပခုံးထိ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်တွေပြေလျော့ကျသွားခဲ့သည်။

ပင့်သက်မောတစ်ချက် ငုန်နှုတ်ကပေါ်ထွက်လာတော့ ဒေါ(လ်) မောကြည့်မိသည်။ ငုန်မျက်ဝန်းအစုံထဲမှ တောက်ပရွန်းလဲမှုတွေ ပျောက်ဆုံးနေပါလား။

“ဒေါ(လ်)ရယ် လေးနှစ်ကျော်ဆိုတဲ့ ကာလကြီးက အရာရာတိုင်း ပြောင်းလဲနိုင်တာ ကိုယ်မေ့သွားတယ် ဒေါ(လ်)အတော်ပြောင်းလဲနေပြီ။ ရွှေအိမ်စည်အိမ်ကြီးရဲ့ အရင်သခင်မလေး အန်ကယ်ဦးမျိုးမြတ်သူ့ စည်းစိမ်အမွေတွေကို ပိုင်ဆိုင်ခံစားခွင့်ရတဲ့ သူဌေးမလေးဖြစ်နေပြီကွ”

“အိုး ငုန်စကားတွေက ဘာတွေလဲ ဒေါ(လ်)ပြောတာ အဓိပ္ပာယ်မဟုတ်ဘူး”

“မသိဘူးလေကွာ မုန်းငုန်ဆိုတဲ့ကောင်က လူပေလူတေ တင်

တစ်ပြားမှ မရှာနိုင်သေးတဲ့ကောင် ကိုကိုနဲ့ယှဉ်ရင်တောင်”

“ငုန် တော်တော့ ဘာတွေပြောနေတာလဲ ငုန်ကိုဒေါ(လ်) သစ္စာရှိရှိ ချစ်ခဲ့တာပါ မျှော်လင့်နေခဲ့တာပါ ဒေါ(လ်)နှလုံးသားက တစ်ခါ ပဲချစ်ခဲ့ဖူးတယ် အဲဒီချစ်သူကိုလည်း တစ်ဘဝလုံးအထိ ရည်ရွယ်ခဲ့တာပါငုန်ရယ်”

ဒေါ(လ်)မျက်ရည်လေးရစ်ဝိုင်းကာ ဖြေရှင်းမိ၏။ ငုန်မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ကြည့်နူးရိပ်ဖြင့် ရောင်စဉ်တွေ တောက်ပဖြာလဲလာသည်။

“ဆောရီး ဒေါ(လ်)ရယ် ကိုယ့်စကားတွေမှားသွားတယ် အဲဒါ ဒေါ(လ်)ကိုချစ်လို့ဆိုတာ ယုံပါ”

ဒေါ(လ်)လက်ဖဝါးလေးကို မချဉ်မရဲဆုပ်ကိုင် ဖျစ်ညှစ်ပြီး ငုန်ဆိုတော့ ဒေါ(လ်)နှလုံးသားတို့ အရည်ပျော်ရပြန်သည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါတယ် ငုန် ကဲ လာ အိမ်ထဲဝင်ရအောင်နော် ဒေါ်လေးကွန်နို ငုန်လိုက်တွေ့လိုက်ဦး”

“ဒေါ်လေးကွန်နိုဆိုတာ အရင်က ဒေါ(လ်)တို့အိမ်ကို မကြာခဏ လာလည်တတ်တဲ့ အန်ကယ်ဦးမျိုးမြတ်သူရဲ့ ညီမနှစ်ဝမ်းကွဲ အပျိုကြီးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ငုန် ဖေဖေမရှိတော့ ဒေါ်လေးကွန်နိုကို လာနေပေးဖို့ ဒေါ(လ်)ပဲခေါ်ထားခဲ့တာလေ အဲ မမခိုင်အင်ကြင်းလည်း ရွှေအိမ်စည်မှာ ရှိသေးတယ်”

“ခိုင်အင်ကြင်း ဆိုတာ ဘယ်သူလဲဒေါ(လ်)ရဲ့”

“ဒေါ(လ်)ရဲ့အစ်မ ဝမ်းကွဲတစ်ယောက်ပဲ နောက်မှ သူ့အကြောင်းပြောပြမယ် အခုလောလောဆယ်လည်း သူမရှိသေးဘူး အပြင်သွားတယ် ညနေမှပြန်ရောက်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဇန်ခေါင်းညိတ်ပြက ထိုင်ခုံလေးက ထရပ်သည်။ အရင်က အရပ်ကမြင့်မြင့်မားမားနှင့်ပိန်သွယ်သွယ် ငုံ့သည် အခုတော့ ကျစ်လှူတောင့်တင်းသော ခန္ဓာကိုယ်နှင့်ပိုလို့ ချောမော ခန့်ညားလာသည်ဟု ဒေါ(လ်) မှတ်ချက်ပြုမိ၏။

နှစ်ဦးသား ဧည့်ခန်းထဲလှမ်းအဝင်မှာပင် အခန်းထဲကထွက်လာသော ဒေါလေးကွန့်နှင့်ရင်ဆိုင်တိုးမိကြ၏။

“ဒေါလေးကွန့် ဒါဘယ်သူလဲ ကြည့်စမ်းပါဦး”

ရွှေကိုင်မျက်မှန်ထဲက ဒေါလေးကွန့် မျက်ဝန်းတွေက မှန်ထဲကို အကဲခတ်သလို စိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ အံ့သြမင်သက်သော အသံတွေသမ်းကာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“ဒေါလေးကွန့် ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိပါတယ်နော်”

“မင်း ငုန် မောင်ငုန်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဒေါလေးကွန့်ရဲ့ ငုန်ကိုဒေါလေးမှတ်မိသား”

ဒေါ(လ်)အရယ်မျက်နှာလေးနှင့် မြူးမြူးကလေးဝင်ပြော၏ ဒေါ(လ်)မျက်နှာလေးပေါ်မှာ သည်လောက်ထိ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးသော

အရိပ်တွေကို ဒေါကွန့်မမြင်ဘူးခဲ့ပါ။

ငုန်ပြန်ရောက်လာသည့်အတွက် ဒေါ(လ်)အပျော်လွန်နေတာ သေချာ၏။ ပြီးပေ့ဟု ဒေါ(လ်)ရဲ့ တောက်ပဝင်းလက်နေသော မျက်ဝန်းတွေ

ဒေါကွန့်ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ စိုးရိမ်စိတ်ကလေးတိုးလာရ၏။ ဒေါ(လ်)နှင့်ငုန်တို့ကြားမှာ နောင်တွယ်မှု သံယောဇဉ်က ရိုးသားဖြူစင်ပါရဲ့လား။

“ကဲ ထိုင်ပါဦး ငုန်ရဲ့ မတ်တပ်ကြီး”

ဒေါ(လ်)စကားကြားမှ ဒေါကွန့် ငုန်ကိုနှုတ်ဆက်ဖို့ သတိရမိကာ

“ဟုတ်သားပဲ မောင်ငုန် ထိုင်ဦးလေကွယ် မင်းတို့ညီအစ်ကိုက ရုပ်ချင်းဆင်ကြတာပဲ ဒေါလေး ဘာလို့မမှတ်မိရမှာလဲ မင်းတကယ် ထွားပြီး လူကြီးဖြစ်လာတာပဲ”

“လေးနှစ်တောင်ကြာပြီပဲ ဒေါလေးကွန့်ရဲ့ အဟွန်း”

“အေးကွယ် အချိန်တွေကကြာခဲ့ပြီပဲ ဒါနဲ့ မောင်ငုန် မြန်မာပြည်ကို အလည်ပြန်လာတာလား အပြီးပြန်လာတာလား”

“အပြီးပြန်လာခဲ့တာပါ ဒေါလေးကွန့်”

“အေး အေး ကောင်းပါတယ်ကွယ် မောင်ငိုင်းအတွက် တစ်အားတို့တာပေါ့ မင်းတို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ပေါင်းလိုက်ရင် လက်ချို

လုပ်ငန်းတွေပိုပြီး တိုးတက်လာမှာ သေချာတယ်”

ဒေါ်လေးကွန့် စကားကြောင့် ငုန့်နှုတ်ခမ်းစေ့လျက် ပြုံးနေသည်။ ထိုအပြုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုလိနေသော ဒေါ်(လ်)က အခြေအနေကို ဝင်ထိန်းသည့်သဘောနှင့် ကြားက စကားစဝင်မြတ်ရ၏။

“ဪ ငုန့် ဘာသောက်မလဲ အအေးလား အပူလား တစ်ခုခု သောက်လေ”

ဒေါ်(လ်)စကားကြောင့် ငုန့်နှုတ်က ကိုကိုခိုင်း နှင့်ပတ်သက်သော စကားတွေ ဘာမှထွက်မလာနိုင်ဘဲ ဒေါ်(လ်) ကိုငဲ့ကြည့်ရင်း

“မသောက်တော့ဘူး ဒေါ်(လ်) ဒီမလာခင်မှာဘဲ သူငယ်ချင်းနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ဖြစ်လို့လေ ကိုယ်ပြန်မယ် ကိုကိုနဲ့တွေ့ချင်ပြီ”

“မောင်ခိုင်းနဲ့မတွေ့ရသေးဘူးလားကွဲ့”

“ဟင့်အင်း ဒေါ်(လ်)ဆီကို အရင်ဆုံးတန်းလာခဲ့တာ ဒေါ်လေးကွန့်ရဲ့ ကဲ ကျွန်တော့ကို ခွင့်ပြုပါဦး နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ဆုံကြတာပေါ့နော်”

ကိုကိုခိုင်းနှင့်ပတ်သက်တာတွေကို ဆက်မကြားချင်လို့ပဲလားတော့ မသိပါ။ ငုန့်စကားဖြတ်ကာ ဒေါ်လေးကွန့်ကို နှုတ်ဆက်၏။

“အေး အေး နောက်လည်းလာလည်ဦးပေါ့ မောင်ခိုင်းအခြေအိမ်ကိုရောက်တတ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေးကွန့်”

ငုန့်နှုတ်ဆက်တော့ ဒေါ်(လ်)လည်း အတူထရပ်ရင်း “ဒေါ်(လ်)ခြံဝအထိ လိုက်ပို့လိုက်ဦးမယ် ဒေါ်လေးကွန့်” ညှဉ်ခန်းကထွက်ကာ ကွန်ကရစ်လမ်းလေးအတိုင်း ခြံတံခါးဆီလျှောက်ခဲ့တော့ တိတ်ဆိတ်နေသော ဒေါ်(လ်)ကိုငဲ့ကြည့်ကာ မေးလာ၏။

“ဒေါ်(လ်) ကိုကိုခိုကို အမြဲလာတတ်သလားဟင်”

“အလုပ်အားရက်တိုင်း လာတယ်ငုန့် ကျွန်တဲရက်တွေမှာ သူမလာရင်တောင် ဖုန်းတော့ အဆက်အသွယ်ရှိတယ် ဒေါ်(လ်)ရဲ့ ကုမ္ပဏီရှယ်ယာကိစ္စတွေကို ကိုကိုခိုင်းပဲ ကူညီနေတာလေ ငုန့်ရဲ့”

ငုန့်မျက်မှောင်လေးတွန့်ထားလျက်က တွေ့တွေ့လေး တွေးနေ၏။ ငုန့်ဘာတွေတွေးနေတာလဲ ဒေါ်(လ်)မခန့်မှန်းတတ်ခဲ့ပါ။

“ဒေါ်(လ်)”

ခြံတံခါးဝရောက်ခါနီး ပုဏ္ဏားရိပ်ပင်တွေနားရောက်တော့ ငုန့်ခြေလှမ်းတို့ကိုရပ်ပြီးခေါ်သည်။

“ဘာလဲ ငုန့် ဘာပြောမလို့လဲ”

ဒေါ်(လ်)လည်း ရပ်တန့်ကာ ငုန့်ကိုမော့ကြည့်ရင်းမေးမိသည်။

ငုန့်နှုတ်က စကားသံတွေ ချက်ချင်းထွက်မလာပါ။ ဒေါ်(လ်)ကို ငေးငေးလေးစိုက်ကြည့်နေတာပို ဒေါ်(လ်)ရင်တွေ တလုပ်လုပ်ဖြစ်ရ၏။

“ဒေါ(လ်) ကိုယ့်အပေါ် သစ္စာရှိရှိ စောင့်နေသေးတဲ့အတွက် သိပ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဇန်ရယ် အချစ်ဆိုတာ ဇန်နဲ့ပဲဒေါ(လ်) ခံစားပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးတာ ပါ”

ဝင်းပဖြာလဲသွားသော မျက်ဝန်းတွေကို ဒေါ(လ်)ငေးရီရီလေး စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ဇန်ရဲ့ ဒီမျက်ဝန်းတွေအောက်မှာပဲ ဒေါ(လ်)ရင်ခုန် သံတွေ မြန်ဆန်ခဲ့ရတာပါ။

ကြာခဲ့ပေမယ့် မနေ့တစ်နေ့ကလိုပဲ ဒေါ(လ်)ရင်တွေ ခုန်လာ သည်။

ဖျတ်ခနဲ ဇန်လက်တွေက ဒေါ(လ်)လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင် မယူ၏။ ပြီးတော့ လက်ဖမိုးနုနုပေါ် အနမ်းပွင့်လေးချေချသည်။

ဒေါ(လ်)မျက်နှာလေး ပန်းနုသွေးလွှမ်းလျက် ငြင်းဆန်ဖို့ အင်အားတို့ ကင်းမဲ့နေခဲ့သည်။

“ဇန်သွားမယ် ဒေါ(လ်) မနက်ဖြန်ကျ ဇန်လာခဲ့ဦးမယ်နော်”
ဒေါ(လ်) ခေါင်းကလေး ညိတ်ကာ မင်သက်ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။
တရွေ့ရွေ့ကျောခိုင်းသွားသော ဇန်ကျောပြင်ကို ငေးမောရင်း ဒေါ(လ်)ရင်ထဲမှာ စာသိမ်သိမ်ကြည့်နှူးလှိုင်းခတ်နေဆဲ။

ဇန်ရယ်။ နှစ်ဦးကြားမှာ ရင်ခုန်သံတွေ နသစ်နေသေးတာ ဒေါ(လ်)အတွက်သေချာလှပါတယ်။

ဇန်မျက်ဝန်းတွေထဲက အချစ်ရောင်စဉ်တွေ ဟိုစဉ်တုန်းကလိုပဲ ထည်လဲနေတုန်းပဲလို့ ဒေါ(လ်) ယုံကြည်လိုက်ပါပြီ။

ဒေါ(လ်)တို့ ဘယ်တော့မှ ပြန်မဝေးကြေးနော်။ ဒီတစ်ခါ ဝေးရရင်တော့ ဒေါ(လ်)လွမ်းတဲ့စိတ်နဲ့ ရူးလိမ့်မယ်

ဆင်ပါရဲ့။

အခန်း (၁၁)

အဝေးကတည်းက မြင်နေရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ငုန်မှု
 ဝန်းတွေ အံ့ဩမည်သက်မှုဖြင့် ငေးမောကြည့်နေမိတာ အတန်ကြာသည်
 လွန်ခဲ့သော လေးနှစ်ကံ ဖေဖေပိုင်ဆိုင်သော မွေးမြူရေး
 ကြီးကို သူ့အကြိမ်ကြိမ်ရောက်ဖူးပါသည်။
 ဝါးစည်းရိုးအကာအရံနှင့် အတွင်းမှာ နွားတင်းကုပ်တွေ
 လည်း ဓနိမိုး ထရံကာတဲကြီးတွေဖြစ်သည်။
 ယခုသူမြင်နေရသည့် မြင်ကွင်းတွေနှင့် ဘယ်လိုမှမတူညီ
 မြင်ကွင်းပုံရိပ်တွေက အတိတ်မှာကျန်ခဲ့ပြီထင်ရဲ့။
 မွေးမြူရေးခြံကြီး၏ စည်းရိုးတွေက ခိုင်ခံ့သော အုတ်တိုင်
 နှင့် သွပ်ဆူးကြီးစည်းရိုးဝင်းကြီး ဖြစ်နေသည်။ အတွင်းမှာလည်း အ

ရ သစ်ပင်တွေ ညိုညာစိတန်းလျက်။
 နွားတင်းကုပ်တွေက အုတ်ကြွပ်ပြားရှည်ကြီးတွေ မိုးထား၏။
 အကာအရံကလည်း ပျဉ်ချပ်တွေဖြစ်ကာ ခန့်ခန့်ထည်ထည် ခိုင်ခိုင်
 မာမာ အဆောက်အဦးတွေပဲဖြစ်သည်။
 ခြံဝင်းထဲမှာ စိတန်းရုပ်ထားသော ထရပ်ကားကြီး၏ အရှေ့
 ဘက်မှာတော့ သစ်လွင်တောက်ပသော နှစ်ထပ်တိုက်အိမ်ကြီးတစ်လုံး
 ခန့်ပြားစွာရှိနေ၏။
 ငေးကြည့်နေရင်းနှင့် ငုန်မယုံနိုင်စွာဖြစ်နေရတာလည်း အမှန်။
 လေးနှစ်ဆိုသော ကာလလေးမှာ ကိုကိုစီးပွားရေးက ဒီလောက်အထိ
 တိုးတက်အောင်မြင်လာသည်တဲ့လား။
 အင်္ဂလန်မှာ သူ့ရှိနေစဉ်ကာလတွေမှာ ကိုကိုသတင်း ကိုကို
 အကြောင်းကို စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါ။ ဝုံစမ်းခြင်းလည်း မရှိခဲ့။
 အန်ကယ် ဦးလွင်အောင် ပြောပြမှသာ ကိုကိုအကြောင်း
 သိရ၏။
 “မောင်ဦင်းက တကယ်တော်တဲ့ကောင်ကွ သူ့လက်ထက်မှာ
 မွေးမြူရေးခြံကြီးက အတော်တိုးတက်နေပြီ တကယ်စိတ်ကူးကောင်း
 ခဲ့ကောင် အိမ်နဲ့ခြံကိုရောင်းပြီး နို့ချက်စက်ရုံတည်နေတာလည်း အောင်
 ခြင်မှာသေချာတယ်”
 ဒေါ(လ်)တို့နှင့်ခြံချင်းကပ်လျက်ရှိသည့် နေအိမ်ကို ရောင်းချပစ်

လိုက်သည်ဟု ကြားစဉ်က သူ့ကိုကိုကို ပိုလိုစိတ်နာရ၏။ သူ့ကို အဝေးထိုးထားကာ သူ့လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်နေခဲ့ခြင်းဟု ထင်ခဲ့မိသည်။

မိဘအမွေအနှစ် ဥစ္စာဓနတွေကို စိတ်တိုင်းကျွန်ုပ်လှယ်နေသည်ဟု သတ်မှတ်ထားခဲ့မိသည်။

နောက်ပိုင်းမှာ အသားဘူးတွေ ထုတ်လုပ်မည့် စက်ရုံတည်သည်ဆိုတော့ သူ့ပိုလိုစိတ်နာရ၏။ အင်္ဂလန်မှာ သူ့ကိုစည်သွပ်ဘူးစက်ရုံ၌ အလုပ်လုပ်ခိုင်းတာ ကိုကိုရဲ့ စက်ရုံအတွက် စေခိုင်းဖို့ဟု တွက်မိ၏။

ဒါကြောင့်လည်း သူ့ချက်ချင်း စက်ရုံက ထွက်ကာ မြန်မာပြည် ပြန်ဖို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုကိုရဲ့ စီမံကိန်းချ အသုံးချမှုကိုမခံဘဲ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တာကြောင့် ဖြစ်သည်။

အခု သူ့လက်ရှိမြင်နေရသော အောင်မြင်မှုက ကြောက်ခမန်လီလီ ပါပဲ။

ထည်ဝါလှသော ခြံကြီးထဲကို သူ့လှမ်းဝင်ဖို့တောင် ရွံ့တွန့်တွန့် ဖြစ်နေရ၏။ နောက်ဆုံးမှ ဒါ ဖေဖေရဲပိုင်ဆိုင်မှု သူ့နှင့်လည်းသက်ဆိုင်သည်ဟု တွေးကာ လှမ်းဝင်ခဲ့၏။

“ဖိုးငန် ဖိုး ငန် မင်း မင်းဖိုးငန်မဟုတ်လား”

နားထဲမှာ တရင်းတနီး ကျွမ်းဝင်နေသော နှုတ်ဆက်ခေါင်းကြောင့် သူ့လှည့်ကြည့်မိတော့ ဦးသက်ညွန့်။

“ဟာ ဦးလေးသက်”

“ဖိုးငန် မင်းတကာယ်ပြန်လာပြီပေါ့ မင်းသတင်းကို ငါကြိုကြားထားတာကွ ကြည့်စမ်း ထွားလာလိုက်တာ အသားတွေကဝင်းပြီး ပိုချောလာတာကိုးကွ ဟား ဟား”

ဦးသက်ညွန့်က သူ့ပခုံးကို ဝမ်းသာအားရ ပုတ်ရင်း စေ့စေ့ ငုံ့ငုံ့ကြည့်ကာ ဆိုနေသည်။ သူ ဦးသက်ညွန့်ကိုပြုံးကြည့်လိုက်ရင်း

“ဒေါ်ဂျမ်းကော နေကောင်းရဲ့လား မိတာကော ဘယ်အရွယ် ရောက်ပြီလဲ ဦးလေးသက်”

“မဂျမ်းက ကျန်းကျန်းမာမာပါပဲကွ သမီး မိတာက အခု အပျိုပေါက်ဖြစ်ပြီပေါ့ မင်းကို အားလုံးသတိရပါတယ်ကွာ မောင်စိုင်းနဲ့ဒေါ်(လ်)လေးတို့ အိမ်ကိုလာလည်တိုင်း မင်းကို သတိရကြတယ် ခင်းအကြောင်းပြောဖြစ်ကြပါတယ် ဖိုးငန်ရဲ့”

“ဗျာ ကိုကိုနဲ့ဒေါ်(လ်)က ဦးလေးသက်တို့ အိမ်လာကြတယ်လား”

“တစ်ပတ်တစ်ခါ ဒါ့မှမဟုတ် နှစ်ပတ်တစ်ခါလောက် ပုံမှန် ရောက်ကြတယ်လေ မဂျမ်းချက်ပြုတ်ကျွေးတဲ့ ဟင်းကိုလာစားကြတာ ဟိုတလောက မုန့်ဟင်းခါးချက်စားကြလို့ မင်းကိုသတိရနေကြသေးတယ်”

“ဪ”

သူ ဟန်မပျက်ပြီးရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရသည်။ ကိုကိုနှင့် ဒေါ(လ်)က ဒေါ်ဂျမ်းအိမ်ကို အလည်ရောက်တတ်ကြသည်တဲ့။

သူ့စိတ်ထဲကတော့ တင်းခနဲ ခံစားလိုက်ရ၏။ ဒါပေမဲ့လည်း ဟန်မပျက်အပြိုးတို့ကို သူပြီးရင်း

“ကိုကို အိမ်မှာရှိမယ်ထင်တယ်”

“အေး အေး မောင်ဇိုင်းရှိတယ် မင်းကံကောင်းတယ် သူက အလုပ်နဲ့ပိုနေတာများတယ် ဒီနေ့ ရှားရှားပါးပါး နားရက်ရလို့ ရှိနေတာ ကဲ သွားလိုက်”

ဦးသက်ညွန့်ကို နှုတ်ဆက်ကာ သူနှစ်ထပ်တိုက်ကြီးဆီ လှမ်း ခဲ့၏။

မွေးမြူရေးခြံဝင်းထဲမှာ အိမ်ဆောက်ထားတာပေမယ့် ကိုကို က တသီးတသန်လေးဖြစ်အောင် စီစဉ်ထားမှန်း သူသိလိုက်သည်။

ပုံဏ္ဍားရိပ်စည်းရိုးလေးတွေက ညီညီညာညာ။ အိမ်ကြီး ရှေ့မျက်နှာစာမှာ အလှပန်းတွေ အရိပ်ရသစ်ပင်တွေ ဝေဝေဆာဆာ မို့ အေးမြလှ၏။ ဆင်ဝင်အောက်အထိ ဖောက်ထားသော ကွန်ကရစ် လမ်းလေးအတိုင်း သူလှမ်းခဲ့သည်။

စေ့ပိတ်ထားသော သံဘာဂျာ တံခါးအတွင်းမှာ ခမ်းနားသော ဧည့်ခန်းဆောင်ကို သူမြင်ရနေသည်။

ဧည့်ခန်း ဆိုဟာထိုင်ခုံကြီးတွေမှာ ဘယ်သူမှရှိမနေပါ။

“ဝုတ် ဝုတ် ဝေါင်း”

ဘယ်က ဘယ်လို ပြေးထွက်လာသည်မသိသော အယ်လေး ငါးခွေးကြီးတစ်ကောင်က စူးစူးဝါးဝါး ထိုးဟောင်လိုက်တာမို့ ဝန်ထိတ် ဝန်သွားရ၏။ ဧည့်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်မည့်လက်တွေကရုတ်ကာ ဆုတ် နှိပ်ရှောင်မိသည်။

“ဝေါင်း ဝေါင်း”

အသံကြီးက ကျယ်လောင်သလို ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသန်မာသော ညိုရောင်ခွေးကြီး။ တံခါးသာ ပိတ်မထားလျှင် သူ့ကို အရိုးတခြား သွားတစ်စဖြစ်အောင် ကိုက်ခဲပစ်မည်လားမသိ။

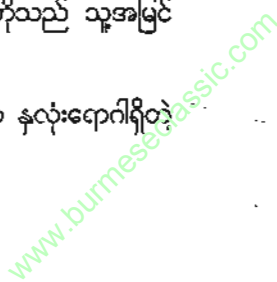
“ဟေ့ကောင်ကြီး ကျားဗိုလ်”

ကိုကို အသံကိုအရင်ဆုံး ကြားရ၏။ မာန်ဖီနေသော ခွေးကြီး အမြီးရမ်းခါကာ ဟောင်သံချက်ချင်း ရပ်သွားသည်။

ခဏအကြာမှာ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ထွက်လာသော ကိုကိုကို မြင်လိုက်ရ၏။

သူ့ကို မြင်လိုက်တော့ ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေ အံ့ဩစွာနှင့်ခြေလှမ်း တွေတောင်တုံ့သွားတာ သူ့သတိထားမိ၏။ ချိုင်းပြတ်စွပ်ကျယ်ဖြူလွလွ နှို ကချင်ပုဆိုးကွက်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော ကိုကိုသည် သူ့အမြင် အရံမှာ ဟိုတုန်းကလိုပဲ မပြောင်းလဲသေးပါ။

“ကိုကို ကြိုဆိုမှုက နွေးထွေးလိုက်တာဗျာ နှလုံးရောဂါရှိတဲ့

သူဆို တစ်ခါတည်း လန်သေသွားလောက်တယ်”

“ဆော့နို အိမ်မှာက လူမရှိတာများတော့ ကျားဗိုလ်ကို အဆင်ပြေအောင် ထားခဲ့ရတာကွ ကဲ-ဝင် ဝင်ခဲ့ရန်”

သံပန်းတံခါးကို ကိုကိုဆွဲဖွင့်ပေးသည်။ သူ့အခန်းထဲ လှမ်းမဝင်သေးဘဲ ကိုကိုနံဘေးမှ လျှာတန်းလန်းနှင့်ရပ်နေသော ခွေးကြီးကို ထုတ်ကြည့်ရင်း

“ကိုကို ခွေးကြီးကို အရင်မောင်းထုတ်လိုက်စမ်းပါဗျာ”

“ဒီကောင်ကြီးက လိမ္မာပါတယ်ကွ ကဲ ကျားဗိုလ် အဝေးသွားနေစမ်းပါကွာ”

ခွေးကြီးခေါင်းကို ဖတ်ခနဲပုတ်ကာ ကိုကိုပြောတော့ နားလည်သလို အမြီးလေးလှုပ်ယမ်းပြီး အခန်းထောင့်မှာ သွားခွေလှဲနေသလို သည်တော့မှပဲ သူ့ညှော်ခန်းထဲ လှမ်းဝင်ခဲ့သည်။

လွယ်ထားသော ကျောပိုးအိတ်ကို ပစ်ချကာ ဆိုဟာထိုင်ခုံပေါ်သို့ သူ့ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“နေပါဦး ဇန် မင်းပြန်လာမယ်ဆိုတာ ကိုကိုကို ဘာအရင်ကြိုမတိုင်ပင်ရတာလဲ”

သူ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ အပြစ်တင်သံနှင့်ကိုကိုပြောသည်။ သူ့သိပြီးဖြစ်သည်။

“ကိုကို အံ့သြသွားစေချင်လို့ပေါ့ဗျာ”

လေးလေးနက်နက်မရှိလှသော သူ့အဖြေကြောင့် ကိုကိုနက်မှောင်ကုပ်သွားတာကို မြင်စေမယ် သူ့မမြင်သလိုရှောင်လွှဲပြီး အခန်းထောင့်က ကျားဗိုလ်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး

“ဟေ့ ကျားဗိုလ် ဘယ်လိုလဲ ငါကလူဆိုးမို့ မင်းကလက်မခံနိုင်သလို ကြည့်နေတာလားကွ”

ကိုကိုကို တစ်ချက်မကြည့်ဘဲ သူ ကျားဗိုလ်ကို စကားပြောနေတော့ ကိုကိုနှုတ်ဆိတ်နေ၏။

“ကြည့်စမ်း ကိုကိုကောင်ကြီးက အပြီးတောင် တစ်ချက်မလှုပ်ဘူး ကျွန်တော့်ကို လက်မခံချင်ဘူးနဲ့တူတယ်ဗျ”

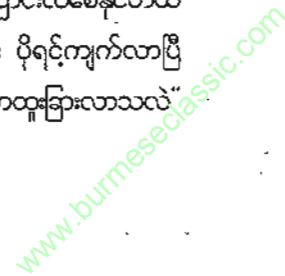
ကိုကိုဆီက တုံ့ပြန်သံမကြားရပါ။ ဇန်ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်တော့ ကိုကိုသူ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေတုန်း ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် ဒေါ(လ်)ဆီကို အရင်ဆုံးဝင်ခဲ့တယ်”

ပွင့်ထားသော ကိုကိုမျက်ခုံးတွေ ပင့်တက်သွား၏။ သူ ကိုကိုမျက်နှာဆီမှ အကြည့်တွေကို မရတ်သိမ်းသေးဘဲ ထပ်ပြော၏။

“ဒေါ(လ်) သိပ်လှလာတယ် ကိုကိုရာ အရင်ကလို မဟုတ်ဘာဘူးနော်”

“လေးနှစ်ဆိုတဲ့ ကာလက အရာရာကို ပြောင်းလဲစေနိုင်တယ်နဲ့ ဒေါ(လ်)လည်း လူကြီးဖြစ်လာပြီ ကိုကိုလည်း ပိုရင့်ကျက်လာပြီ ဆိုက်သင့်တဲ့ တိုးတက်မှုတွေရနေပြီ မင်းကကော ဘာထူးခြားလာသလဲ”

ရန်ကင်းစိုက်ကြည့်ကာ ကိုကိုမေးတော့ ရန်နှုတ်ခမ်းတွန့်ပြ
ရင်း ပခုံးတစ်ချက်တွန့်သည်။

နဖူးပေါင်ကျနေသည့် ဆံနွယ်တွေကို တစ်ချက်ပင်သပ်ကာ
ပေမယ့် ဆံပင်ခွေလိပ်တွေက နဂိုအတိုင်း ပြန်ဝဲကျလာပြီ။

“ကျွန်တော် ဘာထူးခြားလာသလဲဆိုတာ ကိုကို အသိ
ဖြစ်သင့်တယ်”

“ဘာရယ် မင်းစကားက ဘာလဲဇန့်”

“ကျွန်တော့ကို ကိုကိုပဲ အင်္ဂလန်ပို့ခဲ့တာလေ ကျွန်တော့
အတွက်သင့်တော်မယ်ထင်လို့ ကိုကိုစီမံခဲ့တာပဲ အခုတော့ ဘာ
ထူးခြားမလာဘူးထင်တာပဲ”

“ဇန့် မင်း ငါ့ကိုရိုနေတာလား မင်းအတွက် ငါ့မှာ ရည်ရွယ်
ချက်တွေနဲ့ ဒီမှာအစီအစဉ်တွေဆွဲခဲ့တယ် အားစိုက်ခဲ့တယ် မင်းအ
ထွက်ခဲ့တဲ့ စက်ရုံကြီးက အတွေ့အကြုံတွေနဲ့ ကိုကိုရဲ့ အသားစည်တွေ
စက်ရုံမှာ မင်းဦးဆောင်နိုင်ဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့တာကွ”

“အဲဒါ ကိုကို စီမံကိန်းလား ဆောရီးပဲ ကိုကို ကျွန်တော့
ဘာမှမသိဘူး ကိုကို ဘာမှလည်းမပြောခဲ့ဘူး ပြောခဲ့ရင်လည်း ကျွန်တော့
စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်တော့ အနာဂတ်ကို ကျွန်တော့ဘာမှ

ထုဆစ်ချင်တယ် ကိုကိုရဲ့ ပုံစံခွက်ထဲမှာ ကျွန်တော်ဘယ်လိုမှ ပုံပေါ်
လာမှာမဟုတ်ဘူး ကျွန်တော်ဝန်ခံတယ် ကိုကိုလောက် ကျွန်တော်
မတော်ဘူး”

“မဟုတ်သေးဘူး ဇန့်”

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ကိုကို ကျွန်တော် သိပ်ပင်ပန်း
နေပြီ နားပါရစေဦး ကျွန်တော်မြန်မာပြည်ကို အပြီးပြန်လာခဲ့တာပါ
ကိုကိုနဲ့ နေ့စဉ်ဆုံတွေ့နေတော့မှာပဲ အချိန်တွေ အများကြီးပါကိုကိုရာ”
ဆိုဟ ထိုင်ခုံနောက်မှီမှာ သူ့ခွေခေါက်ထိုင်ရင်းဆိုတော့ ကိုကို
ပင်သက်ရွိုက်ကာ ခေါင်းညှိတ်သည်။

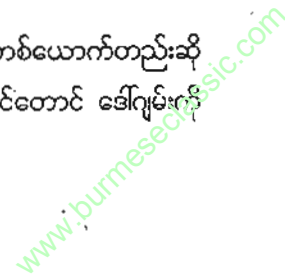
“ကောင်ပြီဇန့် မင်းပြန်လာရင် အဆင်ပြေအောင် မင်းအတွက်
အခန်းကို ကိုကိုစီစဉ်ခိုင်းထားပြီးသားပါ ကဲ မင်းနားချင်ရင် ကိုကို
လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“သင့်နားပဲ ကိုကို”

သူ့ကြမ်းပေါ်ပစ်ချထားသော ကျောပိုးအိတ်ကို ကောက်ယူရင်း
ဆာရပ်၏။ ကိုကို ထိုင်ခုံက ထရပ်ပြီး ရှေ့ကဦးဆောင်လှမ်းသည်။

သူ့အတွက်စီစဉ်ထားသော အခန်းရှေ့ရောက်တော့ ကိုကို
ခံခြေလှမ်းတို့ ရပ်တန့်သွားကာ

“ဒါ မင်းအခန်းပဲ ဇန့် အိမ်မှာ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်းဆို
တော့ အိမ်ဖော် မထားဘူးကွ ကိုကိုထမင်းစားရင်တောင် ဒေါ်ဂျမ်းကို

ချက်ခိုင်းပြီး ချိုင့်ဆွဲစားတာ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ အပြင်ထွက်ရင် အပြင်မှာ စားတယ် ဒါပေမဲ့ အခု ငုန်ရောက်လာပြီဆိုတော့ လိုအပ်တာ စီစဉ် ရမှာပေါ့ကွာ ကဲ မင်းနားချင်နားတော့ ရေချိုးခန်းက ညာဘက်မှာနဲ့ တယ်”

“အိုကေ ကိုကို လောလောဆယ် ကျွန်တော် အိပ်ရေးဝဝ အိပ်ပစ်လိုက်ချင်လို့”

ငုန်ဆိုပြီး အခန်းတံခါးဖွင့်ကာ ဝင်ခဲ့သည်။

သေသေသပ်သပ် ပြင်ဆင်ပေးထားသော အခန်းထဲမှာ အိပ်ရာ ကအသင့်၊ အဝတ်စီရီ စားပွဲခုံလေးကအစ အခန်းထဲမှာရှိနေသည်။

သူ အဝတ်စီရီကြီးကို ဆွဲဖွင့်ကြည့်တော့ အထဲမှာ အသစ် စက်စက် အင်္ကျီနှင့်ပုဆိုးတွေက အထပ်လိုက်ပါပဲ။

ဒီလိုဆိုတော့လည်း ကိုကိုရဲ့ ကြိုဆိုမှုအတွက် ငုန်ကျေနပ် သွားရ၏။ ခရီးဆောင်အိတ်ကို ပစ်ချပြီး ခုတင်ပေါ် ပစ်လှဲပစ်လိုက်၏ မျက်ဝန်းတွေက ချက်ချင်းအိပ်မပျော်ပါ။

အာရုံထဲ တိုးဝင်လာတာ ဒေါ(လ်)ရဲ့ ပုံရိပ်ကလေး။

နဖတ်ဝင်းမွတ်၍ ချစ်စရာကောင်းသော ဒေါ(လ်)သည် အပူ စင်လေးလို တင့်တယ်လှပစွာ ကြိုလင့်နေတာတော့ သူ့အတွက် ထို အကောင်းဆုံးသော ဆုလာဒ်တစ်ခုပါပဲ။

ရိုးသားခြင်းဖြင့် ကြည့်လဲနေသော ဒေါ(လ်)ရဲ့ မျက်ဝန်းနှစ်

နက်လေးတွေထဲမှာ ဟိုးအရင်ကလိုပဲ ခိုင်ကျည်သော သံယောဇဉ်တွေ ကို သူ့မြင်တွေ့ခဲ့ရ၏။

လေးနှစ်ဆိုတာ အရာရာကိုပြောင်းလဲစေခဲ့ပေမယ့် ဒေါ(လ်)

ရဲ့ နှလုံးသားထဲက ချစ်ခြင်းသံယောဇဉ်တို့က မပြောင်းလဲသေးပါ။

ပြောင်းလဲခြင်းများက ကိုကိုရဲ့အောင်မြင်နေသော စီးပွားရေး

အခြေအနေ၊ ပြီးတော့ ဒေါ(လ်)ရဲ့ ဘဝလေးဖြစ်သည်။

ရွှေအိမ်စည်ရဲ့ အရှင်သခင်မလေး ဒေါ(လ်)သည် ပြည့်စုံခြင်း

အတိဖြင့် ရွှေဘုံစံမင်းသမီးလေး ဖြစ်နေခဲ့သည်။

အခြေအနေအားလုံးသည် သူ့အတွက်တော့ လှပခြင်းတွေ

အတိနှင့်ကြိုဆိုနေခဲ့ခြင်းဟု သူ့နားလည်နေသည်။

မြတ်နိုးစရာကောင်းလှသော ဒေါ(လ်)ကိုတော့ သူ့အဆုံးရှုံး

မခံနိုင်ပါ။

ပန်းလေးတစ်ပွင့်လို လှပလာသော ဒေါ(လ်)သည် သာမည

တောပန်းပွင့်လေးမဟုတ်။ တော်ဝင်သင်ပန်းလေးဖြစ်သည်။

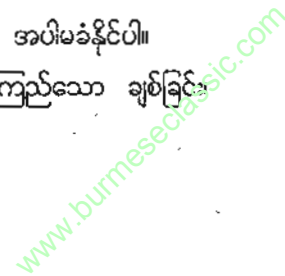
ဒါကို ကိုကိုလည်း သိမှာသေချာ၏။

သူ့အတွက် အခါမနှောင်းမီ ပြန်ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းကပဲ

ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။

ဒေါ(လ်)လေးကို ကိုကိုလက်ထဲတော့ အပါမခံနိုင်ပါ။

သစ္စာတရား၊ သံယောဇဉ်နှင့် တည်ကြည်သော ချစ်ခြင်း

ပြည်စုံသော အရာမှန်သမျှ ဒေါ(လ်)မှာရှိနေသည်။
 ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ ဒေါ(လ်)ကို သူဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပါ။
 ဒေါ(လ်)ကို ပိုင်ဆိုင်လိုသည်ဟု သူဆိုမိလျှင်ကော ကိုကိုက
 ထိုက်တန်ပါသည်ဟု လက်ခုပ်တီးမည်လား။
 သူ မထင်ပါ။
 ကိုကို မျက်ဝန်းတွေထဲက အသံမဲ့သော စကားတွေကို သူ
 ကြားခဲ့ပြီးပြီ။
 ဆောရီးပဲ ကိုကို။ ဒေါ(လ်)ကိုတော့ ကျွန်တော် အဆုံးရှုံး
 မခံနိုင်ဘူး။

အခန်း (၁၂)

ဝန်ပြောပြနေသမျှ နားထောင်ရင်း ဒေါ(လ်)အံ့သြမိသလို
 ဝမ်းသာနေမိတာလည်း အမှန်။
 ဒေါ(လ်)တွေးကြောက်နေမိသည်က ကိုကိုဝိုင်းနှင့်ဝန်တို့ မပြေ
 လည်ကြမှာကို ဖြစ်သည်။
 အခုတော့ ဝန်အတွက် ကိုကိုဝိုင်းရဲ့ ကြိုဆိုမှုက ကျေနပ်စရာ
 ကောင်း၏။ သွေးရင်းညီဆိုတော့ ကိုကိုဝိုင်း မချစ်ဘဲ မနေနိုင်။ သံယော
 ဇဉ်နှင့်ချစ်ခြင်းတို့ သိုဝှက်ထားခဲ့တာပဲ ဖြစ်မည်။
 “အင်း ဒေါ(လ်)ကြားရတာ စိတ်ချမ်းသာပါတယ် ဝန်ရယ်
 ဒေါ(လ်)က ကိုကိုဝိုင်းနဲ့ဝန် အဆင်မပြေမှာကို စိုးရိမ်နေတာ”
 “ဘာလို့ အဆင်မပြေရမှာလဲ ကိုယ်ပြန်လာတာ သူ့အရိပ်အို

ပေမယ့် ဒါ ကိုယ်နဲ့လည်းဆိုင်တယ် ဖေဖေရဲ့ သွေးရင်းချာတွေပဲဟာ”

“ကိုကိုဇိုင်းက တကယ်တော်တာတော့ အမှန်ပဲ ငုန် ငုန်တို့ ဖေဖေ လက်ထက်ကထက် တိုးတက်လာအောင် သူ့ အချိန်တိုလေး မှာ ကြိုးစားနိုင်ခဲ့တာ သက်သေပဲ”

“ဖေဖေ မျိုးစေ့ချခဲ့လို့ အပင်ပေါက် အသီးသီးလာတာပါကွာ ကိုယ်တော့ အထင်မကြီးပါဘူး”

“ဒီလိုတော့ မပြောနဲ့လေ ကိုကိုဇိုင်းအရည်အချင်းကို ထင်ထင် ရှားရှား မြင်နိုင်တာပဲ ငုန် ပြီးတော့ ငုန်အတွက်တော့ ကိုကိုဇိုင်းက စီမံပေးထားတာ”

“ဘာလဲ သူတည်ထောင်ထားတဲ့ အသားဘူး စက်ရုံကိစ္စလား”

“ဟုတ်တယ်လေ ငုန်အတွက် ကိုကိုဇိုင်း စီစဉ်ထားတာ ဒေါ(လ်)ကိုပြောပြဖူးတယ်”

“ငုန် ပြောပြီးပြီလေ သူပုံစံချပေးတဲ့ ပုံစံခွက်ထဲမှာ ကိုယ်မရှင် သန်ပါဘူးလို့”

“မဟုတ်တာ ငုန်ရယ် ကိုကိုဇိုင်း စေတနာကို နားလည်စမ်းပါ ဒေါ(လ်)စကားကို ငုန် ခါးခါးသီးသီး ခေါင်းခါငြင်းရင်း”

“ကဲပါ ဒေါ(လ်)ရယ် ကိုကိုကိစ္စတွေ ထားလိုက်စမ်းပါ အခု ဒေါ(လ်)အကြောင်းတွေကိုပဲ ကိုယ်သိချင်တယ် ပြောချင်တယ်”

“ဒေါ(လ်)အကြောင်း ငုန်ဘာသိချင်တာလဲ”

“ဒေါ(လ်)အကြောင်း ငုန်သိသင့်သလောက် သိထားပါတယ် အခု ရွှေအိမ်စည်အိမ်ကြီးနဲ့ ဦးမျိုးမြတ်သူရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံးကို ဒေါ(လ်) တစ်ဦးတည်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့တာမဟုတ်လား”

“အင်း ဟုတ်တယ်လေ ဖေဖေက ဒေါ(လ်)ကို တရားဝင်လွှဲ ပေးခဲ့တာပါ ဘာဖြစ်လို့လဲ ငုန်ရဲ့”

“ရွှေအိမ်စည်က ဒေါ(လ်)ရဲ့ ခြံကြီးဖြစ်နေပြီလေ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်လေးကွန့်အပြင် ဟိုတစ်နေ့က ဒေါ(လ်)ပြောတဲ့ ဒေါ(လ်)ရဲ့ အစ်မ ဝမ်းကွဲဆိုတာပါ အိမ်ကြီးပေါ်ရောက်နေတယ်ဆိုလို့”

ငုန်ရည်ညွှန်းတာ မမအင်ကြင်းကိုဟု ဒေါ(လ်)နားလည်လိုက် သည်။ ငုန်နဲ့စတွေ့သည်နေ့က မပြောဖြစ်ခဲ့သော မမအင်ကြင်းအ ကြောင်းကို ငုန်နားလည်သိရှိအောင် ဒေါ(လ်)ရှင်းပြသည်။

ဒေါ(လ်)လိုပဲ ဖေဖေဦးမျိုးမြတ်သူရဲ့ တူမတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ ပေမယ့် ဦးလေးဖြစ်သူရဲ့ အမွေတွေကိုခံစားခွင့်မရရှာသော မမအင်ကြင်း။ ပြီးတော့ မိဘနှစ်ပါးစလုံးတိမ်းပါးခဲ့ပြီး တစ်ကောင်ကြွက် အထီးကျန် ဖြစ်နေသော မမအင်ကြင်းအကြောင်းကို ဒေါ(လ်)ပြောပြနေတော့ ငုန် ငြိမ်သက်စွာပဲ နားထောင်နေခဲ့၏။

“မမအင်ကြင်းဘဝက တကယ်သနားဖို့ကောင်းပါတယ် ငုန် ဒါကြောင့် ဒေါ(လ်)မမအင်ကြင်းကို ခေါ်ထားခဲ့တာ မမအင်ကြင်းက ဒေါ(လ်)ရဲ့ စာရင်းပေးအဖွဲ့တွေကိုလည်း ကူညီပေးတယ် ဘာလို့မှာ ငွေအင်

ငွေထုတ်ကိစ္စတွေကိုလည်း ကူညီပေးပါတယ်”

“အင်း ဟုတ်ပါပြီ ငုန်မေးချင်တာက သူ့ကိုဒေါ(လ်)က ဘယ် အချိန်ကာလ တစ်ခုအထိ စောင့်ရှောက်ကူညီပေးမှာလဲ”

“ငုန်မေးခွန်းကြောင့် ဒေါ(လ်)မျက်မှောင်ကလေး ကုပ်ကာကြည့် မိ၏။ ငုန်က ဒေါ(လ်)အဖြေကို တည်တည်လေး ငေးစိုက်နားထောင် နေသည်။”

“ဒါတော့ ဒေါ(လ်)မပြောတတ်သေးဘူး မမအင်ကြင်းသား အမြဲတမ်း နေနိုင်မယ်ဆိုရင် ဒေါ(လ်)တစ်သက်လုံး ရွှေအိမ်စည်မှာ ခေါ်ထားမှာပေါ့”

ဒေါ(လ်)ရင်ထဲက ဆန္ဒအရင်းခံအတိုင်းဖြေမိတာပါ။ ငုန်က တော့ မျက်မှောင်လေးကုပ်ကာ ရှုတည်တည်လေးကြည့်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူးထင်တယ် ဒေါ(လ်) ရှိသမျှ ဝမ်းကွဲတွေ ဆွေမျိုးတွေကို ဒေါ(လ်)က တစ်သက်လုံး အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ကျွေးထား တော့မှာလား”

“အင်းလေ ဒေါ(လ်)အတွက် ဘာမှ အပမ်းကြီးတဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲ အခု ဒေါလေးကွန်နဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ရှိနေတာ ဒေါ(လ်) အတွက် နေထိုင်ရတာ တင့်တင့်တယ်တယ်ရှိတယ် မမအင်ကြင်းနို့ တော့ တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက် အဖော်ရတယ်လေ”

ဒေါ(လ်)မျက်နှာလေးက ကြည်နူးရိပ်တို့ယုက်ဖြာလဲ့ကာ ဆိုနေ

တာမို့ ငုန်ငေးကြည့်ရင်း ပင့်သက်ရှိက်မိသည်။

ဒေါ(လ်)သည် သူထင်ထားသည်ထက်တောင် ဖြူစင်ရိုးသား လွန်းပါလားဟုလည်း ငုန်တွေ့လိုက်မိ၏။

“အင်း ဒေါ(လ်)မှာ နောက်ထပ် တစ်ဝမ်းကွဲ နှစ်ဝမ်းကွဲ ဆွေမျိုးတွေ မရှိတော့ဘူးလားဟင်”

“ငုန်အမေးကြောင့် ဒေါ(လ်)မျက်လုံးလေးတွေ ထောင့်ကပ်ပြီး ခေါင်းကလေးကိုခါယမ်းသည်။

“ဟင်အင်း ဒေါလေးကွန်နဲ့ မမအင်ကြင်းတို့ပဲရှိတာ ဘာဖြစ် သို့လဲ ငုန်”

“ဪ ရှိရင် စာရင်းဇယားလုပ်ခိုင်းမလိုပါ ရွှေအိမ်စည်မှာ ထည်စည်ကားကား ဖြစ်သွားအောင် ငုန်ကိုယ်တိုင် မြန်မာပြည်ပတ်ရှာပြီး အရောက်ခေါ်လာပေးမလိုလေ”

“အဟင်း ဟင်း ငုန်ကပြောရေးမယ် တစ်ခါတလေကျ ငုန် ပြောသလို ဒေါ(လ်)မှာ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေ အများကြီးရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော် သိပ်ပျော်စရာကောင်းမှာ သိလား”

တမ်းတမ်းတတလေးဆိုနေသည့် ဒေါ(လ်)ကိုကြည့်ကာ ငုန် သကယံပဲ စိတ်ညစ်သွားမိ၏။ တကယ့်ကို တုံး အ လိုက်တာလွန်ပါရော။

“ပြောလို ပြောမှန်းလည်းမသိပါလား။

“ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေရှိတာ ကောင်းတယ်လို့ ကိုယ်က

တော့ မထင်ဘူး အဆိုးဆုံးက ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီးတဲ့ အစ်ကို အစ်မတွေက အဆိုးဆုံးပဲ ကိုကိုကိုပဲကြည့်လေ ကိုယ့်ဘဝကို ခြယ်လှယ် ချင်နေတာ”

“ငန့်ထင်မြင်ချက်ကို ဒေါ(လ်)တော့ လက်မခံဘူး ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် ကိုကိုငိုင်းကို ဒေါ(လ်)အရင်က အထင်လွဲခဲ့တယ် ငန့်ကို တင်းမာ လွန်းတယ်ထင်ပြီးတော့လေ”

“တကယ်လည်း ကိုယ့်ကိုသူ သူစိမ်းဆန်ဆန်ရှိခဲ့တာပဲ ဒေါ(လ်) ရဲ့”

“ဟင်အင်း လုံးဝမှားတယ် သူ ငန့်ကိုညီတစ်ယောက်လို ချစ်တာ သိပ်သေချာပါတယ် အပြည့်အဝတာဝန်ယူတယ် ငန့်အနာဂတ် အတွက်တောင် ကိုကိုငိုင်းဘက်က ထည့်တွက်ထားတာလေ နောက်ဆုံး ငန့်ပြန်လာမယ်ဆိုတာ ဒေါ(လ်)ပြောမှသိရပေမယ့် ငန့်ပြန်လာရင် အဆင် ပြေအောင်တော့ သူ့မှာ အစီအစဉ်တွေ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားခဲ့တာပဲ”

“နေပါဦးဒေါ(လ်) ဒေါ(လ်)က ကိုကိုဘက်က ရှေ့နေလိုက် နေတာလား”

“ဒီသဘောမဟုတ်ပါဘူး ငန့်ရယ် ဒေါ(လ်)ဆန္ဒအရင်းခံ ကိုကိုငိုင်းနဲ့ငန့်တို့ ညီအစ်ကို ပြေလည်ငြိမ်းချမ်းစေချင်တယ်”

“ငန့်ပဲခုံးလေးတွန့်ပြီး ခေါင်းကိုခါသည်။ ပြီးမှ ဒေါ(လ်)ကို ကြည့်ရင်း”

“ကိုယ့်အတွက် အဲဒါ အရေးမကြီးဘူး ကိုယ့်အနာဂတ်ကို ကိုယ့်ဘာသာပဲ တည်ဆောက်မယ် အခု ကိုယ့်မြန်မာပြည်ပြန်လာတာ ဒေါ(လ်)တစ်ယောက်တည်းအတွက်ကြောင့်ပဲ”

ငန့်စကားကြောင့် ဒေါ(လ်)ရင်ထဲမှာ ကြည်ကြည်နူးနူးလေး လှိုက်ခန့်ရသည်။ အမှန်ဆိုလျှင် ငန့်အဝေးတစ်နေရာကနေ ရောက်နေ သည့် လေးနှစ်တာကာလလုံးလုံးမှာ ငန့်ရဲ့အချစ်ကို ယုံကြည်ပြီးဆိုသည်က အိပ်မက်တစ်ခုကို မဝံ့မရဲ မက်နေရသလိုရှိခဲ့သည်။

အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝမှာကတည်းက ရည်းစားတွေ ထည်လဲတဲ့ခဲ့သော ငန့်ရဲ့အချစ်ကို ဒေါ(လ်)ကြားသိခွင့်ရခဲ့တာ ယုံနိုင် စရာမရှိပါ။ ပြီးတော့ ငန့်သည် အဝေးကို ထွက်သွားခဲ့သည်။

မြန်မာပြည်မှာတုန်းကတောင် မိန်းကလေးတွေနှင့် ပတ်သက် လျှင် ယုံရခက်သော မုန်းငန့်တစ်ယောက် ရေခြားခြေခြားရဲ့ ယဉ်ကျေး မှုနှင့်ဆိုလျှင် ဘယ်လိုမှ အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်လို့ မရနိုင်ဟု ဒေါ(လ်) တွေးမိခဲ့ဖူးပါသည်။

ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းကျတော့ ဒေါ(လ်)ဆီကိုငန့်ရဲ့စာလေး တွေ ပုံမှန်ရောက်လာခဲ့တာမို့ ဒေါ(လ်)ပျော်ရွှင်ရသည်။ ကြည်နူးခဲ့ရ၏။ ငန့်ရဲ့ အချစ်ကိုလည်း အသိအမှတ်ပြုလာခဲ့မိသည်။

“ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ ဒေါ(လ်)ရဲ့”

“ဟင် ဘာမှမတွေးပါဘူး ငန့်စကားကြားလို့ ငန့်ဆီကရောက်”

www.burmeseclassic.com

လာတဲ့ စာလေးတွေကို ပြန်စဉ်းစားနေတာ”

“မြန်မာပြည်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ လွမ်းစရာမရှိပေမယ့် ဒေါ်(လ်)တို့ ချစ်သူသူငယ်ချင်းလေးကို ငုန် အရမ်းလွမ်းခဲ့တာပါ”

“ငုန် ရယ်”

အပြုံးရိပ်တို့ တဖိတ်ဖိတ်တောက်ပမှုနှင့်ညှို့ယူစွမ်းသော ငုန် အကြည့်တွေထဲမှာ ဒေါ်(လ်)အသိမဲ့စွာ နစ်မြောသွားခဲ့ရ၏။

ဒေါ်(လ်)ပခုံးလေးကို သူ့လှမ်းဆုပ်ကိုင်တော့ ဒေါ်(လ်)ခန္ဓာကိုယ်လေး သူ့ရင်ခွင်ထဲ မှီနွဲ့ကျလာခဲ့သည်။

“ဒေါ်(လ်)ရယ် ဒေါ်(လ်)ကို ကိုယ်လက်ထပ်ချင်ပြီ”

“ငုန်ရယ် အဲဒီအတွက် ငုန်မှာ ဘာတွေပြင်ဆင်ထားခဲ့ပြီလဲဟင် အိမ်ထောင်တစ်ခုတည်ထောင်ပြီဆိုရင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် လူရှိသေ ရှင်ရှိသေ တစ်ခုတော့ရှိသင့်တယ်”

“ဘာလဲ ဒေါ်(လ်)က ငုန်ကို ကိုကိုလို လူတစ်ယောက်အဖြစ် မျှော်လင့်နေတာလား”

“အဲဒီလို မပြောပါနဲ့ ငုန် ငုန်ကိုဒေါ်(လ်)ချစ်တာ အဲဒီအတွက် မသတ်ဆိုင်ပေမယ့် မိသားစုရယ်လို့ဖြစ်လာရင် ငုန်က အဲဒီမိသားစုအတွက် ဂုဏ်ရှိတဲ့သူ တစ်ယောက်ဖြစ်အောင်တော့ ကြိုးစားသင့်တယ်”

“အဟွန်း ဒေါ်(လ်)ရယ် သုံးမကုန်နိုင်အောင် ကျိကျိတာ”

ချမ်းသာတဲ့ သူငွေ့မလေးရဲ့ ခင်ပွန်း လင်တစ်ယောက်အတွက် ဘာတွေများ ထပ်ပြီးလိုအပ်ဦးမှာမို့လဲ”

ရင်ခွင်ထဲမှ ဒေါ်(လ်)သူ့ကို မော့ကြည့်၏။ သူ့ရယ်ကျဲကျဲနှင့် အပြုံးရိပ်မပြယ်သေးသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ဒေါ်(လ်)ကို ပြန်ငုံကြည့်ရင်း

“နောက်တာပါ ဒေါ်(လ်)ရယ် ရွှေအိမ်စည်စံအိမ်ကြီးရဲ့ သခင်မလေးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ထိုက်တန်အောင် ငုန်အလုပ်လုပ်မှာပေါ့နော်”

ရွှန်းလဲလဲ အကြည့်တွေကို ဒေါ်(လ်)ရင်ခုန်လှုပ်ခတ်စွာနှင့် မော့ကြည့်နေမိသဲ။

ငုန်ရဲ့ မျက်လေး ဒေါ်(လ်)မျက်နှာဆီ ကိုင်ညွှတ်ကျလာတော့ ဒေါ်(လ်)ရင်လှိုက်ဖိုစွာ မျက်ဝန်းလေးတွေ မှိတ်ပစ်လိုက်မိသည်။

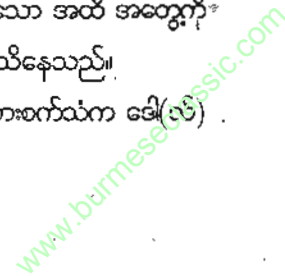
အနမ်းတို့က နဖူးပြင်မှာ နွေးနွေး။

“ဒေါ်(လ်)ရယ် ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ”

တိုးညှင်းညှင်းသာသော ငုန်လေသံတိုးတိုးကလည်း စွဲဆောင်နိုင်စွမ်းအပြည့်နှင့် ဒေါ်(လ်)ရင်ခုန်သံတွေကို တိုး၍အခုန်မြန်ဆန်စေ၏။

နဖူးပြင်ပေါ်က ဝင်သက်ထွက်သက် ပူနွေးနွေးလေးက နှာတံအထက်မှအောက်ဆီသို့ ရွှေလျားကာ စီးဆင်သွားသော အထိ အတွက်ကို ဒေါ်(လ်)မျက်လုံးတွေ မှိတ်ထားလျက်က ခံစားသိနေသည်။

ဆင်ဝင်အောက်ကို ထိုးရပ်လာသော ကားစက်သံက ဒေါ်(လ်)

အသိစိတ်အာရုံကို ဖျတ်ခနဲလှုပ်နှိုးသွားစေသလို ငုန်ဦးခေါင်းကိုလည်း ပြန်လည်ထောင်မတ်သွားစေသည်။

နစ်ဦးစလုံး သတိနှင့် ဆင်ခြင်လိုက်မိ၏။ ငုန်ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်ကာ ဒေါ(လ်)ညွှတ်ခန်းရှေ့ ဆင်ဝင်အောက်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းလာသူက မမအင်ကြင်းပါပဲ။ အဖြူနီအနက်အစင်းကျားတီရှပ်အကြပ်လေးနှင့် အညိုရောင်လုံချည်စကပ်တင်းတင်းရင်းရင်းလေး ဝတ်ဆင်ထားသော မမအင်ကြင်းမျက်ဝန်းတွေကလည်း ညွှတ်ခန်းထဲကဒေါ(လ်)တို့ကိုအခုမှ မြင်တွေ့သွားသလို ခြေလှမ်းတို့ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်သွားကြသည်။

“ဟော မမအင်ကြင်းပြန်လာပြီ အတော်ပဲ ငုန်နဲ့မိတ်ဆက်မယ်”

ဒေါ(လ်)ဝမ်းသာအားရလေးဆိုကာ ဆိုဟာထိုင်ခုံကထရပ်သည်။ ညွှတ်ခန်းတံခါးအတိုင်း တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းလျှောက်ဝင်လာသော ခိုင်အင်ကြင်းကို မုန်းငုန်လှမ်းကြည့်ရင်း မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်သွားသည်။

ဒေါ(လ်)က ခိုင်အင်ကြင်းဆီ သွက်သွက်လေးလှမ်းလျှောက်သွားပြီး လက်မောင်းကို ခိုတွဲလိုက်ရင်း

“မမအင်ကြင်းကို ငုန်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့”

ဆိုဟာထိုင်ခုံအထက်မှာ မတ်မတ်လေးရပ်ထိုင်နေသော လူရွယ် ဆီ အင်ကြင်းဒေါ(လ်)ကိုကျော်ကာ လှမ်းကြည့်မိ၏။

မျက်ခုံးတန်းတန်းလေး ပင့်တက်ကာ အင်ကြင်းနှုတ်ခမ်းထူထူပြည့်ပြည့်လေးတွေ ပွင့်ဟသွားခဲ့သည်။

ရဲသွေး။

အင်ကြင်းနှုတ်ဖျားလေးလှုပ်ကာ ရေရွတ်လိုက်မိခြင်းသာဖြစ်၏။ သူ့ရင်ထဲမှာလည်း အင်ကြင်းအမည်ကို ရေရွတ်နေမည်လားမသိ။

“မမအင်ကြင်း သူကငုန်လေ ကိုကိုခိုင်းရဲ့ ညီ မုန်းငုန် မနေ့ကမှ အင်လန်က ပြန်လာတဲ့သူပေါ့”

အင်ကြင်းအံ့ဩသွားသည့်စိတ်ကို အချိန်မီချုပ်ထိန်းလိုက်ရင်း ဒေါ(လ်)ကို ခေါင်းကလေးညှိတ်ပြုမိ၏။ ဒေါ(လ်)ကမုန်းငုန်ဆိုသော ချာတိတ်ရီရာ ထိုင်ခုံတွေဆီအထိ အင်ကြင်းလက်မောင်းလေးကို တွဲခေါ်လာရင်း

“ငုန် ဒါ ဒေါ(လ်)ပြောတဲ့ မမခိုင်အင်ကြင်းပေါ့”

မုန်းငုန်ဆိုသော ချာတိတ်ကလည်း ဟန်ဆောင်ကောင်းပါသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ အပြူးရိပ်လက်ဖြာသွားရင်း ထိုင်ခုံက ထရပ်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မမခိုင်အင်ကြင်း”

“ဝမ်းသာပါတယ် မုန်းငုန် ဒေါ(လ်)ပြောပြလို့ မုန်းငုန်မှာမည်တို့ ရင်းနှီးနေတာ ကြာပြီ လူကိုတော့ အခုပဲမြင်ဖူးတော့တယ်”

အင်ကြင်းစကားကြောင့် မုန်းဝန် သဘောကျသလိုရယ်လိုက်
၏။ မုန်းဝန်၏ရယ်သံတွေကို အင်ကြင်းနှင့်မုန်းဝန်တို့ နှစ်ဦးပဲ နားလည်
နိုင်ပါလိမ့်မည်။

ရိုးသားဖြူစင်၍ ဘာမှမသိရှာသော ဒေါ(လ်)ကတော့ ဘာမသိ
ညာမသိ ပြုံးလို့လိုက်ရယ်နေသေး၏။

“ဒေါ(လ်)ရဲ့ အစ်မမို့ထင်တယ် ဒေါ(လ်)နဲ့ရုပ်ချင်းမတူပေမယ့်
အလှချင်းကတော့ တူပါတယ်ဗျာ”

“အင်ကြင်းတို့က ညီမရင်းချာတွေ မဟုတ်ဘူး ချာတိတ်ရဲ့
ရုပ်ချင်းမတူသလို စိတ်ချင်းလည်းကွဲပြားနိုင်တယ်လေ အဟင်း မင်းနဲ့
ကိုဒီဝိုင်းကတော့ ရုပ်ချင်းတူပါတယ် စိတ်ချင်းတော့ မတူညီဘူးထင်
တာဘဲ အဟင်း ဟင်း”

“မမအင်ကြင်း စကားမုန်ပါတယ် ညီအစ်ကိုရင်းချာတွေပေမယ့်
မတူညီနိုင်တာတွေ အများကြီးဗျ ဥပမာတစ်ခုပြောရရင် ကိုကိုက
သိပ်တော်တယ် အရည်အချင်းရှိတဲ့သူလို့ လူတိုင်း ချီးကျူးမဆုံးဘူး
အဟင်း ဝန်ကတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲလေ ကိုကိုလိုပဲ ဂုဏ်ပုဒ်တွေ
တော့ ပိုင်ဆိုင်တယ် မတူညီတဲ့ဂုဏ်ပုဒ်ပေါ့ အရမ်းဆိုးတဲ့ကောင် လူပေ
လူဂျစ် မုန်းဝန်ပေါ့ဗျာ”

ဝန်က အရွှန်းလေးစွက်ကာဆိုတော့ ဒေါ(လ်)ကော မမ
အင်ကြင်းပါ သဘောကျစွာ ရယ်မောမိကြသည်။

“ကဲ ဒေါ(လ်)ရေ မမ အဝတ်အစားလဲဦးမယ် ချာတိတ်
အက်မှဆုံကြတာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ မမအင်ကြင်း တစ်ခုတော့ တောင်းပန်ပါရစေ
ချာတိတ်လို့မခေါ်ပါနဲ့ဗျာ အားလုံးက ကျွန်တော့်ကို ရင်ကျက်တဲ့ လူကြီး
တစ်ယောက်လိုမြင်နေကြပြီဗျ မမအင်ကြင်းလည်း သူတို့မြင်သလို
ဆင်မြင်ပေးပါလား အဟွန်း”

ဝန်က အရယ်အပြုံးမပျက် မြူးမြူးလေးပြော၏။ အင်ကြင်း
တစ်ခမ်းလေးတွန့်ကာ ပြုံးလိုက်ရင်း

“ကောင်းပါပြီ ဦးမုန်းဝန်”

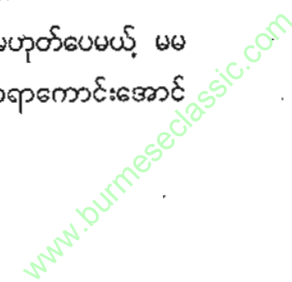
“ဟာ အဲဒီလောက်ကြီး မရင်ကျက်လိုက်ပါနဲ့ဦး ဝန်ဆိုရင်
အကေပါတယ် မမအင်ကြင်းရဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီကွာ ကဲ ခွင့်ပြုပါဦး ဆုံကြဦးမှာပါ”

နှုတ်သက်စကားလေးနှင့် နိမိတ်ဖတ်စကားဆိုသွားသော
အင်ကြင်းကို ဝန်ပြုံးရိပ်လွှမ်းသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် လိုက်ငေးကြည့်

ကံကြမ္မာက အဆန်းသာ။ ချစ်ပန်းနီဟု သူသိထားခဲ့သော
အင်ကြင်းက ဒေါ(လ်)ရဲ့ အစ်မဖြစ်နေခဲ့သည်ပဲ။

ဒေါ(လ်)လို ဖြူဖြူနုနုလှပသော အလှမဟုတ်ပေမယ့် မမ
အင်ကြင်းကလည်း ညိုချောချောကာ ရင်ခုန်စရာကောင်းအောင်

ရင့်ကျက်တာတော့ ငုန်သိလိုက်ပါပြီ။

ရဲသွေးဆိုတဲ့ကောင်ကိုလည်း မမအပ်ကြင်း ဘယ်လိုယူဆ
သတ်မှတ်သွားခဲ့မည် မသိပါ။

တွေ့တော့ တွေ့ကြပြီပေါ့။

ငုန်နှုတ်ခမ်းပေါ်က အပြုံးတွေကို နားမလည်နိုင်သော ဒေါ(လ်)
ကတော့ ကြည်ကြည်နူးနူးလေးပဲ ပြုံးနေရှာပါသည်။

ငုန်နဲ့ မမအပ်ကြင်းကြားက ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုအတွက် ဒေါ(လ်)
ကျေနပ်ပျော်နေတာ ထင်ပါရဲ့။

အခန်း (၁၃)

ခြံဝင်းထဲက ရောင်စုံပန်းခင်းထဲမှာ ပန်းတွေက ရောင်စုံသွေး
ဖြင့် လှပပွင့်ဖူးနေကြသည်။

ဘုရားပန်းတင်ဖို့အတွက် ပန်းတွေကို ဒေါ(လ်)ကိုယ်တိုင် ခူးဖို့
ခြံထဲဆင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အသွေးအရောင်ကော အပွင့်နှင့်ညှာတံပါ
လှပသည့် ပန်းတွေကို ဒေါ(လ်)ကတ်ကြေးဖြင့် ညှပ်ကာ ခြင်းလေးထဲ
တစ်ပွင့်ချင်းထည့်ခူးနေပေမယ့် စိတ်အာရုံက မကြည့်လင်လှပါ။

သည်လို ဆောင်းရာသီကာလမှာ ရွှေအိမ်စည်ခြံကြီးက
အလှပဆုံးဟု ဒေါ(လ်)အမြဲထင်ခဲ့သည်။ နင်းမှုန်ဖွဲ့ကြားမှာ ရောင်စုံ
ပန်းခင်းကြီးနှင့် ခြံဝင်းထဲဆင်းလာတိုင်း ဒေါ(လ်)စိတ်တွေ လန်းဆန်း
သွားစမြဲ။

အခုတော့ ဒေါ(လ်)စိတ်ကလေးတွေ ညစ်ညူးနေသည်။
ဘာကြောင့်လဲဆိုသော အဖြေကို ဒေါ(လ်)ကိုယ်တိုင်ပဲ သိပါ၏။
အာရုံထဲမှာ ငုန်မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာ၏။

ရောက်စက နေ့စဉ်လိုလို ဒေါ(လ်)အိမ်လေးကို ရောက်လာ
တတ်သော ငုန်သည် နောက်ပိုင်းမှာ အလာကျလာ၏။ သုံးလေးရက်
တစ်ကြိမ်တောင် အချိန်မမှန်ချင်ပါ။ ဒေါ(လ်)ကို အမြန်ဆုံး လက်ထပ်
ချင်သည်ဟု ကိုယ်တိုင်ဆိုခဲ့သော စကားကိုပင် ငုန်မေ့ထားရက်သည်
လား မသိ။

ဘာကြောင့်မှန်း ဒေါ(လ်) မစဉ်းစားတတ်ပါ။ အိမ်ထောင်တစ်
ခု တည်ထောင်မည်ဆိုလျှင် နိုင်နိုင်မာမာ အလုပ်တစ်ခုလုပ်ဖို့ ဒေါ(လ်)
ပြောခဲ့တာကိုပဲ ငုန်စိတ်ဆိုးသွားခဲ့တာကြောင့်လော။

ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်။ ငုန်အကြောင်း ဒေါ(လ်)ကောင်းကောင်း
သိသည်။ မကျေနပ်ချက်ကို ငုန်က မျှီသိပ်ထားတတ်သူမဟုတ်ပါ။
နှုတ်က မျှီသိပ်ထားသည်ဆိုဦးတော့ ငုန်မျက်ဝန်းတွေက မမျှီသိပ်တတ်
ပါ။

ဒေါ(လ်)ကို လက်ထပ်ချင်လှပါသည် ဟုဆိုပြီးကာမှ ထို
အကြောင်းကို ပြန်လို့တောင် စကားမစတော့သော ငုန်ကို ဒေါ(လ်)
နားမလည်နိုင်ဖြစ်ရသည်။

ပြီးတော့ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဒေါ(လ်)မှာ တိုင်ပင်စရာ

ဆိုလို့ မေအင်ကြင်းပဲရှိသည်။ ခက်သည်က မေအင်ကြင်းသည်လည်း
သည်ရက်တွေမှာ အိမ်မှာ မကပ်အောင်ရှိနေသည်။

နေ့စဉ်အကြောင်းပြ အပြင်ထွက်သည်။ ပြန်ရောက်လာတော့
ညနေစောင်းနေပြီ။ တစ်နေ့ကုန် ဘာတွေပင်ပန်းလာသည်မသိ။ ရေမိုး
နဲ့ အခန်းထဲဝင်အိပ်လိုက်တာများတာမို့ ဒေါ(လ်)အလိုက်တသိနှင့်
တာစကားမှ မပြောနိုင်တော့ပါ။

ဒေါ(လ်)စိတ်ထဲမှာ ခံစားမိသည်က မေအင်ကြင်းသည်
ဒေါ(လ်)အပေါ် အရင်ကလို မဟုတ်ဘဲ ခပ်စိမ်းစိမ်းဖြစ်နေသည် ထင်
မိ၏။

ဒေါ(လ်)နောက်ထပ် သတိထားမိသည့် အချက်က ဒေါလေး
ကွန့်၏ အကြည့်များဖြစ်သည်။ ဒေါလေးကွန့်၏ အကြည့်တွေထဲမှာ
အခုတလော ဒေါ(လ်)ကို စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်တွေ လွှမ်းခြုံနေတတ်သည်
ထင်မိ၏။

ဒေါ(လ်)အတွက် ရွှေအိမ်စည် သည် ယခင်ကလို ကြည်နူး
သော်ရွှင်စရာ မကောင်းတော့ဘဲ ပျင်းရိစရာကောင်းနေသည်ဟု ထင်နေ
သည်။ ဒေါလေးကွန့်နှင့် မေအင်ကြင်းတို့ အရင်လို အတူရှိနေပေမယ့်
ဒေါ(လ်)တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်သလို ခံစားနေခဲ့ရသည်။

ပန်းခြင်းကလေးထဲမှာ ခူးပြီးသွားသော ပန်းတွေပြည့်လာတော့
ဒေါ(လ်)အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။

မီးဖိုခန်းထဲက ဘောစင်ကလေးမှာ ဒေါ(လ်)ပန်းတွေကို ရေဆေး သန့်စင်ပြီး ပန်းတွေကို လှပဝေဆာအောင် ထိုးစိုက်နေလိုက်၏။

စိတ်အာရုံက အလှပန်းအိုးမှာ ပန်းတွေအလှဆင်နေပေမယ့် ဒေါ(လ်) ငုန်ကိုပြန်သတိရလာပြန်သည်။ ငုန်ဒီနေ့ ရောက်လာရင် ကောင်းမည်။

“ညောင်”

မီးဖိုစင်ပေါ်မှာ ခွေအိပ်နေသော ဒေါ(လ်)အချစ်တော် ကြောင် ကလေးရွှေဝါ အပြီးထောင်ပြီး ရုတ်တရက် ထအော်တာမို့ ဒေါ(လ်) ထိတ်ခနဲတုန်သွားရ၏။ လွှားခနဲ ခုန်ချသွားသော ရွှေဝါရဲ့ ဦးတည်ရာကို ဒေါ(လ်)လိုက်ကြည့်မိတော့မှ

“ဟင် ကိုကိုဦး”

ရင်တုန်မပြေသေးဘဲ လှိုက်မောသံလေးနှင့် ဒေါ(လ်) ဆိုမိ၏။ မီးဖိုခန်းတံခါးဝအထိ အသံမပေးဘဲ ဝင်လာသော ကိုကိုဦးခြေအံ့ကို ရွှေဝါက ကိုယ်နှင့်ပွတ်သပ်နှုတ်ဆက်နေသည်။

“လန့်လိုက်တာ ကိုကိုဦးရယ် အသံမပေး ဘာမပေးနဲ့”

“ညှော်ခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူး မီးဖိုခန်းထဲမှာ တစ်ယောက် ယောက်ရိုမှာပဲတွေ့ပြီး လျှောက်ခဲ့တာဒေါ(လ်)ရဲ့ သိပ်လန့်သွားသလား”

“ကိုယ်အတွေးနဲ့ကိုယ်ဆိုတော့ ကိုကိုဦးရောက်နေမှန် မသိဘူး ရွှေဝါအော်လိုက်တော့ လန့်သွားတာပေါ့”

“ဆောရီး ဒေါ(လ်)ရယ် ကိုယ်အိမ်ထဲမှာတောင်ကိုယ် လန့် နေရသလား နေပါဦး ဒေါလေးကွန့်ကော”

“ဒေါလေးကွန့် မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် နေမကောင်းလိုတဲ့ လူနာမေးသွားတယ် ကိုကိုဦးရဲ့”

“ဒေါ(လ်)ရဲ့ အစ်မ ခိုင်အင်ကြင်းကော”

“မမအင်ကြင်း ပနက်ကပဲ ထွက်သွားပြီ သူလည်း အိမ်မှာ ချည်း နေနေရတာ ပျင်းလာပြီထင်တယ် နေ့တိုင်း အပြင်ထွက်နေတာ ကိုကိုဦးရဲ့”

“ဒါဆို အိမ်မှာ ဒေါ(လ်)တစ်ယောက်တည်းပေါ့”

“မအေးရီပါတယ် ရေချိုးခန်းထဲမှာ အဝတ်လျှော်နေလား မသိဘူး”

ဒေါ(လ်)ရှင်းပြရင်း အလှပန်းအိုးတွေ ပြင်ဆင်ပြီးသွားပြီမို့ လက်ကရေတွေကို သုတ်နေတာ ဒီဦးရပ်ကြည့်နေမိ၏။

“ကဲ ကိုကိုဦး လာလေ ညှော်ခန်းထဲမှာ ထိုင်ဦး ဒေါ(လ်)

စားစရာတစ်ခုခုယူလာခဲ့မယ် အပူလား အအေးလား”

“နေပါစေကွာ ကိုယ်ဘာမှမသောက်ပါဘူး”

“အိုး မဟုတ်တာ ကော်ဖီလေးတော့ သောက်ပါ ကော်ဖီ ပူပူလေး ဒေါ(လ်)ဖျော်ခဲ့မယ်”

“ကဲ ဒါဆို ပန်းအိုးတွေ ကိုယ်ကိုပေးလိုက် ညှော်ခန်းထဲက

အလှပန်းအိုးတွေ မဟုတ်လား ကိုယ်ယူသွားလိုက်မယ်”
ပန်းတွေ အလှဆင်ပြီးသော ဖန်ပန်းအိုးနှစ်လုံးကို ဒီဇိုင်း
လှမ်းယူပြီး ညှော်ခန်းဘက်ထွက်ခဲ့သည်။

ညှော်ခန်းစားပွဲမှာ အလှပန်းအိုးနှစ်လုံးကို ဒီဇိုင်း နေသားတက
ဖြစ်အောင် ချထားပေးပြီးမှ ပြတင်းတံခါးဆီ လှမ်း ဝင်သည်။

မှန်ချပ်တွေဖွင့်ထားသော ပြတင်းတံခါးမှ နင်းရနံ့သင်းသော
လေကို သူ့ရရှိက်ခံစားရသည်။ ရွှေအိမ်စည်ခြံကြီးတွင်းမှ တိတ်ဆိတ်
သော မြင်ကွင်းတွေကိုလည်း သူ့ငေးကြည့်နေမိသည်။

ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်မို့ ဒြဲကျယ်ကြီးတွေက လမ်းမဆီမှာ မြင်ကွင်း
တွေကို မမြင်နိုင်အောင် အလှမ်းဝေးစေသည်။ ပြီးတော့ ဒေါ(လ်)က
ရွှေအိမ်စည်နှင့်ခြံခြင်းကပ်လျက်ဖြစ်သော ဒြဲကလည်း ပိုင်ရှင်တွေ မ
ထိုင်သော ဒြဲလွတ်ကြီးဖြစ်နေ၏။ အရင်က ဒီဇိုင်းတို့ နေထိုင်ခဲ့သော
ထိုဒြဲကြီးကိုဝယ်သူက မနေထိုင်ဘဲ သည်အတိုင်းထားကာ တစ်
တစ်ခါဖိလောက် လာရောက်ပြုပြင်ပေးသည်ဟုတော့ ဒီဇိုင်းသိထားသည်။

“ကိုကိုဇိုင်း ဘာတွေကြည့်နေတာလဲ”

ဒေါ(လ်)အသံကြောင့် သူ့လှည့်ကြည့်သည်။ ကော်ဖီဘင်
ကိုင်ကာဝင်လာသော ဒေါ(လ်)ကိုမြင်မှ ဒီဇိုင်း ညှော်ခန်းဆိုဖာထိုင်
တွေဆီ ပြန်လျှောက်လာရင်း

“ခြံထဲကိုကြည့်ပြီး စဉ်းစားနေမိလို့ပါ ဒီနေရာက လူနေ

ပေမယ့် ခြံတွေက တသီးတသန့်နဲ့ ထီးထီးကြီးဖြစ်နေသလားလို့”

“အဟင်း ကိုကိုဇိုင်းပြောမှ ဒေါ(လ်)ကြောက်သွားတယ် ဒါပေမဲ့
ဒီနေရာမှာ လူဆိုး လူခိုက်တွေ မရှိပါဘူး ခြံစောင်ကြီးလည်းရှိတယ်
ပြီးတော့ မြင်းစောင်းမှာ ဦးလေးစံတို့လည်း ရှိပါတယ် ကိုကိုဇိုင်းရဲ့”

“သူတို့အိမ်တွေက ဒေါ(လ်)တို့ အိမ်ကြီးနဲ့ အလှမ်းဝေးလွန်း
တယ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခြံလုံအောင် ခွေးလေးတစ်ကောင်လောက် မွေး
ထားဖို့ကောင်းတယ် ကိုယ့်အိမ်မှာ ကျားဗိုလ်ရဲ့ သားသမီးလေးကောင်
ပေါက်နေတယ် ဒေါ(လ်)လိုချင်ရင် တစ်ကောင်လောက်ယူထားပေါ့”

“ဟယ် ဟုတ်လား ကျားဗိုလ်ရဲ့ သားတွေဆို ယူချင်တယ်
ကျားဗိုလ်လို အရောင်အသွေးစိုစိုလေးနဲ့ ချစ်စရာကောင်းမှာပဲ”

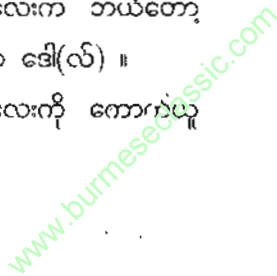
“ဒေါ(လ်)ယူချင်ရင် ကိုယ်ပေးပါ့မယ်”

“ယူမှာပေါ့ ကိုကိုဇိုင်းရဲ့ ကဲ ကော်ဖီတွေ သောက်လိုက်ပါဦး
ကိုကိုဇိုင်း အေးကုန်မယ် ကိတ်မှန်တွေလည်း စားနော်”

သူ့ရှေ့ကို ကော်ဖီတစ်ခွက်ကမ်းပေးရင်း ဒေါ(လ်)ရွှင်ရွှင်မြူးမြူး
လေး ဆိုနေ၏။ ဒေါ(လ်)ကိုယ်တိုင်ဖျော်ပေးသည့် ကော်ဖီလေးကို ဒီဇိုင်း
အရသာခံသောက်ရင်း ဒေါ(လ်)မျက်နှာလေးကို အကဲခတ်ကြည့်မိ၏။

အခြယ်အသကင်းစင်သော မျက်နှာလေးက ဘယ်တော့
ကြည့်ကြည့် ဝင်းမွတ်ကြည့်လင်အောင်လှပသော ဒေါ(လ်) ။

ရင်ထဲက မြတ်နိုးချစ်ရသော သူ့ကလေးကို ကောက်ယူ

ပွေ့ချီကာ လောကကြီးရဲ့ အဆိုးအကောင်း ကင်းဝေးသော ဘုံဗိမ္မာန် လေးဆီသို့ သူခေါ်ဆောင်သွားချင်ပါသည်။

သူ့အကဲခတ်ကြည့်နေဆဲမှာ ဒေါ(လ်)မျက်နှာလေး ညှိုးသွားတာ သတိထားမိတာမို့ သူ မျက်မှောင်ကုပ်သွားရသည်။

“ကိုကိုဇိုင်းကို မေးရဦးမယ် ဇန်ဘာတွေလုပ်နေသလဲဟင် အိမ်ဘက်ကို ရောက်မလာတာ လေးရက်ရှိပြီ”

ဒေါ(လ်)စကားကြောင့် ဒီဇိုင်းအံ့ဩသွားမိသည်။ မုန်းဇန်ရွှေအိမ်စည်ကို နေ့စဉ်ရောက်သည်ဟုပဲ သူထင်မှတ်ထားခဲ့မိသည်။ အခုတော့ မရောက်တာ လေးရက်တောင်တဲ့။

“အဟင်း ဇန် အလုပ်လုပ်နေပြီလားလို့ ဒေါ(လ်)ထင်နေတာကိုကိုဇိုင်းရဲ့”

ဒေါ(လ်)အရယ်လေး စွက်ကာမေးပေမယ့် ဒေါ(လ်)မျက်နှာပေါ်မှာ ဇန်နှင့်ပတ်သက်သည့် ခံစားချက်တို့ လျှို့ဝှက်စွာရှိနေမည်ထင်သူထင်နေ၏။

“မုန်းဇန် ဘာမှမလုပ်ပါဘူး အိမ်မှာလည်း ပူအောင်နေကောင်မဟုတ်ဘူးလေ ဒီကောင်နေတိုင်း အပြင်ထွက်သွားတာပဲ တစ်တစ်လေ ကိုယ်ပြန်ရောက်တာတောင် ပြန်မရောက်သေးဘူး”

သူ့စကားကြောင့် ဒေါ(လ်)မျက်နှာလေး ညှိုးသွားတာ သတိထားမိပါသည်။ အပြုံးရိပ်တွေ ချက်ချင်းပျောက်ဆုံးရလောက်အောင်

ဒေါ(လ်)ဘာကြောင့်ခံစားသွားခဲ့တာလဲ။

စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်တွေ သူ့ရင်ထဲမှာ ဒီရေတွေလို တံရိပ်ရိပ်တိုးလာ၏။

“သူ သူငယ်ချင်းတွေဆီများ သွားလည်ပတ်နေသလား မသိဘူးနော်”

ဒေါ(လ်)တွေတွေလေးပြော၏။ ဒေါ(လ်)ထင်မြင်ချက်ကို သူမထောက်ခံ မဝေဖန်ဘဲ နှုတ်ဆိတ်လို ငြိမ်သက်နေလိုက်၏။

သူငေးစိုက်အကဲခတ်ကြည့်နေတာကို သတိထားမိသွားသော ဒေါ(လ်)မျက်နှာတောင်လေး ပုတ်ခတ်ကာ ပျောက်ဆုံးနေသော အပြုံးတွေကို ပြန်တပ်ဆင်ဖို့ ကြိုးစားနေတာလည်း သူ့သိပါသည်။

ဟန်မဆောင်တတ်တဲ့ ကောင်မလေး။

အခုတော့ ဘာကြောင့်များ ဟန်ဆောင်ဖို့ ကြိုးစားနေတာလဲ မသိပါ။

“ဪ ကိုကိုဇိုင်း မုန့်တွေစားဦးလေ”

ဒေါ(လ်) ရောင်တိမ်းဖို့ကြိုးစားနေတာ သူ့သိသည်။ သူ့ပင့်သက်လေးချကာ ခေါင်းကိုခါရမ်းလိုက်ရင်း

“ဒေါ(လ်)ကို ကိုယ်ပြောစရာရှိတယ် မှော်ဘီဘက်က ဒေါ(လ်)ရဲ့ ခြံကြီးကို ဝယ်မယ့်သူက စိတ်ဝင်စားတယ် အဲ့ဒါ ဒေါ(လ်)ရဲ့ဆန္ဒသိချင်လို့ ကိုယ်လာမေးတာ”

“မော်ဘီဘက်ကခြံ ဟုတ်လား ဒေါ(လ်)မရောက်တာတောင် အတော်ကြာနေပြီ ရောင်းသင့် မရောင်းသင့် ကိုကိုဦးပဲ ဆုံးဖြတ်ပေး ပါလား”

ဒေါ(လ်)တောင်းတောင်းပန်ပန်ကလေး ဆိုရာသည်။ ဒေါ(လ်) ဇာနည်ပွားရေးကိစ္စနှင့်အကျိုးဖြစ်ထွန်းစေမည့် ကိစ္စမှန်သမျှကို ဒီဦးပဲ အမြဲတမ်း ကူညီပေးခဲ့တာဖြစ်သည်။

အခုလည်း ခြံကိစ္စအတွက် ဒေါ(လ်)ဒီလိုပဲ သူ့ကိုအကူအညီ တောင်းလာမှာကို သူသိသည်။

“မနက်ဖြန်ကျရင် အဲဒီခြံကို ဒေါ(လ်)နဲ့ကိုယ်သွားကြည့်ကြ မယ်လေ ဘာလုပ်သင့်သလဲဆိုတာ တိုင်ပင်ရင်းပေါ့ အဲဒါ ဒေါ(လ်) လိုက်နိုင်မှာလား”

“ဒေါ(လ်)က ဘာမလိုက်နိုင်စရာရှိမလဲ ကိုကိုဦးသာ အားမလားဟင် ကိုကိုဦးမှာ အလုပ်တွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီးနဲ့မို့ပါ”

“အားပါတယ်ကွာ အင်း ကိုယ်လည်း အလုပ်တွေ မနားတမ်း လုပ်နေရတာ စိတ်ပင်ပန်းလှပြီ ပြီးတော့ ကိုယ်ရည်မှန်းထားသလို ဖြစ်မလာတာလည်း စိတ်ထဲမှာအလိုမကျဘူး”

“ကိုကိုဦးဘာတွေ စိတ်ညစ်နေလို့လဲဟင်”

“အလုပ်ကိစ္စတွေက အဆင်ပြေပါတယ် တစ်ခုပဲ မုန်းဝန် ကိစ္စပေါ့”

မုန်းဝန်ဆိုသော အမည်ကြားသည်နှင့် ဒေါ(လ်)မျက်နှာလေး ခပ်ပျောက်ကာ တည်သွားတာမို့ သူ့ဆက်မပြောချင်ပါ။

“ဝန် ကိစ္စဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ကိုကိုဦး”

“အင်း ဘာမှတော့ မဟုတ်ဘူး ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က ဝန်အနာဂတ် ခပ်ရှည်ရှည်ချက်တွေ အများကြီးထားခဲ့တာ အချိန်တန်ရင် သူ့မှာ ဆိုက်အန်တန် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနဲ့ အတည်တကျ ဖြစ်စေချင် သူ့ဘက်က တာဝန်ယူ လက်လှည့်နိုင်ပြီဆိုရင် ကိုကိုဦးက အားလုံး လိုက်မှာ”

“အင်း ကိုကိုဦး အတွက်ကကော”

“ကိုယ်အတွက် ဘာမှမလိုပါဘူး အေးအေးချမ်းချမ်း နေချင် တယ်”

“ဟင် ကိုကိုဦးကလည်း တစ်နေ့ကျရင် ကိုကိုဦးအိမ်ထောင် ကျနေတာပဲ”

ဒေါ(လ်)က မျက်နှာဝန်းလေးပင့်ကာ ကြည့်ရင်းဆိုသည်။ နှုတ်တွေက အသက်မဲ့စွာနှင့် အရိပ်ထင်လာရင်း

“အင်း အိမ်ထောင်ရေးကို ကိုယ်မစဉ်းစားဖြစ်မှာ သေချာတယ် ပါလေ”

“ဒါဆို ကိုကိုဦးက လူပျိုကြီးဘဝနဲ့ အရိုးထုတ်မှာလား”

“အင်း အဲဒီအခြေအနေဖြစ်ဖို့ ရာခိုင်နှုန်းက ရှစ်ဆယ်လောက်

ဖြစ်နေပြီလေ”

“အံ့မယ် ကိုကိုဦးစကားတွေက ပဟေဠိဆန်လိုက်တာ ဒေါ(လ်)တော့ မယုံပါဘူး အခုမှ ကိုကိုဦး အသက်သုံးဆယ်စွန်းလေ ပဲ ရှိသေးတာ ကိုကိုဦးရဲ့ မျိုးဆက်တွေတော့ လောကကြီးထဲမှာ သင့်ပါတယ်”

“ဇန်နီ၊ သွေးသားတွေကလည်း ကိုယ်ရဲ့ မျိုးဆက်ပဲလေ ဒေါ(လ်)ရယ်”

ဒီဦးဆုံးတော့ ဒေါ(လ်)မျက်နှာလေး ရှက်သွေးလွှမ်းသွားတာ အထင်အရှားပါပဲ။ ချက်ချင်းနှုတ်ဆိတ်ကာ အကြည့်လွှဲရှောင်တိမ်သွား ပုံက ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင်ဖြစ်သည်။

“ကဲ ဒေါ(လ်) ကိုယ်ပြန်မယ် မနက်ဖြန် မနက်ကိုးနာရီလောက် ကိုယ်လာခေါ်မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကိုဦး”

ညှို့ခန်းဝအထိ ဒေါ(လ်)လိုက်ပို့သည်။ သူကားပေါ်တက် မောင်းထွက်လာခဲ့တော့ ဒေါ(လ်)တံခါးဝမှာရပ်လို့ ကျန်ခဲ့ရ၏။

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သူစိတ်တွေမောရ၏။ ဒေါ(လ်)နှင့် ဇန်ကြားမှ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုကို သူသတိထားမိတာ ဇန်ပြန်မရောက်ခင် ရက်ပိုင်းကလေးကဖြစ်သည်။

မြန်မာပြည်ပြန်လာမည်ဆိုသော ဇန်က ဒေါ(လ်)ဆီကိုစာ

ခန်း။ အသိပေးအကြောင်းကြားတာလောက်တော့ မဖြစ်နိုင်။ စာထဲမှာ ဆိုထက်အရေးကြီးတာတွေ ပါနိုင်သေးသည်။

ပြီးတော့ ဒေါ(လ်)ကလည်း ဇန်အကြောင်းပြောတိုင်း ဇန်ဘက် တ သက်သေလေးလိုက်တတ်တာတွေ ဇန်ပြန်ရောက်တော့ ဒေါ(လ်) ဆီအရင်ဆုံးသွားခဲ့တာတွေ တစေ့စေ့တွေးမှ တရေးရေး ထင်ရှားလာ သည်။

ဇန်နဲ့ဒေါ(လ်) ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေသည်လား။

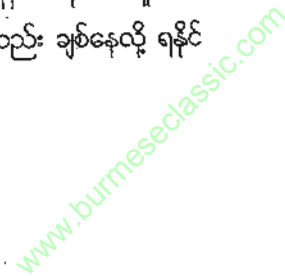
ဒါဆိုရင်တော့ သူ့ရင်ထဲက စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်လေးကို မေ့ပစ်လိုက်ဖို့သာ ရှိတော့သည်။ ဒေါ(လ်)စိတ်ချမ်းသာမည်ဆို သူ့စွန့် မေ့သည်လေ။

ဇန်ဘက်ကိုတော့ သူ သံသယရှိချင်၏။ ဒေါ(လ်)ကို ဇန် ကကယ်ရည်စူးတာမှ ဟုတ်ပါရဲ့လား။

ဇန်ကက်က သံယောဇဉ်နှင့် တကယ်ပိုင်ဆိုင်မြတ်နိုးခဲ့တာ ဆိုရင်တော့ ရာဇဝင်ထဲက ညီတော်လက္ခဏာရဲ့ နလုံးထုံးမှုဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်ပြီးခဲ့ပြီ။

ဇန်နဲ့ဒေါ(လ်)အတွက် သူ့ဘက်က ပေးဆပ်ခြင်းတွေနဲ့သာ ရင်သန်ခဲ့တာပဲလေ။ အချစ်ဆိုတာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမှ မဟုတ်ပါဘူး။

အရိပ်တကြည့် မြတ်နိုးစွာနဲ့ ဖြူစင်စွာလည်း ချစ်နေလို့ ရနိုင် ထိသည်။

ဒါကို ဒေါ(လ်)သိပါစေတော့။

အခန်း (၁၄)

ဆင်ဝင်အောက်ကို ကားကလေး ထိုးရပ်လာတော့ ဒီခိုင်း
သတင်းစာဖတ်နေရာမှ ဒေါင်းမော့ကြည့်မိသည်။

မုန်းဝန်ပါပဲ။ ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းပြီး တံခါးကို ကိုမ်းခနဲပိတ်သည်။
ညာလက်ကလေးကတံခါးကွင်းထဲ လက်ညှိုးလှိုက်ကာ လှည့်ပတ်ဝှေ့ကစားနေ
သလို နှုတ်ဖျားကလည်း သိချင်းသံကလေး ညည်းညူနေ၏။

မနက်ရှုမ်းနာရီလောက်ကတည်းက မုန်းဝန်ထွက်သွားခဲ့တာ
အခု ငါးနာရီထိုးလှပြီ။ သူတောင် ဒေါ(လ်)တို့အိမ်က ပြန်ခဲ့ပြီး နို့ချွက်
စက်ရုံဝင်သည်။ လေးနာရီထိုးတော့ အိမ်ပြန်ရောက်ကာ ရေမိုးချိုး
ထမင်းပိုင်းမှာ တစ်ယောက်တည်း။

မုန်းဝန်ပြန်ရောက်လာကတည်းက ထမင်းချက်ကတစ်ယောက်

တားသည်။ အိမ်မှာက ယောက်ျားသားတွေချည်းမို့ ထမင်းချက် မိန်းကလေးကို ညအိပ်ညနေတော့ သူမတားခဲ့ပါ။

မနက်စောစောလာ ချက်ပြုတ်စားသောက်ပြီးလျှင် အဝတ်အစားလျှော်ဖွပ် အိမ်မှုကိစ္စ သန့်ရှင်းရေးပြီးတော့ ညနေပြန် အားလုံးအဆင်ပြေအောင် သူစီစဉ်ပေးထားခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ မုန်းတုန်ဆိုသည်ကောင်က အိမ်မှာ ပုံမှန်ထမင်းစားသည်မဟုတ်ပါ။ အခုပဲကြည့်လေ၊ သုံးလေးရက်လုံးလုံး အိမ်မှာ ထမင်းမစားဘဲ နေတာမို့ ချက်ထားသမျှ ဟင်းတွေ ထမင်းတွေ မနက်ဆိုအကုန် အမှိုက်ဖြစ်ကုန်ရသည်။

ညောင်ခန်းထဲမှာ သူ့ကိုမြင်တော့ ငုန်ကိုယ်ရိုန်တန်သွားရင်း လှမ်းနှုတ်ဆက်သေး၏။

“ကိုကို ပြန်ရောက်နေပြီလား”

“အေး လေးနာရီလောက်ကတည်းက ရောက်တာ မင်းမနက်ကတည်းက ထွက်သွားတာ အခုမှ ပြန်လာသလား ဘယ်တွေသွားနေတာလဲ ငုန်”

“ဦးနှုတ်မှ ဆက်တိုက်ထွက်ကြလားသော မေးခွန်းတွေအတွက် ငုန်ချက်ချင်း အဖြေမပေးသေးဘဲ ကားသော့ကို သွားချိတ်နေသေး၏။

ပြီးမှ ငိုင်းကိုလှည့်ကြည့်ရင်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေးစဲဖြေသည်။

“မနက်က ဒေါ(လ်)ဆီဝင်သည်။ နေ့လည်ထမင်း ဒေါ(လ်)တို့ အိမ်မှာ စားတယ် နေ့လည်ပိုင်းကျွန်တော် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်ဝင်တယ် ဒီကောင်နဲ့စကားကောင်းရင်းနောက်ကျသွားတာပါ”

စထွက်လာကတည်းက မုသားစကားတွေဟု ငိုင်းချက်ချင်း သိလိုက်ပါသည်။

ဒေါ(လ်)အိမ် မနက်သွားသည်။ ထမင်းတောင် စားခဲ့သေးသတဲ့။ ငုန်ဘာကြောင့် လိမ်တာလဲ မသိ။

“ကိုကို မေးချင်တာ ပြီးပြီဆိုရင် ငုန်ရေချိုးလိုက်ချင်လို့”

“ခဏလေး ထိုင်ပါဦး ငုန် မေးစရာလေးကျန်နေသေးလို့”

ငုန်ပန်းတစ်ချက်တွန့်ပြီး ထိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင်သည်။ အပြာနရောင်တီရှပ်ဝတ်ထားသော ခန္ဓာကိုယ်ကို လျော့တိလျော့ရဲထိုင်နေပုံက စိတ်မပါသလိုပါ။

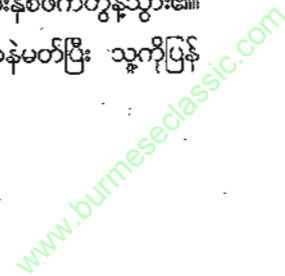
နဖူးပေါ်ကျနေသော ဆံပင်တွေကို ညှာလက်နှင့်သပ်တင်ပြီး ငိုင်းကိုငေးစိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။

“ငိုင်း ငုန်မျက်ဝန်းတွေထဲက စူးစူးနှစ်နှစ်ပြန်ကြည့်လိုက်ရင်း”

“ကိုကို မနက်က ဒေါ(လ်)အိမ်ရောက်ခဲ့တယ် ငုန်”

ငုန် မျက်ဝန်းတွေတည်သွားကာ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်တွန့်သွား၏။

နောက်မှာမရှိသော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်ကို ဆတ်ခနဲမတ်ပြီး သူ့ကိုပြန် ငှုးစိုက်ကြည့်သည်။

ဦးမိုးမိုးက မျက်တောင်မခတ်ဘဲ တမင်ပြန်ကြည့်နေလိုက်
ရန်မျက်နှာပေါ်က ပြောင်းလဲမှုတွေကိုပဲ တိတ်ဆိတ်စွာ အကဲခတ်
နေလိုက်ဆဲ။

“ကိုကိုက ဒေါ(လ်)ဆီ ဘာကိစ္စရှိလို့သွားတာလဲ”

“ဒေါ(လ်)အိမ်က ကိုကို ဟိုကတည်းက သွားနေကြ
ပြီးတော့ ဒေါ(လ်)ရဲ့ လုပ်ငန်းကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်သမျှ ကိုကို
ပေးနေခဲ့တာ မနက်ကလည်း ဒြဲကိစ္စတစ်ခု ပြောစရာရှိလို့ ရော
တာ”

ဦးမိုးမိုးက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ ပြောသည်။ ငုန်ရဲ့အကဲခတ်
တွေက အတန်ကြာသည်အထိ ရုပ်သိမ်းမသွားခဲ့ပါ။

“ဒေါ(လ်)မင်းကိုတောင် မေးနေတယ်ငုန် မင်းသူဆီ
လာတာ လေးရက်ရှိပြီတဲ့”

ဒီတစ်ခါတော့ ငုန် သူ့မျက်ဝန်းတွေကို ရင်မဆိုင်
လားမသိ။ ဖျတ်ခနဲ အကြည့်လွှဲသွားရင်း ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ် ကျွန်တော် ဒီရက်တွေမှာ ဒေါ(လ်)ဆီ
ဖြစ်ဘူး”

“နေပါဦးငုန် မင်းစောစောကပြောတော့ ဒေါ(လ်)ဆီ
တယ်ဆို မင်းဘာတွေလုပ်နေတာလဲ ဘယ်တွေသွားနေတာ

“ကျွန်တော် အလုပ်တစ်ခုလုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ”

“ဘာရယ်”

“ဟုတ်တယ် မကြာခင်မှာ ကျွန်တော် ဒေါ(လ်)နဲ့လက်ထပ်
ဖြစ်လိမ့်မယ် အဲ့ဒီအတွက် အလုပ်တစ်ခုရှာနေတာပါ”

ဦးမိုးမိုးက မယုံနိုင်အောင် မျက်ဝန်းတွေ ပြူးကျယ်သွားရ၏။ ငုန်နှုတ်
ဖျားက ထွက်လာသည့်စကားတွေက ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားမသိ။

“ဒေါ(လ်) ဒေါ(လ်)နဲ့ မင်းက ဘယ်လို”

“ဒေါ(လ်)နဲ့ကျွန်တော် ချစ်နေခဲ့တာ ကျွန်တော် အင်္ဂလန်
မသွားခင်ကတည်းကပါ ကိုကို”

“ဟင်”

“အင်္ဂလန်မှာ ကျွန်တော်ရှိနေတုန်းကလည်း ဒေါ(လ်)ဆီ စာ
အဆက်အသွယ်အမြဲရှိခဲ့တယ် အခု ကျွန်တော်ဒီကို ပြန်လာတာ
ဒေါ(လ်)ကို လက်ထပ်ဖို့ပဲ ကိုကို”

ဦးမိုးမိုးက ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်အောင် မင်သက်ကြောင်တွေ နေမိ
တုန်းပါပဲ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ်နေခဲ့မိသော အခြေအနေက တကယ်
ဖြစ်နေခဲ့တာပါလား။

ငုန်နဲ့ ဒေါ(လ်) ချစ်သူတွေတဲ့။ ငုန်အင်္ဂလန် မသွားခင်ကတည်း
က သူတို့နှစ်ယောက်ချစ်နေခဲ့ကြတာ ဆိုခြင်းက ပိုလို့တုန်လှုပ်အံ့သြ
စေသည်။

ထိုစဉ်တုန်းက သူတို့နှစ်ဦးအသက်က ဆယ်ကျော်သက်လေး

တွေပဲ ရှိဦးမှာ။ သူဘာမှ မခိုမိခဲ့ပါလား။ ဒေါ(လ်)ကလည်း နှုတ်လိုခြံလိုက်တာ ဝန်ဆီက စာပုံမှန်လာနေခဲ့တာတောင် သူ့ကိုမပြောပြခဲ့ပါလား။

“ကျွန်တော် ဒေါ(လ်)နဲ့ လက်ထပ်နိုင်အောင် စီစဉ်နေတယ်ကိုကို နောက်ပိုင်းကျရင် ဒေါ(လ်)ရဲ့ လုပ်ငန်းကိစ္စမှာ ကိုကိုတာဝန်ယူ အချိန်ကုန်စရာမလိုတော့ပါဘူး ကျွန်တော် ဒေါ(လ်)တစ်ဘဝလုံးကို တာဝန်ယူနိုင်တယ်”

“ဒီအကြောင်းတွေကို ကိုကိုအခုမှသိတယ် ဝန် ဒေါ(လ်)နဲ့ မင်း ချစ်သူတွေတဲ့လား မင်းဒေါ(လ်)ကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလား”

ဇိုင်းစကားကြောင့် ဝန်နှုတ်ခမ်းမှာ အပြုံးရိပ်တွေ ပြန်ယှက်သမ်းလာသည်။ ထိုအပြုံးတို့ ဖြာလဲ့သော မျက်ဝန်းပြာလဲ့လဲ့တွေနှင့် ဇိုင်းကို ဝန်ကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒေါ(လ်)ကို ကျွန်တော်လက်ထပ်မှာပေါ့ဗျာ အဲဒီအတွက် ကိုကို သဘောတူ ကြည့်ဖြူးရဲ့လား”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဆုံးဖြတ်ချက်တူညီ အဆင်ပြေရင် ကိုကို ဘာလို့သဘောမတူရမှာလဲ ဝန် ဒေါ(လ်)ကလည်း ကိုကိုညီမလေးတစ်ယောက်ပဲ”

ဝန် ဟက်ခနဲ သဘောကျသလို ရယ်သည်။ ပြီးမှ အရယ်

မပြယ်သော အသံနှင့်

“ကိုကို သဘောမတူလည်း ဒေါ(လ်)ကို ကျွန်တော် လက်ထပ်မှာပါ ဘယ်ဘက်ကကြည့်ကြည့် ဒေါ(လ်)က ငြင်းပယ်ဖို့ ခြွင်းချက်မရှိတဲ့သူဆိုတာတော့ ကိုကို လက်ခံရမှာပဲလေ”

“ကိုကို မင်းနဲ့ဒေါ(လ်)ကို သဘောတူပါတယ် ဝန် ကိုကိုဘက်က ဘာမှငြင်းစရာမရှိတဲ့ ကိစ္စပဲ မင်းကို ကိုကိုဘက်က အစ်ကိုတစ်ယောက်တာဝန်အပြည့်နဲ့ စီစဉ်ပေးမှာပါဝန်”

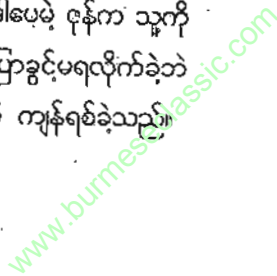
သူ့စကားအဆုံးမှာ ဝန်ထိုင်ခုံက ထရပ်သည်။ သူမော့ကြည့်တော့ ဝန်အကြည့်တွေထဲမှာ လျှို့ဝှက်မှုတွေ ပျော်ဝင်နေသည် ထင်မိ၏။

ဝန်နှုတ်ဖျားကတော့ ဘာတုံ့ပြန်စကားမှ မကြားရပါ။

“ဪ ဝန် မနက်ကျရင် ကိုကိုနဲ့ဒေါ(လ်) မှော်ဘီဘက်က ခြံကိစ္စ သွားစရာရှိတယ် မင်းကိုကိုနဲ့ ဒေါ(လ်)ဆီ တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့လား”

“မနက်ကျရင် ကျွန်တော် သွားစရာရှိသေးတယ် ကိုကို ဒေါ(လ်)ကိုပြောလိုက်ပါ ကျွန်တော် နောက်ရက်တွေမှ လာခဲ့မယ်လို့”

သူ တစ်စုံတစ်ရာပြောဖို့ ပြင်မိသေး၏။ ဒါပေမဲ့ ဝန်က သူ့ကို ခံကျာခိုင်းကာ အခန်းထဲဝင်သွားခဲ့ပြီမို့ ဘာမှပြောခွင့်မရလိုက်ခဲ့ဘဲ ညီခန်းထိုင်ခုံပေါ်မှာ သူ သက်မဲ့အရပ်တစ်ရပ်လို ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အခန်း (၁၅)

ခြံထဲကို ကားမောင်းဝင်လာကတည်းက ငန်မျက်ဝန်းတွေက ခြံထဲကို ရေခဲကြည့်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ဆင်ခင်အောက်မှာ သူ့ရဲ့ ပါဂျဲရီးကားကို ထိုးရပ်လိုက်တော့ ညှော်ခန်းတံခါးမှာရပ်နေသော မအေးကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ဪ ကိုကိုလေး မမလေးဒေါ(လ်) မရှိဘူးရှင်”

“ဟုတ်လား ဘယ်သွားသလဲ မအေး”

မနေ့ကတည်းက ဒေါ(လ်)နှင့်ကိုကိုထို့ မှော်ဘီဘက်က ခြံကို သွားကြမှာ သူ့သိပြီးဖြစ်နေပေမယ့် မသိဟန်ဆောင်ကာ မေးမိ၏။

“မနက်ကပဲ ကိုကိုကြီး လာခေါ်သွားတယ်လေ ဘယ်လဲတော့ မအေးလည်းမသိဘူးရှင် ကြီးကြီးကွန်ကတော့ အပြင်ခဏထွက်သွား

မအေးစကားကြောင့် ငန်မျက်ဝန်းတွေ ရှုန်းလဲ့တောက်ပသွား လေးကွန်လည်း မရှိဘူးဆိုတာကြောင့် ဖြစ်သည်။

“မအေးနဲ့ မမခိုင်ပဲရှိတာ ဝင်လေ ကိုကိုလေး ဘာသောက် စင် မအေးသွားယူလိုက်မယ်”

“အအေးတစ်ဗူးပဲ လုပ်ခဲ့တော့ မအေး”

မအေး ခေါင်းကလေးညိတ်ကာ ထွက်သွားသည်။ ငန်ထိုင်ခုံ ဆိုင်ဖြစ်တဲ့ ရပ်နေမိခဲ။ တစ်အိမ်လုံးမှာ မိအေးနှင့် မမအင်ကြင်း နဲ့ခဲ့တာ။ သူ့ရောက်နေတာကို မမအင်ကြင်း မသိဘူးတဲ့လား။

ငန်မျက်မှောင်လေး ကုပ်ကာ ရပ်နေရင်းမှ စောင့်ကြည့်သည်။ ကြင်းကို အရိပ်လေးတောင် မတွေ့ မြင်ရပါ။

“ဟင် ကိုကိုလေး ထိုင်လေ မတ်တပ်ကြီးပါလား”

မိအေး ပြန်ရောက်လာကာ ပြောမှ ငန်သတိရကာ ထိုင်ခုံ ဆိုင်လိုက်၏။ မိအေးက အအေးလင်ပန်းလေးကို သူ့ရှေ့ချပေးရင်း သာသော အအေးဘူးနှင့်မုန့်ပန်းကန်လေးကို ချပေးသည်။

ငန် အအေးဘူးကို ဖောက်လိုက်ရင်း မိအေးကို မကြည့်ဘဲ ခြံထဲ

“မမအင်ကြင်းကော မတွေ့ပါလား မိအေးရဲ့”

ခြံထဲက ရေကူးကန်မှာ ရေကူးနေတယ် ထင်တယ်”

ငုန်မျက်ဝန်းတွေ ဝင်းခနဲလက်ဖြာသွားတာကို မအေး မမြင်
လိုက်ပါ။ ဖွင့်ဖောက်ထားပြီးသော အအေးဘူးကို တင့်မော့သောက်ရင်
ငုန်ထိုင်ရာက ထရပ်လိုက်သည်။

“မိအေး လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်လေ ငါ ဒေါ(လ်)ပြန်လာ
တဲ့အထိ စောင့်မှာ ခြံထဲမှာပဲ ဆင်းနေလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကိုလေး မိအေး အဝတ်တွေလျှော်လိုက်ဦးမယ်
“အိုကေ လုပ် လုပ် မိအေး”

မိအေးကိုပြောပြီး သူ့ခြံထဲဆင်းခဲ့သည်။ ကားအနီးမှာရပ်ရင်
လက်ထဲက အချိုရည်ဘူးကို သူ့မျှင်းသောက်နေလိုက်၏။

မိအေး မုန့်ဘမ်းကိုပြန်သိမ်းပြီး ဝင်သွားတာမြင်သည်။
အအေးဘူးကုန်သွားသည်အထိ ပြန်ထွက်လာတာ မမြင်ရတော့ပါ။

သည်တော့မှ လက်ထဲကဘူးခွံကို ငုန်မြက်ခင်ပြင်ပေါ်လွှင့်
လိုက်၏။ ပြီးတော့ ခြေလှမ်းတွေက ခြညာဘက်လေးရှိ ရေကူးကန်
သို့ လှမ်းခဲ့မိ၏။

ကြည့်လင်ပြာလဲ့သော ရေပြင်ပေါ်မှာ အနီရဲရဲ ရေကူးဝယ်
လေးနှင့်အင်ကြင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရေကူးနေသည်။

ငုန် ကန်အုတ်ဘောင်အထိ လှမ်းလျှောက်လာရင်း ကန်
ပြင်ထဲက ခိုင်အင်ကြင်းကို တစ်မိမိမိကြည့်နေမိ၏။

ငုန်ကို မမြင်တာဘဲလား ။ တမင်ပဲ မမြင်ဟန်ဆောင်

ခြင်းလားတော့ မသိပါ။ ငြိမ်ငြိမ်ပျော့ပျော့ကလေး ရေပေါ်မှာ ကိုယ်ဟော့လို
မျက်ဝန်းအစုံကို မှေးမှိတ်ထားသည်။

ကောင်းတာပေါ့ ငုန်အားမနာစတမ်းကြည့်ခွင့်ရသည့် အခွင့်
အရေးကို ပြည့်ဝစွာပဲ ယူပစ်လိုက်၏။

ခေါင်းက ဆံပင်တွေကို ရေမစိုအောင် အုပ်ဆောင်းထား
သော ခေါင်းဆောင်းဦးထုပ်လေးကလည်း အနီရောင်၊ ရေကူးဝတ်စုံလေး

ကလည်းအနီရောင်၊ နတ်သမီးလေးတစ်ပါးလို ကြည့်ကောင်းသည်။
ဖျတ်ခနဲ မမအင်ကြင်းမျက်လုံးလေးတွေ ပွင့်လာသည်။ ကန်

ဘောင်မှာ လက်ပိုက်ရပ်ကြည့်နေသော ငုန်ကိုမြင်တော့ မျက်နှက်ဝန်း
လေးတွေ ဝိုင်းစက်ပြီး အံ့ဩဟန်ပြုသည်။

ပြီးမှ ကန်ဘောင်မှာ လှေကားငယ်လေးဆီသို့ ကူးခတ်လာ
သည်။

ငုန် နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်ကွေးပြီးရင်း ဒရင်းဘက်ပေါ်မှာတင်ထား
သော အပြာရောင်မျက်နှာသုတ်ပတ်ကြီးကို အလိုက်တသိ လှမ်းယူလိုက်

လှေကားငယ်လေးအတိုင်း ကန်ဘောင်ပေါ်ကို လှမ်းတက်လာ
သောအချိုးအဆစ် ကျနုလှပသည့် အလှတွေကို တဒန်လေးပဲ ခံစား

ခွင့်ရလိုက်ပါသည်။

သူထံသို့လက်ကမ်းကာ အင်ကြင်းကခြံလွှာကို တောင်သည်ပို

သူလှမ်းပေးလိုက်ရ၏။

“ဘယ်တုန်းကရောက်နေတာလဲ ဇန့်”

“အခုလေးတင်ရောက်တာပါ မမအင်ကြင်းရေကူးနေတယ်လို့ မိအေးပြောလို့ လာခဲ့တာ”

ဇန့်စကားကြောင့် အင်ကြင်းမျက်ဝန်းညှိကြီးတွေ စူးစူးရဲရဲရှိနေကြသည်၏။ ပြီးမှ ခြံလွှာကို ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရစ်ပတ်ရင်း ဒရင်းဘက်ဆီလှမ်းသွား၏။

မလုံတလုံခြံလွှာက မမအင်ကြင်း၏ ညီညွှန်သော အသားနုလေးတွေကို လုံခြုံအောင် မစွမ်းသာပါ။

ဇန့် ပင့်သက်ခိုးတစ်ချက်ရှိက်ရင်း

“မမအင်ကြင်း ရေကူးနေတာ ရပ်ကြည့်နေမိတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

“အဲဒါက မမအတွက်ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး ဒါပေမဲ့ မင်ဒေါ(လ်)ဆီလာတာမဟုတ်လား ဒေါ(လ်)သာ မင်းနဲ့မမကို ဒီလိုပုံစံတွေနဲ့ မြင်တွေ့သွားရင် အထင်လွဲသွားနိုင်တယ် ဇန့်”

ဒရင်းဘက်လေးမှာထိုင်ချရင်း မမအင်ကြင်းဆိုတော့ သူ့အပြစ်ရိပ်တွေမပြယ်သေးသော မျက်နှာနှင့်

“ဇန့် အဲဒီလောက် မတုံးအပါဘူး မမရယ် ဒေါ(လ်) ဒီမနက်ကတည်းက ကိုကိုနဲ့ မှော်ဘီခြံကိုထွက်သွားတယ် နေ့လယ်ခင်းလောက်

မှ ပြန်ရောက်မယ်ထင်တယ်”

“ဪ မင်းသိနေတယ်ပေါ့”

“သိတာပေါ့ ကိုကိုကိုယ်တိုင်ပြောတာ ကျွန်တော်ကိုခေါ်သေးတယ် ကိစ္စရှိလို့ မလိုက်ချင်ဘူးငြင်းလိုက်တာလေ”

“ဒေါ(လ်)မရှိမှ ရွှေအိမ်စည်ကို မင်းဘာလို့ရောက်လာတာလဲ ဇန့်”

ခေါင်းစွပ်ဦးထုပ်လေးကို ဆွဲချွတ်ပြီး ဆံနွယ်ညှိတွေကို ခါထုတ်ရင်း မမအင်ကြင်းမေးသည်။

အညှီရောင်ဆံနွယ်တွေကြားမှာ ညီညွှန်သော မျက်နှာလေးက စွဲမက်စရာကောင်းမှန်း ဇန့် မှတ်ချက်ပြုမိ၏။

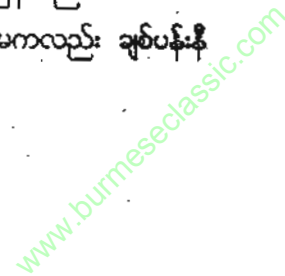
ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ မထင်မှတ်ဘဲ စတွေ့စဉ်ကတည်းက မမအင်ကြင်းအလှမှာ သူ့ပျော်ဝင်ခဲ့ရသည်။ ရဲရင့်ပွင့်လင်းသော မမအင်ကြင်းရဲ့ ဆက်ဆံမှုတွေကိုလည်း သာယာခဲ့မိ၏။

“မမ မေးတာဖြေပါဦး ဇန့်”

“မမအင်ကြင်းနဲ့တွေ့ချင်လို့ တမင်လာခဲ့တာပေါ့ဗျာ”

မမအင်ကြင်းရဲ့မျက်ဝန်းတွေ သူ့ဆီဝဲလွင့်လာ၏။ ထိုမျက်ဝန်းတွေကို သူ့ရှောင်လွှဲမပစ်ဘဲ စူးစိုက်ကြည့်နေမိပြန်သည်။

“ဇန့် မင်းက ရဲသွေးမဟုတ်သလို မမကလည်း ချစ်ပန်းနီ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဒါပေမဲ့ မမချစ်ပန်းနီဆိုတာ မမအင်ကြင်းပဲလေ”

“မင်းနဲ့ဒေါ(လ်)ဆိုတာ မကြာခင် လက်ထပ်ကြတော့မယ် သူတွေဆိုတာ မင်းမေ့ထားပဲမယ် မမသိထားတယ် ငုန်”

ငုန်မျက်နှာပေါ်က အပြုံးရိပ်တွေ ပြယ်လွင့်သွားရင်း မျက်နှာကလေးတည်သွားခဲ့သည်။ သို့ပေမယ့် ငုန် မမအင်ကြင်းကို တည်ငြိမ်လေးနက်စွာ စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း

“အခု ကျွန်တော်လာတာ မမအင်ကြင်းနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ မမအင်ကြင်း ကျွန်တော် စကားတွေ ပြောချင်တယ် စတွေ့တုန်းက မမကူညီခဲ့သလို အခုလည်း ကျွန်တော့ကိုကူညီပါ ကျွန်တော်နဲ့အပြင်ခခာလောက် လိုက်ခဲ့ပါနော်”

ကြည်လင်တောက်ပသော မျက်ဝန်းတွေနှင့်စိုက်ကြည့်ရင်း ငုန်တောင်းတောင်းပန်ပန်လေးဆိုသည်။

အဖြူရောင်တီရုပ်အင်္ကျီပေါ်မှာ အပြာရောင်ရုပ်လက်ရှည်တီအပြင်ထုတ်ဝတ်ဆင်ထားသော ငုန်စတိုင်က တကယ် လူငယ်လေးထက် ယောက်ရဲ့ လွတ်လပ်မှုစတိုင်နှင့်ဖြစ်သည်။ မီးခိုးရောင်ဂျင်းဘောင်းဘီထဲ လက်နှစ်ဖက်နှိုက်ကာ ရပ်နေပုံက အင်ကြင်းမျက်ဝန်းထဲမှာ ကြည့်ကောင်းနေပြန်၏။

“မမ ကူညီမယ်မဟုတ်လား အဝတ်အစားလဲပြီးထွက်ခဲ့သေးရေစိုကြီးနဲ့ကြာကြာထိုင်မနေပါနဲ့”

ပျိုးစင် ငွေ့ချိုး

စိုးရိမ်ဟန်ကောနှင့်ဆိုတော့ အင်ကြင်းစိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်မိသလိုလို ခံစားရပြန်သည်။ ငုန်တောင်းဆိုမှုအတွက် ငြင်းပယ်လိုစိတ် ဘို့ကလည်း အလျဉ်းမရှိခဲ့တာမို့

“ကောင်းပြီ ငုန် မင်းလမ်းထိပ်ကစောင့် မမ ဆယ်မိနစ်အတွင်း ထွက်ခဲ့မယ် ဟုတ်ပြီလား”

ဝင်းလဲ့တောက်ပသွားသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ငုန်ခေါင်းကလေး ညိုတ်သည်။ အင်ကြင်းနောက်ဖေးတံခါးပေါက်ဆီလှမ်းခဲ့တော့ ငုန်လှမ်းဆေးရပ်ကြည့်နေဦးမှာလည်း စိတ်ကသိနေသည်။

တကယ်ကို ရဲတင်းတဲ့ ချာတိတ်ပါလား။ ဒီဇိုင်းဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တကယ်ကို ခြားနားသည်။

အင်ကြင်းကို ရဲသွေးဟု လိမ်ညာခဲ့သော မုန်းငုန်နှင့်ပြန်ဆုံချိန်မှာ အင်ကြင်းအံ့သြစိုးထိတ်သွားခဲ့မိသေး၏။ ဟန်မပျက် အင်ကြင်းဆန်ဆောင်ခဲ့သလို နှုန်းငုန်ကလည်း ဟန်ဆောင်ကောင်းတဲ့ သူပါပဲ။

ဒေါ(လ်)ဆီရောက်လာတိုင်း အင်ကြင်းကိုခိုးကြည့်တတ်သော မျက်ဝန်းတွေကို သတိထားမိသည်။

မဖြစ်သင့် မပတ်သက်သင်မှန်းသိပေမယ့် အင်ကြင်းဘာကြောင့်များရှောင်တိမ်းဖို့ အကြိုးစားမိတာလည်း မသိပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငုန်ငုန်ဆိုသော ချာတိတ်ကို အင်ကြင်းပတ်သက်ဆက်နွယ်ချင်နေတာ သော့ အမှန်။

ဒေါ်(လ်)နှင့်ပတ်သက်သူတစ်ဦးဟု စိတ်ကသိထားပေမယ့်
လည်း မုန်းဝန်ဆိုတာ ဒီခိုင်းရဲ့ ညီဟု သိလိုက်ရချိန်မှာ အင်ကြင်း
စိတ်ဝင်စားခဲ့မိ၏။

အင်ကြင်းအပေါ် ဥပမာပြုခဲ့သော ဒီခိုင်းဆိုသည့်ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့
ညီက အင်ကြင်းကို ဒေါ်(လ်)ရဲ့အစ်မတစ်ယောက်နှင့်သိရက်နဲ့ ဆက်နွယ်
ချင်လာတာ ဘာကြောင့်လဲဟု အင်ကြင်းသိချင်သည်။

ဒီကောင်လေး ဒေါ်(လ်)ကိုချစ်တယ်ဆိုတာ တကယ်မှ ဟုတ်မိ
ရဲ့လား တွေးစရာကောင်းသည်။

ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲတွက်တွက် အရှုံးတော့မရှိနိုင်ပါ။
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အင်ကြင်းကောင်းကောင်း ချုပ်ထိန်း
နိုင်ပါသည်။ မုန်းဝန်ဆိုတဲ့ ချာတိတ်လောက်ကတော့ စာမဖွဲ့။

နောက်ဖေးတံခါးပေါက်မှ အင်ကြင်းအိမ်ထဲရောက်ခဲ့တော့
အခန်းထဲမဝင်ခင်မှာဘဲ ညှော်ခန်းဆီက ဒေါ်လေးကွန့်အသံကိုကြားရ၏။

“ပြန်တော့မလို့လား မောင်ဝန် ဒေါ်(လ်)ကိုစောင့်မလို့ဆို”

“မစောင့်တော့ဘူး ဒေါ်လေးကွန့် အရေးကြီးကိစ္စလေးရှိလို့”

နောက်ရက်တွေမှပဲ ကျွန်တော်လာတော့မယ် ခွင့်ပြုပါဦး။”

အပြင်မပြန်လာသော ဒေါ်လေးကွန့်နှင့်မုန်းဝန် ထိပ်တိုက်ဆုံ
ကြတာထင်သည်။ မုန်းဝန်ကလည်း လည်ပါသည်။ နှုတ်ဆက်ပြီး
ကားပေါ်တက်သွားတာ အင်ကြင်း မြင်လိုက်သည်။

လှစ်ခနဲ အခန်းထဲပြေးဝင်ကာ အင်ကြင်း ရေရိုအဝတ်အစား
တွေ လဲလိုက်ရသည်။

မုန်ရှေ့မှာ ပြင်ဆင်အဝတ်အစားလဲပြီးတော့ ဆယ်မိနစ်တော့
ကျော်လွန်သွားမှာ သေချာ၏။ ကိစ္စတော့ မရှိပါ။ အင်ကြင်းထွက်မလာ
မချင်း မုန်းဝန်စောင့်နေမှာကို ယုံသည်။

အခန်းအပြင်ထွက်တော့ ဒေါ်လေးကွန့်နှင့်ထိပ်တိုက်တိုး၏။

“အင်ကြင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိလို့ ဒေါ်လေးကွန့် စောစောပြန်ခဲ့မှာပါ”

စကားအမြန်ဖြတ်ကာ အင်ကြင်းထွက်ခဲ့သည်။ ဒီနေ့အပြင်
မထွက်တော့ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ဂိုထောင်ထဲကတောင် မထုတ်ထား
သော ကားကိုမောင်းပြီးထုတ်သည်။

ဆင်ဝင်အောက်က ကားလေးကို ဖြတ်အမောင်းမှာ ညှော်ခန်းထဲ
က စပ်စပ်စုစုကြည့်နေသော ဒေါ်လေးကွန့်မျက်ဝန်းများကို မြင်လိုက်
ရသေး၏။

အဲ့ဒါတွေကြောင့် ဒေါ်လေးကွန့်ကို အင်ကြင်းမုန်းတာ။

အမြဲတမ်း သံသယမျက်ဝန်းတွေနဲ့ အင်ကြင်းကိုစောင့်ကြည့်
တာ ရောက်ကတည်းကဖြစ်သည်။

ဝန်နှင့်အင်ကြင်းကိစ္စတွေသာသိရင် ဒေါ်(လ်)ကိုအတိုအထောင်

လုပ်ပြီး အင်ကြင်းကို ရွှေအိမ်စည်က နှင်ချမှားသေချာ၏။
 ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အင်ကြင်းသတိတော့ ထားရမည်။
 လမ်းထိပ်ရောက်တော့ ဝန်ရဲ့ပါရာဒိုကားလေးကို အင်ကြင်း
 လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။
 အင်ကြင်းကားလေးဖြတ်ကျော်တက်ခဲ့တော့ နောက်ကအသား
 လေးကပ်ပါလာတာကို နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှာ မြင်ရသည်။
 အင်ကြင်း ကျေကျေနပ်နပ် ပြုံးလိုက်မိသေးရဲ့။

အခန်း (၁၆)

“ဟင် ကိုကိုဝိုင်း ဒီကိစ္စကို သိ သိနေတယ် ဟုတ်လား”
 ဒေါ(လ်)မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်အံ့သြကာ မေးသည်။
 ဝိုင်း မချင်မရဲကလေးပြီးရင်း ဒေါ(လ်)မျက်နှာလေးကို ကြည့်ကာ
 ခေါင်းကိုညိတ်ပြမိသည်။

“ဟုတ်တယ် ဒေါ(လ်) ကိုယ်စိတ်ထဲမှာ ဇဝေဇဝါဖြစ်နေတာ
 သာ ကြာပါပြီ။ မနေ့က ဝန်နဲ့စကားပြောဖြစ်တော့မှ အသေအချာ
 သိလိုက်ရတာ သူကိုယ်ကို ဝန်ခံတယ်။”

“ဟင်”

ဒေါ(လ်) မျက်နှာနုနုလေးမှာ ပန်းနသွေးလွှမ်းလျက် သူ့ထံက
 ကြည့်တွေ့ ချက်ချင်းလွှဲဖယ် ခေါင်းကလေးငုံ့သွား၏။

ဒေါ(လ်)အမူအရာကိုကြည့်ရုံနှင့် ဒေါ(လ်)မပြောသေးသော အဖြေကို သူသိခဲ့ပြီးပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူထပ်မေးမိပြန်သည်။

“ငန်ပြောတာ အမှန်ပဲလားဒေါ(လ်) သူပြောခဲ့သလို ဒေါ(လ်)တို့က လက်ထပ်ကြဖို့အထိ ဆုံးဖြတ်ပြီးကြပြီလား ဒေါ(လ်)နှုတ်ကပြောတဲ့ စကားကိုပဲ ကိုယ်ယုံချင်တယ်”

ဒေါ(လ်)ခေါင်းကလေးပြန်ဦးမော့ကာ ဒီဇိုင်းကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဇိုင်းမျက်ဝန်းတွေက ဒေါ(လ်)ကို တည်ငြိမ်စွာစိုက်ကြည့်ရင်း ဒေါ(လ်)နှုတ်ကအဖြေကို စောင့်နေသည်ထင်၏။

ငန်နှုတ်က ဖွင့်ဟဝန်ခံခဲ့တာတောင် ကိုကိုဇိုင်းက မယုံကြည်ဘူးတဲ့လား။ ဒေါ(လ်)ခေါင်းကလေးကို ဆတ်ခနဲညိတ်ပြရင်း

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကိုဇိုင်း ငန်ပြောတာတွေ အမှန်ပဲပဲ အင်္ဂလန်က ပြန်လာတဲ့ အချိန်မှာပဲ ငန် ဒေါ(လ်)ကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခဲ့တယ်”

“ဒေါ(လ်)နဲ့ငန်က ငန်အင်္ဂလန်အသွားခင်ကတည်းက ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာဆို”

ငန်က အားလုံးကို ဝန်ခံလိုက်ပြီဟု ဒေါ(လ်)သိလိုက်မိသည်။ ကိုကိုဇိုင်းက မယုံကြည်တာကြောင့် ထပ်မေးနေတာထင်ရဲ့။

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုဇိုင်း ငန်အင်္ဂလန်အသွားခင်တစ်ရက်ထဲ ဒေါ(လ်)ကို ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့တယ် ပြီးတော့ ဒေါ(လ်)ဆီကို သူစာတွေ ပုံမှန်ရေးခဲ့တယ် ကိုကိုဇိုင်းကို မပြောပါနဲ့ဆိုလို့ ဒေါ(လ်)သိုဝှက်ထား”

ခဲ့တာပါ”

“ကိုယ်နားလည်ပါတယ် ဒေါ(လ်) ဒါပေမဲ့ ဒီအကြောင်းတွေ ဒေါ(လ်)ကိုယ်ကို ကြံပြောသင့်တာပေါ့ ဒေါ(လ်)ကို ကိုယ်ညီမလေးလို ကိုယ်အမြဲကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့တာပဲကွာ ဒီကိစ္စမှာ သိုဝှက်ထားတတ်တော့ ကိုယ်စိတ်မကောင်းဘူး”

“ငန် စကားကို မလွန်ဆန်ချင်လို့ ဒေါ(လ်)ဘာမှမပြောဘဲ နေခဲ့တာပါ ကိုကိုဇိုင်း ဒါပေမဲ့ ငန်နောက်ဆုံးရေးခဲ့တဲ့ စာအကြောင်းတော့ ကိုကိုဇိုင်းကို ပြောပြခဲ့ပါတယ်လေ”

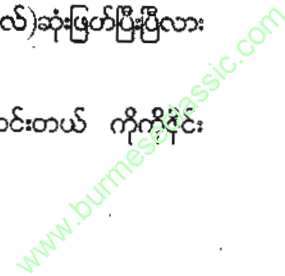
“ဘာလဲ ငန်ပြန်လာပြန်ပြန်ကို ပြန်လာတော့မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကိုဇိုင်း အဲဒီတုန်းက ကိုကိုဇိုင်းက ငန်အတွက် မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ စိမ်းကိန်းဆွဲနေတာလေ ဒေါ(လ်)ဖွင့်မပြောရင် မဖြစ်လို့ အသိပေးခဲ့တာပါ”

ဇိုင်း ပင့်သက်ညှင်းညှင်းချကာ ခေါင်းညိတ်၏။ ပြီးမှ ဒေါ(လ်)ကို ငေးငေးလေးစိုက်ကြည့်ရင်း

“ဒေါ(လ်)လေးကို ကိုယ်အပြစ်မတင်ပါဘူး ပြီးတာတွေထားလိုက်ပါတော့ အခု ငန်ကိုလက်ထပ်မယ်လို့ ဒေါ(လ်)ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား အဲဒါကို ကိုယ်သိချင်တယ်”

“ဒေါ(လ်)ကို ငန် လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတယ် ကိုကိုဇိုင်း”

၁၆၈

ဒေါ(လ်) မငြင်းပါဘူး ဒါပေမဲ့ ငုန်ကို အလုပ်အကိုင်တစ်ခု အတည် တာကျလုပ်ဖို့ ပြောလိုက်မိတယ် အဲ့ဒါကြောင့် ငုန် ဒေါ(လ်)ကို စိတ်ဆိုး သွားသလား မသိဘူးလေ”

ဒေါ(လ်)ဆိုမှပဲ သူ့သဘောပေါက်ရသည်။ သည်ရက်ပိုင်းမှာ ဒေါ(လ်)မျက်နှာလေးညှိုးနေတာ ငုန်ရောက်မလာတာကြောင့်ပဲ ဖြစ်မည်။

ဒေါ(လ်)မျက်နှာလေးညှိုးနေတာကိုတော့ သူ့မမြင်ရက်နိုင်တာ အမှန်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီမနက်မှာ ဒေါ(လ်)ဆီသူ့လာကတည်းက ဒီကိစ္စကိုမေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။

မှော်ဘီခြံထဲကိုရောက်တော့ နှစ်ဦးသားခြံထဲကိုလှည့်ပတ်ကြည့် ရှုရင်းခြံ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စအတွက်တိုင်ပင်ကြသည်။

ဒေါ(လ်)က သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း နာခံမည်ဟု လက်လွှဲ သည်။ လက်ရှိငွေပေးသည့်ဈေးက ထိုက်တန်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ(လ်) မှာ ငွေကြေးက လိုအပ်လှတာမဟုတ်တာမို့ သူ့စဉ်းစားဦးမည်ဟုပဲ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

အပြန်မှာ ဒေါ(လ်)ကို မနက်စာစားဖို့ သည်စားသောက်ဆိုင် ကလေးကို သူ့ခေါ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

ငုန်နှင့်ပတ်သက်သမျှတွေ့ကိုတော့ စားသောက်ပြီးမှ သူ ဒေါ(လ်)ကို မေးဖြစ်ခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

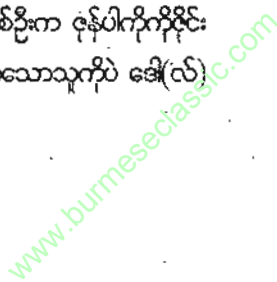
“ဒေါ(လ်) ကိုကိုခိုင်းကိုဝန်ခံပါတယ် ငုန်အင်္ဂလန်မသွားခင်

ညမှာ ဒေါ(လ်)စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ခြံထဲဆင်းထိုင်နေခဲ့တယ် အဲ့ဒီ အချိန်မှာ ငုန်ရောက်လာပြီး နှုတ်ဆက်တယ် ဒေါ(လ်)မှာ သံယောဇဉ် အရှိဆုံးဖြစ်တဲ့ ကိုကိုခိုင်းနှင့်ငုန်ကို အနီးမှာပဲ ရှိစေချင်တယ်လေ ဒါကြောင့် ငုန်အဝေးကိုအသွားဖို့ ဒေါ(လ်)တားမိတယ် ငုန်က သူ့မဖြစ်မနေသွား ရမှာတဲ့ အားလုံးစိစဉ်ပြီးပြီတဲ့ ပြီးတော့ ဒေါ(လ်)ကို သူ့ချစ်နေတယ်လို့ ဝန်ခံတယ် ငုန်နှုတ်က အဲ့ဒီစကားကိုကြားရတော့ ဒေါ(လ်)မယုံနိုင်ခဲ့ ပါဘူး ဒေါ(လ်)ရင်တွေ တလုပ်လုပ်ခန့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ခဲရပေမယ့် ငုန် အချစ်ကိုမဝံ့မရဲဘဲလေ ဒါပေမဲ့ ငုန်အချစ်ကို ဒေါ(လ်)တစ်စတစ်စ ယုံကြည်လာမိတာ အင်္ဂလန်ရောက်မှ ဒေါ(လ်)ဆီကို ရေးဖို့ပေးနေတဲ့ စာလေးတွေကြောင့်ပါပဲ ငုန်က ကိုကိုခိုင်းဆီတေအင် စာရေးတာမဟုတ် ဘူးလေ ဒေါ(လ်)ဆီကို တစ်လတစ်ခါရေးတယ် နောက်ပိုင်းမှာလည်း နှစ်လလောက်မှတစ်စောင်ရောက်တတ်ပေမယ့် သတိတရရေးလိုက်တဲ့ စာတွေဆိုတာ သေချာပါတယ်”

ဒေါ(လ်)မျက်ဝန်းလေးတွေ ကြည်နူးရိပ်တွေ တောက်ပလို့ ပြောပြနေတာကြည့်ရင်း ငိုင်းနားလည်လိုက်ပါသည်။

ငုန်အချစ်ကို နနယ်သော ဒေါ(လ်)နှလုံးသားက အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်နေခဲ့တာ သေချာခဲ့ပြီပေါ့။

“အမှန်ဝန်ခံရရင် ဒေါ(လ်)ဘဝမှာ အချစ်ဦးက ငုန်ပါကိုကိုခိုင်း ဘဝမှာတစ်ယောက်ပဲချစ်ခဲ့သလို အဲ့ဒီတစ်ယောက်သောသူကိုပဲ ဒေါ(လ်)

သစ္စာရှိရှိ လက်ထပ်ချင်တယ် ဝန်ကို ဘယ်သူတွေပဲ အဆိုးမြင်မြင် ဒေါ(လ်)ကတော့ နားလည်ခွင့်လွှတ်နိုင်တယ် ကိုကိုဦးရယ်”

ရိုးသားဖြူစင်လှသော ဒေါ(လ်)စကားလေးတွေကို နားထောင် နေရင်း ဝိုင်းပိုလို့ စာနာသနားလာမိ၏။ ဖြူစင်လှတဲ့ ဒေါ(လ်)နှလုံးသား လေးက ဝန်နဲ့ထိုက်တန်ပါရဲ့လား။

ရင်ထဲက ထင်မြင်ချက်အတိုင်း ပြောရလျှင် ဝန်စိတ်ကို သူ မယုံချင်ပါ။ ဒါပေမဲ့လည်း

“ကိုယ်နားလည်ပါပြီ ဒေါ(လ်)လေးဇာန် ဝန်နဲ့ဒေါ(လ်)လေး တို့ ဆန္ဒတွေအတိုင်း ဖြစ်စေရအောင် ကိုယ်တိုင် စီစဉ်ပေးပါ့မယ်”

“ဟင် ကိုကိုဦး တကယ်ပြောတာနော်”

ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင် ဝမ်းသာအားရလေသံလေး နှင့် ဒေါ(လ်)ဆိုနေတော့ ဝိုင်း အပြုံးနွေးနွေးလေးနှင့်ခေါင်ညှိတိုက် လိုက်မိသည်။

“တကယ်ပေါ့ ဒေါ(လ်)ရယ် ကိုယ့်ဘဝမှာ သံယောဇဉ်နောင် တွယ်စရာဆိုလို့ ဝန်နဲ့ဒေါ(လ်)တို့ပဲ ရှိတာလေ ကိုယ်ပြောခဲ့ဖူးသလိုပဲ ဝန်နဲ့ဒေါ(လ်)တို့ ဘဝလေး ငြိမ်းချမ်းအေးချမ်းမယ်ဆိုရင် ကိုယ်အားလုံး စိမ်းပေးမှာပါ အခုလည်း ဝန်ကို ကိုယ်ရဲ့ စည်သွပ်ဘူးစက်ရုံမှာ လုပ်ခိုင်း ဖို့ ကိုယ်စီစဉ်နေတယ် ကိုယ်ရဲ့လုပ်ငန်းမှန်သမျှ ဝန်ဦးစီးနိုင်ရင် အားလုံး ကိုယ်လွှဲပေးခဲ့မှာ”

“ဟင် ကိုကိုဦးက အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘဲ တစ်ယောက် တည်း တစ်သက်လုံးနေမှာလား”

“သေချာသွားပြီလေ ဒေါ(လ်)လေးရဲ့ ဝန်နဲ့ဒေါ(လ်)လေးတို့ လက်ထပ်ပြီးရင် မျိုးဆက်သစ်လေးတွေ ရှင်သန်လာမှာပဲ မဟုတ်လား”

“ဒီ ကိုကိုဦးကလည်း”

ရှက်သွေးလွှမ်းသွားသော ပါးပြင်နုနုမှာ အနီရောင်သွေးကြော လေးတွေ ထင်းခနဲပေါ်လာသည်။ ဝိုင်းမျက်ဝန်းထဲမှာ ဒေါ(လ်)သည် ဟိုစဉ်တုန်းကလိုပဲ အပြစ်ကင်းစင်သော ကလေးမလေးပမာရှိနေဆဲ။

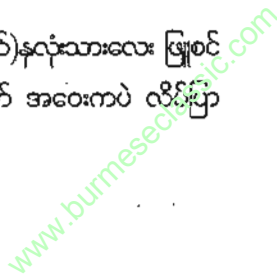
ရင်မှာတိတ်တခိုးစွဲလမ်းရင်း ဖြစ်တည်ခဲ့ရသော ချစ်ခြင်းတို့ သည်လည်း ဖြူစင်စွာနှင့်ပဲ ရင်ထဲမှာ တည်ရှိပါစေတော့။

“ကိုကိုဦး တစ်ယောက်တည်းတော့ မနေပါနဲ့ ဒေါ(လ်)တို့ နဲ့ အတူတူလာနေပါလား ဝန်နဲ့ဒေါ(လ်) ကိုကိုဦးကို ကိုယ်ရဲ့ အစ်ကို ကြီးအဖြစ် တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်သွားမယ်လေ”

သူ့ကို ပြုံးပြုံးလေးစိုက်ကြည့်ကာဆိုသော ဒေါ(လ်)စကား ကြောင့် ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာတစ်ရပ်နှင့်ခနဲ ခံစားရ၏။

ဒေါ(လ်)ရှေ့မှာတော့ သူဟန်ဆောင်ပြုံးရင်း နှုတ်ဆိတ်နေရ ပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့

“ခွင့်လွှတ်ပါ ဒေါ(လ်)လေးရယ် ဒေါ(လ်)နှလုံးသားလေး ဖြူစင် ခဲ့ပေမယ့် မဖြူစင်ခဲ့တဲ့ ကိုယ့်နှလုံးသားအတွက် အဝေးကပဲ လိမ်းပြာ

သန့်စွာ လွမ်းခွင့်ပြုပါ ကလေးရယ်”

အခန်း (၁၇)

“ကျွန်တော့်လုပ်ရပ်က ဒေါ(လ်)အပေါ် သစ္စာမဲ့တယ်လို့ မမ ဆင်နေသလားဟင်”

“မမ မသိဘူးလေ အဲ့ဒါ မင်းစိတ်ထဲက ခံစားချက်အမှန်နဲ့ပဲ ဆက်ဆိုင်မယ်ထင်တယ်”

ရန်မေးခွန်းကို မမအင်ကြင်းပါးနပ်စွာရှောင်တိမ်းသွားခဲ့တာမှန်း နှိပ်သိပါသည်။

တကယ်ဆိုလျှင် ရန်နှင့်မမအင်ကြင်း ဒေါ(လ်)မသိအောင် အခုလို နှစ်ဦးတည်းဆုံတွေ့နေခြင်းကပဲ လွန်လှပြီထင်၏။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ရန်စိတ်က မမအင်ကြင်းအပေါ် ယတိမပြတ်နိုင် ဘာ အမှန်း။

မျက်ဝန်းညှိလေးတွေနှင့် မမအင်ကြင်းသည် စဆုံတွေ့ကတည်းက ငုန်ကိုလွမ်းမိုးနိုင်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ လိမ်ညာခဲ့သည်။ ထိုစဉ်တုန်းကတော့ ငုန်လည်း မမကို ညာခဲ့တာပါပဲ။

“ငုန် မညာတမ်းပြောမယ် မမ ဒေါ(လ်)ကို သံယောဇဉ်ရှိတာ ငုန်ဝန်ခံပါတယ် ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲက စူးစူးနစ်နစ် ဖြစ်ရလောက်အောင် မစွဲလန်းသေးဘူး မုန်းငုန်ဆိုတဲ့ကောင်က ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ဆိုတာလည်း ဝန်ခံပါတယ်”

“အဲ့ဒါတော့ မင်းဝန်မခံဘဲ မမသိတာပေါ့ အဟင်း ဟင်း”

“မနောက်ပါနဲ့ မမရယ် ကျွန်တော် မညာစတမ်းလို့ ပြောခဲ့တယ်လေ”

အအေးဘူးထဲက ပိုက်တံလေးကို ပန်းနုနှုတ်ခမ်းလေးနှင့် မမ အင်ကြင်းမျှင်စုပ်သောက်နေတော့ သူ သတိလက်လွတ် ဝေးကြည့်မိပြန်၏။

ဒေါ(လ်)နှင့်ယှဉ်လျှင် မမအင်ကြင်းအလှက အသွင်မတူသော အလှဟု ငုန်သိထားပါတယ်။ ဖြူဖြူလှသော ဒေါ(လ်)နှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် မမအင်ကြင်းက ညှိုးချောချောသူဖြစ်သည်။

ပျော့ပြောင်းနုနယ်သော စိတ်ဓာတ်နှင့်တူညီစွာ ဒေါ(လ်)ကိုယ်နေဟန်က သိမ်မွေ့လွန်းသည်။ အရှက်အကြောက်ကြီးသည်။

မမအင်ကြင်းက ရဲရင့်ပွင့်လင်းသည်။ ကျစ်လျစ်သော ခန္ဓာ

ကိုယ်အချိုးအဆစ်က ရင်ခုန်စရာကောင်းအောင်စွဲဆောင်နိုင်သည်။

မတူညီသော အချက်များစွာထဲမှာ မမအင်ကြင်းသည် ဒေါ(လ်)လောက်ကံမကောင်းသူ ဖြစ်နေတာလည်းပါသေး၏။ တူမချင်း တူပေမယ့် ဦးလေးဖြစ်သူရဲ့ အမွေတွေကို မမအင်ကြင်း ခံစားခွင့်မရှိ။

လတ်တလောမှာတောင် ဒေါ(လ်)ရဲ့ ရွှေအိမ်စည် ခြံကြီးမှာ မှီခိုနေထိုင်ရသူဖြစ်၏။

“ကဲ ငုန် သိပ်နောက်ကျနေလို့ မသင့်ဘူးထင်တယ် ဒေါ(လ်)

တို့ပြန်မရောက်ခင် မမတို့ပြန်သင့်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမ ခုချိန်ထိ ကျွန်တော်နဲ့မမ ရိုးသားစွာခင်နေ

တုန်းပဲလေ”

“ရိုးသားစွာဟုတ်လား အဲ့ဒီရိုးသားမှုကို ငုန်ဘယ်လိုပေတံနဲ့

တိုင်းတာလဲ”

“ငုန်ဘက်က ရှင်းပါတယ် ငုန်နဲ့ဒေါ(လ်)ချစ်သူတွေဆိုပေမယ့်

လက်ထပ်ထားကြတာ မဟုတ်သေးဘူး မမ ငုန်ရည်စားတွေ အများကြီး ထားခဲ့ဖူးပါတယ် စတိတ်ကျောင်းသားဘဝကတည်းက ဒါကို ဒေါ(လ်)လည်းသိတယ် အင်္ဂလန်မှာလည်း ငုန်မကင်းခဲ့ပါဘူး”

ငုန်စကားကြောင့် မမအင်ကြင်း ပခုံးလေးတွန့်ကာ မျက်လုံး

လေးပင့်ကြည့်သည်။

“အင်း မင်းကိုချစ်မိတဲ့ ဒေါ(လ်)တော့ ကံဆိုးပြီထင်တယ်”

“ဟာ ဒီလိုတော့ မစွပ်စွဲနဲ့လေ အခုချိန်အထိ ငုန်ဆိုတာ လူပျိုလူလွတ် တစ်ယောက်ပါ မမရဲ့ ရည်းစားတွေ အများကြီးထားဖူး တိုင်း အချစ်ကို ခံစားတတ်တယ်လို့ မမထင်သလားဟင်”

“အချစ် ဟုတ်လား အင်း မမသိပ်စိတ်မဝင်စားတဲ့ ဘာသာ ရပ်ကြီးပဲ မမလည်း ရည်းစားတွေအများကြီးထားခဲ့ဖူးတယ် အဲ အချစ် ကိုတော့ မယုံကြည်ဘူး”

“အိုကေ ဒါဆို မမနဲ့ငုန် ယုံကြည်ချက်ချင်း တူညီတယ်”

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ် ငုန် မင်းကမကြာခင်မှာ ဒေါ(လ်)နဲ့ လက်ထပ်တော့မှာ မမညီမလေး စိတ်ဆင်းရဲအောင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့ အဟင်း”

“မမ သတိမပေးခင်ကတည်းက ကျွန်တော်အသေအချာ စဉ်းစားကြည့်မိတယ် အချစ်ဆိုတဲ့အရာက အိမ်ထောင်တစ်ခုအတွက် အရမ်းအရေးပါသလားလို့ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဒေါ(လ်)ဆီမရောက် ဖြစ်ဘဲ တွေဝေနေခဲ့တာ”

“ဟင် ဒါဆို မင်းက ဒေါ(လ်)ကို မချစ်ဘဲ လက်ထပ်မှာလား ငုန်”

“အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ ကျွန်တော်မှ မသိနိုင်သေးတာ ဒေါ(လ်) ကော သိနိုင်ရဲ့လား မသေချာဘူး ဒါပေမဲ့ ဒေါ(လ်)ကတော့ ကျွန်တော်ကို သံယောဇဉ်အတော်ကြီးရှာပါတယ်”

“မင်းလည်းဒေါ(လ်)ကို သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့တာပါပဲ ငုန် မင်းရေး တဲ့စာလေးတွေအကြောင်း ဒေါ(လ်)ပြောပြကတည်းက မင်းကိုရင်းနှီးနေ တာ”

စားပွဲပေါ်မှာရှိနေသော အအေးဘူးလေးထဲက လက်ကျန်ကို ငုန်မော့သောက်သည်။ ပြီးမှ မှပိုင်အပြေးလေးတွေ မျက်ဝန်းတွေထဲအထိ ပြာလဲအောင်ပြူး၏။

“ဒေါ(လ်)ကို ကျွန်တော် သံယောဇဉ်ရှိပါတယ် ဒါကြောင့်လည်း အင်္ဂလန်မသွားခင်က ဒေါ(လ်)ကို နှုတ်ဆက်ရင်း ရင်ဖွင့်ခဲ့တာပေါ့ ကိုကိုကိုတော့ ကျွန်တော် စိတ်နာတယ် မြန်မာပြည်မှာ ကျွန်တော် စာရေးရမယ့်သူဆိုလို့ ဒေါ(လ်)ပဲရှိတယ် ကိုကိုကတော့ ဦးလေးတွေဆီ မြန်မာပြည်ကအကြောင်းတွေ အမြဲပြောပြသတင်းပို့တယ် ဒေါ(လ်)ရဲ့ မွေးစားပေဖေတိမ်းပါသွားခဲ့တာတွေ ဒေါ(လ်)ရွှေအိမ်စည်ကြီးနဲ့ အမွေ အားလုံးရလိုက်တာတွေ ငုန်အားလုံးကြားရတယ်”

ငုန်စကားတွေ နားထောင်ရင်း အင်ကြင်းနှုတ်ခမ်းလေးကို တင်းတင်းစေ့ထားမိသည်။ ဒီအကြောင်းတွေကို မေ့ထားချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ငုန်ပြောပြနေတာမို့ သည်းခံနားထောင်နေရ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ(လ်)ဟာ ကျွန်တော်အတွက် ရွေးချယ်သင့် တဲ့သူပါ နှစ်ဦးကြားမှာ သံယောဇဉ်ဆိုတာရှိတယ် နောက်အရေးကြီးတဲ့ တစ်ခုက ဒေါ(လ်)မှာပြည့်စုံတဲ့ငွေကြေးပိုင်ဆိုင်တယ်”

“ဟင် ဒေါ(လ်)ကို အမွေတွေကြောင့် မင်းရွေးလိုက်တာလား ငုန်”

“ငုန်စကားကိုနားထောင်ပါဦး မမ အမှန်ပြောရရင် ဒေါ(လ်) ကိုလက်ထပ်ဖို့စဉ်းစားလိုက်တာ အဲဒီအချက်လည်းပါပါတယ် မြန်မာ ပြည်ကို ကျွန်တော်ပြန်လာရင် ကိုကိုဆီက ဘာမှမရနိုင်ဘူးလို့ မျှော် လင့်ထားတယ် ဖေဖေရှိစဉ်ကတည်းက သိပ်ဆိုးတဲ့ကျွန်တော့်ကို ဖေဖေက ကိုကိုလောက်မချစ်ခဲ့တာသိတယ် ကျွန်တော့်ကို အင်္ဂလန် ပို့ပြီး ဖေဖေထားခဲ့တဲ့ ဥစ္စာနေတွေကို ကိုကိုစိတ်ကြိုက်ခြယ်လှယ်နေမယ် လို့ထင်ခဲ့တယ် ဒါကြောင့် ဒေါ(လ်)ရဲ့ ပြည့်စုံမှုက ကျွန်တော့်အတွက် လိုအပ်တယ်လေ အခု ဒီရောက်မှ ကိုကိုစိတ်ထားမှုတွေ ပြီးတော့ ဖေဖေရှိစဉ်ကထက်ပိုပြီး တိုးပွားလာနေတဲ့ ဥစ္စာနေတွေ အချိန်တန်ဖိုး ကိုကိုကျွန်တော့်ကို ရသင့်ရထိုက်သလောက် လွှဲပေးမှာသေချာပါတယ် ဒေါ(လ်)ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို ကျွန်တော် မက်မောစရာမလိုတာ အမှန်ပါ”

“မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလည်း ငုန် ဒေါ(လ်)ကို လက်မထင် တော့ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား”

“ခုချိန်မှာ ကျွန်တော်တွေဝေနေတုန်းပဲမမ ကိုကိုကိုတော့ ဒေါ(လ်)နဲ့လက်ထပ်မှာလို့ ပြောလိုက်တယ် ကျွန်တော့စိတ်ထဲမှာတော့ တွေဝေနေတုန်းပဲ အချိန်တွေရှိပါသေးတယ် ကျွန်တော် စဉ်းစားချင်သေး တယ်”

ငုန်စကားနားထောင်ရင်း အင်ကြင်းနားလည်စပြုလာရ၏။

မရေမရာ မသေချာသော တွေဝေမှုတွေနှင့် ငုန်ဆုံးဖြတ်ရ ခက်နေတာပဲဖြစ်မည်။ ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ။ အင်ကြင်းကြောင့်လား။

ငုန် မျက်ဝန်းတွေထဲက စူးစိုက်ကြည့်ကာ အင်ကြင်းအဖြေ ရာမိ၏။ ကြည့်လဲ့တောက်ပနေသော ငုန်မျက်ဝန်းတွေကလည်း အင်ကြင်း ကိုစိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

အင်ကြင်းရင်တွေခုန်ချင်လာ၏။

အခုနေ ငုန်နှုတ်က ပွင့်ထွက်ဝန်ခံလာခဲ့ရင် အင်ကြင်းဘယ်လို ရင်ဆိုင်ရမလဲ။ ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် ငုန်ကိုရွေးချယ်သင့်ရဲ့လား။ ငုန် ထက်စာလျှင် ငုန်အစ်ကို ဒီဇိုင်းက အင်ကြင်းတောင့်တသောဘဝကို ပိုပြီး ဖန်တီးပေးနိုင်မှာသေချာသည်။

လက်တလောမှာတော့ မုန်းငုန်ဆိုသော ချာတိတ်မျက်ဝန်းတွေ ထဲမှာသာ အင်ကြင်းကို တောင့်တသော အရိပ်တွေ ထင်ဟပ်နေခဲ့၏။

“ကဲ ပြန်ကြည့် မမအင်ကြင်း ကျွန်တော်ရင်ထဲက စကားတွေ တို ရင်ဖွင့်လိုက်ရလို့ ပေါ့ပါးသွားတယ် ကျွန်တော် မမအင်ကြင်းနဲ့ သပ်သပ်ချင်ပါသေးတယ်”

အင်ကြင်းနှုတ်ခမ်းလေးတွေ ကွေးညွတ်သွားအောင် ပြုံးလိုက် ခဲ့၏။

“ဒေါ(လ်)ကိုတွေ့ဖို့ကော ငုန်”

“အင်း ကျွန်တော်တွေ့ဖြစ်မှာပါ”

ရိုးသားစွာဝန်ခံသောစကားမှန်း အင်ကြင်းသိပါသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ နင်းခနဲခံစားရသည်။

မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ အင်ကြင်းကို လာကြည့်စယ်လောင်ပြောင်နေခဲ့တာလား မှန်းငုန်။

မင်းရဲ့ ကိုကိုဒီဇိုင်းလို အင်ကြင်းကို ရိုက်ချိန်ဖို့ ကြံစည်ချင်တာလား။ ဒီတစ်ခါတော့ ဒေါ(လ်)ကို အင်ကြင်းထပ်မရုံးနိမ့်ချင်ပါဘူး။

ဘဝမှာ ဒီအရုံးတွေကိုချည်း ခိုင်အင်ကြင်း ခံစားပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရတာလေ။ ကံကြမ္မာက ယောင်ယမ်းပြီး အတုံ့အလှည့်လေးတော့ ပေသင့်ပါသည်။

မင်းကိုချစ်တဲ့သူက အင်ကြင်းကို ဥပက္ခာပြုခဲ့တယ်။

မင်းကချစ်မိသူက အင်ကြင်းကိုနှောင်တွယ်နေတယ်။

ဒါ မျှတတဲ့ ညီမျှခြင်းလေးအဖြစ်နားလည်စွာနဲ့ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ ဒေါ(လ်)။

အခန်း (၁၈)

“ဝမ်း ဝမ်းသာလိုက်တာ ငုန်ရယ် ငုန်တကယ်ပြောတာနော်”
ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင် ဝင်းပသွားသော ဒေါ(လ်) မျက်နှာလေးပေါ်မှ ပျော်ရွှင်ခြင်းတို့ကို ငုန်မြင်နေခဲ့သည်။

“တကယ်ပြောတာပါ ဒေါ(လ်)ရဲ့ ကိုကိုစိမ့်ကိန်းချထားတဲ့ အလုပ်ကို ဝင်မလုပ်ချင်ပေမယ့် အခုလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ စည်သွပ်စက်ရုံမှာ ကိုယ်မနက်ဖြန်ပဲ အလုပ်ဆင်းတော့မယ်”

“ငုန်ရယ် ငုန်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဒေါ(လ်)ဝမ်းသာတယ် သိလား ကိုကိုခိုင်းက အဲ့ဒီစက်ရုံကို ငုန်အတွက် ရည်ရွယ်ပြီး တည်ခဲ့တာပါ”

“ငုန်သိတယ် အဲ့ဒီသိလို့ အင်္ဂလန်ကစည်သွပ်စက်ရုံမှာ အလုပ်ထင်နေရင်း ထွက်ခဲ့တာကို ခုမှနောင်တရနေတယ် အမှန်ဆို ငုန် နားလည်”

www.burmeseclassic.com

ကျွမ်းကျင်တဲ့အထိသာ လုပ်ဖြစ်ခဲ့ရင် အခုပိုအဆင်ပြေမှာ”

“ငန်ရယ် အတိတ်ကိုပြန်တွေးမနေပါနဲ့ အခုလည်း ငန်နားလည်အောင်သင်ရင် တတ်ကျွမ်းလာမှာပဲ ဥစ္စာ”

“အင်း ကိုကိုကလည်းပြောပါတယ် ကိုယ်ကြိုးစားကြည့်ရမှာပေါ့”

“ကြိုးစားပါ ငန် ငန်ကို ကိုကိုခိုင်းက တကယ်သံယောဇဉ်ကြီးတွယ်တာမှန်း ဒေါ(လ်)လည်းအခုမှသိတာပါ အရင်က ငန်ကို ကိုကိုခိုင်းက အမြဲတမ်းချိုးနှိမ်ထားတယ်လို့ ထင်ခဲ့မိတယ် မှော်ဘီခြံသွားတဲ့နေ့ကမှ ဒေါ(လ်)နားလည်လိုက်တာ ငန်က ဒေါ(လ်)ကို လက်ထပ်မယ်ကိစ္စ ကိုကိုခိုင်းကိုပြောလိုက်တယ်ဆို”

“ဟင် ဒေါ(လ်) ကို ကိုကိုပြန်ပြောသလား”

ဒေါ(လ်)ပါးပြင်လေးနှစ်ဖက် ရှက်သွေးရောင်လွှမ်းကာ ခေါင်းကလေးညိတ်၏။ ငန်မျက်မှောင်လေးတွန့်သွားရသည်။ ကိုကိုဘာကြောင့် ဒေါ(လ်)ကို ပြောလိုက်တာလဲ။

“ကိုကို ဒေါ(လ်)ကိုပြောမယ်လို့ ကိုယ်မထင်ခဲ့ဘူး”

“ကိုကိုက ဒေါ(လ်)နှုတ်ကပြောတာတွေကို ကြားချင်လို့တဲ့”

“ဘာသဘောလဲ ငန်စကားကိုမယုံလို့ ဒေါ(လ်)ကို သူမေးတာပေါ့လေ ဟုတ်လား”

သူ့လေသံတွေက ကိုကိုကိုအပြစ်တင်သလို ဖြစ်သွားသည်ထင်

၏။ ဒေါ(လ်)မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်သွားရင်း ကသောကမျောလေးငြင်း၏။

“မဟုတ်ဘူး ငန် ကိုကိုခိုင်းမေးတာ ဒီသဘော မဟုတ်ဘူး”

“ငန်နဲ့ ဒေါ(လ်)တို့ လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် သူတာဝန်ယူစီစဉ်ပေးမယ်တဲ့ ငန်က သူ့ညီတစ်ယောက်ဖြစ်သလို ဒေါ(လ်)ကလည်း သူ့ရဲ့ညီမလေးပါပဲတဲ့”

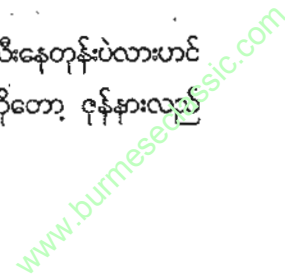
ဒေါ(လ်)စကားကြောင့် သူ့စိတ်ကိုလျော့ကွာ ဖြေသိမ့်ရသည်။ ဒါပေမဲ့ ကိုကို ဒေါ(လ်)ကိုဖွင့်ပြောလိုက်တာတော့ စောလွန်းသည်။ တကယ်ဆို သူ့ကိုယ်တိုင်တောင်မှ ဒေါ(လ်)ကို ပြောဖြစ်သေးတာ မဟုတ်။

အခုတော့ အရာရာက တုပ်နှောင့်ချည်ပြီးသွားသလို ဖြစ်နေပြီ။

“အင်း ကိုကိုခံယူချက်ကို ငန်နားလည်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ ဒေါ(လ်)ကို လက်ထပ်ဖို့အတွက် ကိုကိုရဲ့ အကူအညီအထောက်အပံ့တွေ ကိုယ်မလိုချင်ပါဘူး ကိုယ်အခုချင်အချင်း ကိုယ်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ကိုယ်ပဲကြိုးစားချင်တယ်”

တင်းပြတ်လွန်းသော သူ့စကားကြောင့် ဒေါ(လ်)မျက်နှာလေး ညှိုးနွမ်းသွားသည်။

“ငန်ရယ် ကိုကိုခိုင်းအပေါ် အခုထိ ခါးသီးနေတုန်းပဲလားဟင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုခိုင်းရဲ့ စေတနာနဲ့ မေတ္တာကိုတော့ ငန်နားလည်

ပေးသင့်ပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူး ဒေါ(လ်) ကိုကိုကို ကိုယ်မမုန်းတီးပါဘူး ဒါပေမဲ့ ဒေါ(လ်)နဲ့ကိုယ်ရဲ့ နှစ်ယောက်ဘဝကိစ္စမှာ ကိုယ်အားလုံးကို ကိုယ်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ကိုယ်လုပ်ကိုင်ချင်တယ်”

“ကိုကိုငိုင်းက ဒီသဘောမျိုး ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး ဒေါ(လ်) တို့နှစ်ဦးဆန္ဒကို သူကဖြည့်ဆည်းပေးမှာ လူကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ တာဝန်ယူပေးမှာသက်သက်ပါ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်က ဒေါ(လ်)နဲ့ငုန်းပဲလေ”

“ကိုယ်လက်ခံတယ်ဒေါ(လ်) အခု ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့အခြေအနေ တစ်ခုရောက်အောင်ကိုယ်ကြိုးစားပါရစေဦး ဒေါ(လ်)ကို ကိုယ်တောင်းဆိုခဲ့တဲ့စကားကို ပြန်ရုပ်သိမ်းပါတယ်နော်”

“ဟင် ဘယ်လို ငုန်း”

ဒေါ(လ်)မျက်နှာလေးပျက်ကာ အထိတ်တလန့်မေးတော့ သူ့စကားကျွဲသွားခဲ့ပြီမို့ ကပျာကသီ ပြန်ရှင်းချက်ထုတ်ရသည်။

“ကိုယ်ဆိုလိုတာက ဒေါ(လ်)ကို ဒီလိုအခြေအနေမျိုးနဲ့ လက်မထပ်ချင်သေးဘူး ဒေါ(လ်)က ရွှေအိမ်စည်ကြီးနဲ့ များပြားလှတဲ့ အမွေဥစ္စာတွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားတာလေ အဲဒီအမွေတွေ မက်မောလို့ လို့ လူတွေပြောကြမှာ ကိုယ်မခံနိုင်ဘူး”

“ငုန်းရယ် မဆိုင်လိုက်တာ ငုန်းနဲ့ဒေါ(လ်)တို့ကြားမှာ အဲဒီဂုဏ်တွေမပါပါဘူး”

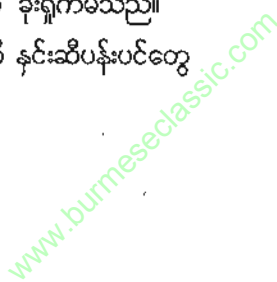
“ဒေါ(လ်) ရိုးသားဖြူစင်တာ ကိုယ်သိတယ် ငုန်းဘက်ကလည်း လိပ်ပြာလုံချင်တယ် ကိုယ်ဒီကို ပြန်ရောက်တော့ ဘာကိုမှ အလေးမထားဘဲ နှုတ်ကာ ဒေါ(လ်)ကို အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ဖို့ ခွင့်တောင်းခဲ့တာ အသေအချာ စဉ်းစားကြည့်တော့ ဒေါ(လ်)ပြောခဲ့သလိုပဲလေ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို တာဝန်ယူရမယ် ငုန်းလိုယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် ထိုက်သင့်တဲ့ အရည်အချင်းတစ်ခုတော့ ရှိသင့်တယ်”

“ငုန်းရယ် ဒေါ(လ်)ပြောခဲ့တဲ့ စကားကို စိတ်နာပြီး အကျကောက်တာလားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ(လ်)ရယ် ကိုယ်ဟာရင့်ကျက်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီဆိုတာ သက်သေပြချင်လို့ပါ ငုန်းကိုနားလည်ပေးပါကွာ အခုချိန်ထိ ငုန်းဟာ ကိုကိုခြေဖျားတောင် မမီသေးတဲ့ကောင်ဆိုတာသိတယ် ကိုယ့်ကို ကြိုးစားခွင့်တစ်ခုပေးစမ်းပါ”

ဒေါ(လ်)လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး သူ့ဆိုတော့ ဒေါ(လ်) သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲ ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း ခေါင်းကလေးညှိတ်ရှာ၏။

“ငုန်းကို ဒေါ(လ်)အမြဲတမ်း နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ် ငုန်းရယ်”
ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်မိနဲ့လာသော ဒေါ(လ်)ခန္ဓာကိုယ်လေးကို သူ့အလိုက်သင့်ထွေးပွေ့ထားရင်း ပင့်သက်မောကို ခိုးရှိုက်မိသည်။
ရိပ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားသောအရိပ်တစ်ခုကို နှင်းဆီပန်းပင်တွေကြားမှာ မြင်လိုက်ရတာမို့ သူ့လှမ်းကြည့်တော့

မမ ခိုင်အင်ကြင်း။

အနီရင့်ရင့် နင်းဆီပန်းတွေကြားမှာ ဘယ်တုန်းကတည်းက
ရပ်ကြည့်နေသည်မသိအောင် မမအင်ကြင်းမျက်ဝန်းတွေက သူ့ကိုလှမ်း
ကြည့်နေ၏။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ မှီနေသော ဒေါ(လ်)မြင်နိုင်မည်မဟုတ်။
မျက်ဝန်းနှစ်စုံ အတန်ကြာသည်အထိ ငြိမ်သက်စွာ ဆုံမိကြ
သည်။

စူးလက်တောက်ပသော မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ လှောင်ရိပ်တွေ
ယှက်သမ်းနေခဲ့သည်လား။

မမအင်ကြင်း နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြုံးလိုက်တာလား။ မဲ့လိုက်
တာလား မသေချာ။ သူတို့ကို ကျောခိုင်းကာ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။
သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာရှိနေသော ဒေါ(လ်)ကို မေ့လျော့စွာ သူ့စိတ်တွေ
မမအင်ကြင်းနောက် လွင့်မော့လိုက်ပါနေခဲ့ပြီလား မသေချာ။

အံ့ဩစရာကောင်းသည်က ရင်ခွင်ထဲမှာဒေါ(လ်)ရှိနေရက်နှင့်
သူ့ရင်ခုန်သံတွေအေးစက် ဆိတ်သုန်းနေခဲ့တာပဲဖြစ်လေသည်။

အခန်း (၁၉)

ခြံထဲကို လှမ်းဝင်လာသော MARK II ကားကြီးကို မြင်တော့
ဒေါ(လ်)ရင်တွေ လှိုက်ခနဲ ခုန်ရသည်။

ဒန်းလေးပေါ်မှာထိုင်နေသော ဒေါ(လ်) ကွန်ကရစ်လမ်းလေး
ဆီ အပြေးထွက်ခဲ့မိ၏။

ဒေါ(လ်)ရပ်နေရာဆီသို့ ဦးတည်မောင်းနှင်လာသော ကားလေး
ထဲမှာ မြင်လိုက်ရသူက ဒေါ(လ်)ထင်မှတ်မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း
ကိုကိုခိုင်းပါပဲ။

ခိုင်းက ကားကို ဆင်ဝင်အောက်အထိ မောင်းမဝင်တော့ဘဲ
ဒေါ(လ်)အနီးမှာ ထိုးရပ်၏။ ပြီးမှ ကားတံခါးကိုဖွင့်ဆင်းရင်း

“ဂုန်ထင်ပြီး ပျော်သွားတာလား ဒေါ(လ်) မမျှော်နေနဲ့ ဒီကောင်

ကိုယ်စက်ရုံထဲမှာ အလုပ်တွေနဲ့ ပိနေပြီ”

“ငန်ကိုမမျှော်ပါဘူး ကိုကိုခိုင်းကို မျှော်နေတာ”

“ဘာရယ် ကိုယ့်ကို ဟုတ်လား ဒေါ(လ်)”

“တကယ်ပြောတာ ဒေါ(လ်)ပြောစရာရှိလို့ ပြီးရင် ကိုကိုခိုင်း ကိုပဲ အကူအညီတောင်းရမှာ”

“ကဲ ဘာပြောမှာလဲ ဘာအကူအညီတောင်းမှာလဲ”

“ခြံထဲက ခုံတန်းမှာပဲ ထိုင်ရအောင် ကိုကိုခိုင်း”

ဒေါ(လ်)ပြုံးပြုံးကလေးဆိုတော့ ခိုင်းခေါင်းညိတ်ကာ ရှေ့မှာ ဒေါ(လ်)ဦးဆောင်လှမ်းသည့်ခုံတန်းလေးဆီ လိုက်ခဲ့သည်။

ရိုက်ဖိုရနံ့သင်းသော ဒေါ(လ်)ဆံ့နွယ်လေးဆီက ရနံ့သင်းသင်း လေးကြောင့် ဒေါ(လ်)ခေါင်းလျှော်ထားမှန်း သိလိုက်၏။

ခုံတန်းလေးမှာ ထိုင်မိကြတော့ ဒေါ(လ်)က သူ့ကို ပြုံးကြည့် ရင်း

“ပြောချင်တာက ဒေါ(လ်)စီစဉ်ထားတဲ့ အစီအစဉ်လေး တစ်ခုလေ နောက်တစ်ပတ် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့က ဒေါ(လ်)နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ပြည့် မွေးနေ့လေ”

“အဲ့ဒါ ကိုယ်သိပါတယ် ထူးထူးခြားခြား မွေးနေ့နဲ့မွေးရက်တိုက် တဲ့နေမှီ ကိုယ်သတိထားမိတာ ဒေါ(လ်)မွေးနေ့ကျရင် ပေးဖို့လက်ဆောင် တောင် ကိုယ့်လက်ထဲမှာ ရှိနေပါပြီ ဒေါ(လ်)ရဲ့”

“ဟင်. တကယ် ဒေါ(လ်)က ကိုကိုခိုင်း သတိမထားမိဘူး ထင်နေတာ”

“ဒေါ(လ်)လေး မွေးနေ့တိုင်း ကိုယ်ဘယ်တုန်းကမေ့ထားခဲ့ တူးလို့လဲကွာ”

ဒေါ(လ်)မငြင်းနိုင်ပါ။ ဒေါ(လ်)မေ့နေခဲ့သည့်မွေးနေ့ရက်တွေ မှာတောင် ကိုကိုခိုင်းက သတိတရနှင့် လက်ဆောင်ပစ္စည်း လာပေး ဆယ်ခဲ့ရတာ။ နှစ်စဉ် ဒေါ(လ်)မွေးနေ့ရောက်တိုင်း ကိုကိုခိုင်းရောက်လာ တတ်စမြဲ။

“အင်း ကိုကိုခိုင်းစကားကို ဒေါ(လ်)ယုံပါတယ် အခု ဒေါ(လ်) မွေးနေ့မှာ ဘာလက်ဆောင်ပေးမှာလဲဟင်”

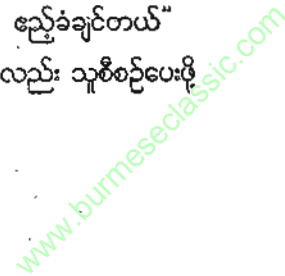
“မွေးနေ့ရက်ရောက်မှ ကြည့်ပေါ့ ဒေါ(လ်)ရဲ့”

“အင်း ဟုတ်ပါပြီ အခု မွေးနေ့က ထူးထူးခြားခြားလေးဖို့ ဒေါ(လ်)ညှော်ခံပွဲလေးလုပ်ချင်တယ် ကိုကိုခိုင်း”

“ဘာလဲ မွေးနေ့ပွဲလုပ်မလို့လား ကိုယ်ဘာကူညီရမလဲ ပြောလေ”

“ဒေါ(လ်)တိုက်ခြံကြီးထဲမှာပဲ လုပ်မှာပါ ဒေါလေးကွန့်ကိုလည်း တိုင်ပင်ပြီးပြီ မနက်ပိုင်းမှာသံဃာနှစ်ဆယ့်လေးပါးပင်ပြီး ဆွမ်းကပ်မယ် ငျာမယ် ညနေပိုင်းကျရင် အသိမိတ်ဆွေတွေကို ညှော်ခံချင်တယ်”

ဒေါ(လ်)ဆန္ဒလေး ပြင်းပြီစွာဆိုနေတော့လည်း သူ့စီစဉ်ပေးဖို့

အသင့်ဖြစ်နေခဲ့ပြီမို့

“ဒေါ(လ်)ဆန္ဒရှိရင် ဖြစ်ရမှာပေါ့ ကိုယ်အားလုံးစီစဉ်ပေးမယ် ဘာကျွေးချင်တာလဲ လူ့ဘယ်လောက်အတွက် စီစဉ်မှာလဲ”

ဒေါ(လ်)မျက်မှောင်လေး ကုပ်ကာ ခေါင်းကိုခါရမ်းသည်။

“ဘာမှမစဉ်းစားရသေးဘူး ကိုကိုဦးနီတိုင်ပင်ချင်လို့ မျှော်နေတာ ရောက်မလာရင်တောင် တနင်္ဂနွေကျ ပုန်းဆက်မလိုလေ”

“အချိန်ကသိပ်မလိုတော့ဘူး ဒေါ(လ်)လေးရဲ့ ကြိုတင်စီစဉ်ထားရမှာပေါ့ ဒီလိုလုပ်လေ ဒေါ(လ်)အတွက် မှတ်မှတ်ရရနဲ့ ပျော်စရာလေးဖြစ်အောင် ကိုယ်စီစဉ်ပေးမယ် ဒေါ(လ်)ရဲ့မိတ်ဆွေတွေလည်း ဖိတ်သင့်တယ် ခုချိန်ထိ ဒေါ(လ်)တို့က စီးပွားဖက်ပါတနာတွေဆိုတော့ မဖိတ်မဖြစ်ဖိတ်သင့်တယ် ညှဉ်းခံကျွေးမွေးဖို့အတွက်တော့ ဘူးဖေးပဲ ကောင်းပါတယ်”

“အင်း ကောင်းသားပဲ ကိုကိုဦးနီပဲ စီစဉ်ပေးနေ ဖြစ် ဒေါ(လ်)ဘာမှ မစီစဉ်တတ်ဘူး”

“စိတ်ချပါကွာ လာမယ် ဆန်းဒေးအမီ ဖိတ်စာတွေပါ စီစဉ်လိုက်မယ် ဟုတ်ပြီလား”

ဒေါ(လ်)မျက်နှာလေး ဝင်းပကြည်နူးကာ ခေါင်းကလေး ညှိတ်သည်။ အပြစ်ကင်းစင်သော ဒေါ(လ်)မျက်နှာလေးကို ကြည့်ကာ သူ့လည်း ကြည့်နူးချမ်းမြေ့မှုတွေ ကူးစက်ခံစားနေရသည်။

အပျိုစင် သွေးချိုး

“ကိုကိုဦးနီ အားရဲ့လားဟင် အားနာစရာတော့ ကောင်းတယ်”

“ဟိတ် ဘာပြောလိုက်တာလဲ ကိုယ့်ကို အားနာစရာလို သလား”

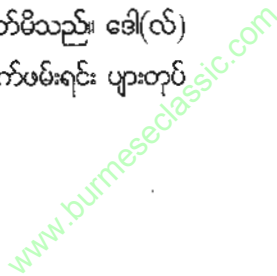
“အဟင်း ကိုကိုဦးနီအလုပ်တွေ ရှုပ်နေတဲ့ကြားက ကူညီပေးနေတာတွေ အများကြီးမို့ပါ ဒေါ(လ်)ရဲ့ လုပ်ငန်းကိစ္စတွေတင်မကဘဲ အခု မွေးနေ့ကိစ္စပါ အကူအညီတောင်းမိလို့”

“ဒေါ(လ်)ရယ် ဒေါ(လ်)ကိစ္စမုန်သမျှ ဘယ်တုန်းက ကိုယ်အလုပ်ပေးတာရှိခဲ့သလဲ အခုမှမဟုတ်ဘူးနော် ဟိုးချာတိတ်ပီစိကလေးကတည်းက ဒေါ(လ်)စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်စေခဲ့တာပါ”

ကြည့်လင်မျက်နှာလေးက ဟန်ဆောင်ခြင်းကင်မဲ့စွာ ရယ်မောမင်း ဒေါ(လ်)မျက်ဝန်းလေးတွေက အတိတ်ကို လွင့်မျောသွားဟန်ရှိသည်။

“ဒေါ(လ်)သိပါတယ် ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက ဒေါ(လ်)လို ချစ်တာမုန်သမျှ ကိုကိုဦးနီအောင် ယူပေးခဲ့တာချည်းပဲလေ မှတ်မိသေးတယ် ဒေါ(လ်)လိပ်ပြာလေးတွေ လိုချင်တယ်ဆိုလို့ ကိုကိုဦးနီလိုက်ပေးပေးတာလေ”

ဒေါ(လ်)ဆိုမှ အတိတ်ကို သူပြန်လွမ်းဆွတ်မိသည်။ ဒေါ(လ်)လိုချင်သော လိပ်ပြာကို ခြံထဲက ပန်းခင်းထဲမှာ လိုက်ဖမ်းရင်း ပျားတုပ်ခဲရသည့်အဖြစ်။

“အဲဒီတုန်းက ပျားတုပ်လိုက်တာ ကိုကို နှုတ်ခမ်းကြီးပေးယောင် လာတာ ကြောက်စရာကြီးနော်”

“ထမင်းတောင်မစားနိုင်ဘဲ ဆန်ပြုတ်သောက်ခဲ့ရတာ မှတ်မိတာပေါ့ ဟိုကောင် ငုန်က ကိုယ်နှုတ်ခမ်းကြီးကိုကြည့်ပြီးတောင် ရယ် နေသေးတာပဲ”

“အဟင်း ဟင်း ဟုတ်တယ် အဲဒီတုန်းက ကိုကိုခိုင် နှုတ်ခမ်းကြီးက ရယ်စရာကြီးကိုး”

“ဒေါ(လ်)လေး ပေးတဲ့ ငှက်ကလေး မြောင်းထဲကျသွားတဲ့ ပင် ပေါင်ဘောလုံးကလေးမှ ပြန်လိုချင်တယ်ဆိုလို့ ဆင်းကောက်ခဲ့ပေး ခဲ့ရတာကော မှတ်မိသေးလား”

ဒေါ(လ်)မျက်နှာလေး ချက်ချင်းညှိုးသွားကာ ခေါင်းကလေး ညိတ်၏။ ဒေါ(လ်)ပူဆာမှုကြောင့် မြောင်းထဲက ပင်ပေါင်ဘောလုံးကလေး ကောက်ရင်း ပုလင်းကွဲရမိသည့် ဒဏ်ရာကြောင့် သူ့ခြေဖဝါးမှာ ဟက် တက်ကွဲသွားခဲ့သည်။

သွေးတွေရဲရဲနီနေတာကြည့်ကာ ဒေါ(လ်)မျက်ရည်လေး ဝဲနေ ခဲ့၏။ ဒေါ(လ်)ဖေဖေဦးမျိုးမြတ်သူ ကိုယ်တိုင် ဆေးခန်းအပြေးပို့ကာ ဒဏ်ရာကိုချုပ်ခဲ့ရတာ လေးချက်တိတိ။

အစိမ်းချုပ်မို့ သူ့အံကြိတ်တင်းထားချိန်မှာ ဒေါ(လ်)မျက်ရည် တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျခဲ့တာ မမေ့သေးပါ။

“အဲဒီတုန်းက ဒေါ(လ်)ကိုကိုခိုင်းကို အရမ်းသနားသွားတာ” ပြောနေရင်းက ချက်ချင်း မျက်ရည်စလေးတွေ ဝဲတက်လာ သော ဒေါ(လ်)ကိုကြည့်ကာ သူ့ရယ်မောရင်း ခေါင်းကလေးကို ပုတ်လိုက် ရသည်။

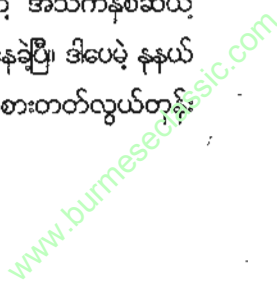
“ဟိတ် ကောင်မလေး ငယ်ငယ်တုန်းက မျက်ရည်တွေ အခု ထိ မကုန်သေးဘူးလား မျက်ရည်တော့မကျနဲ့နော်”

“ပြန်တွေးမိပြီး ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်လို့ပါ ကိုကိုခိုင်းရဲ့ ဒေါ(လ်)နင်းဆီဆူးစူးတော့ အဆိပ်တက်မှာစိုးလို့ ကိုကိုခိုင်းစုတ်ထုတ်ပေး ခဲ့တာတွေ ချော်လဲလို့ ဒဏ်ရာရတော့ အိမ်ထဲအထိ ကုန်းပိုးချိုပြီး ဆေးထည့်ပေးတာတွေ ဒေါ(လ်)အားလုံးမှတ်မိပါတယ်”

“စေတနာနဲ့ဆေးထည့်ပေးတာကို စပ်လို့ဆိုပြီး အာပြကြီးနဲ့အော် ကိုကိုလက်ကို လက်သည်းတွေနဲ့ ကုတ်ခြစ်တာကော မှတ်မိသေးတယ် ပေါ့”

“အားလုံးမှတ်မိပါတယ် ကိုကိုခိုင်းရယ်” အတိတ်ကို ပြန်တွေးမြင်ပြီး မျက်ရည်ဝဲတတ်တဲ့ ဒေါ(လ်)ရဲ့ နှလုံးသားနုနုကို သူ့မြင်နေရ၏။

ဖြူဖြူနွဲ့နွဲ့ကလေးမလေးသည် အခုတော့ အသက်နှစ်ဆယ် လေးနှစ်တင်းတင်းပြည့်တော့မယ့် မိန်းမပျိုလေးဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့ နုနယ် သော နှလုံးသားလေးက ဟိုးအရင်ကအတိုင်း ခံစားတတ်လွယ်တုန်း

ပါလာ။

သူ့ရင်ထဲမှာတစ်ခုပဲစိုးရိမ်ပါသည်။

ဒေါ(လ်)ရဲ့နှလုံးသားနှလေးကို ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ ရသွား
မှာကိုပဲ ဖြစ်သည်။

ဇန်နဝါရီ။ ဒေါ(လ်)ရဲ့ နှလုံးသားလေးကို မနာကျင်စေပါနဲ့ကွာ
တကယ်ဆို ကိုယ်နဲ့မသက်ဆိုင်တော့တဲ့ အခြေအနေပေမယ့်
မင်းကြောင့် ဒေါ(လ်) စိတ်ဆင်းရဲမှာ ခံစားငိုကြွေးရမှာတွေ့ပြီး ငါ
ကြောက်နေမိတယ်။

မရိုးသားတဲ့ နှလုံးသားအတွက် မင်းခွင့်လွှတ်ပေးပါ ဇန်န
ငါ့ရင်ထဲမှာ ဒေါ(လ်)ဆိုတဲ့ ပန်းပွင့်လေး ငြိမ်းချမ်းတင်တယ်
စွာနဲ့ လှပဖူးပွင့်နေတာကိုပဲ မြင်ချင်ပါတယ်။

ဒါ ငါ့နှလုံးသားက မြတ်နိုးခြင်းနဲ့ တစ်ဘဝစာလုံးအတွက်
ရည်စူးထားတဲ့ အချစ်ပါ။

မင်းရင်ခွင်ထဲမှာ ဒေါ(လ်)ကြည့်နူးနေနိုင်ရင် ငါပြုံးပြီးလေး
ကျေနပ်ဝမ်းသာနေမယ်ဆိုတာ ယုံပါဇန်န။

ဗျူးစာပေ

အခန်း (၂၀)

ဘဏ်ရေက သူ့ကားလေးကို မောင်းထွက်ခဲ့ရင်း မျက်ဝန်းတွေ
အမှတ်မထင် ပလက်ဖောင်းပေါ်အရောက်မှာ မမအင်ကြင်းကို
မြင်လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ပလက်ဖောင်းအတိုင်း တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်နေတဲ့ မမအင်
ကြင်းကတော့ သူ့ကိုမြင်တွေ့ပုံမရပါ။

သူ ကားကိုပလက်ဖောင်းဘေးမှာ အသာထိုးရပ်လိုက်၏။ မမ
အင်ကြင်း ရှိနေတာက ဆန့်ကျင်ဘက် ပလက်ဖောင်းဆီမှာမို့ သူ
အပျာကသိ လမ်းဖြတ်ကူးကာ အပြေးလိုက်ခဲ့သည်။

“မမ အင်ကြင်း”

သူ့ခေါင်းကြားမှ ဖျတ်ခဲနေလှည့်ကြည့်၏။ သူ့မမအင်ကြင်း အနီး

ဗျူးစာပေ

မှာရပ်လိုက်ရင်း

“ဟား ခြေလှမ်းတွေက မြန်လိုက်တာဗျာ မနည်းမိအောင် ပြေးလိုက်ရတယ် မမ ဘယ်သွားမလို့လဲ ကားမပါဘူးလား”

“တို့ ပိုင်တဲ့ကားမှမဟုတ်ဘဲ ငုန်ရယ် အဲဒါ ဒေါ(လ်)ရဲ့ ကား တွေပါ”

“ဟာဗျာ ဒေါ(လ်)ကားပေမယ့် မမအင်ကြင်း စိတ်ကြိုက် စီးခွင့်ပြုထားတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ တမင်ယူမလာခဲ့တာ တို့ဒီနေ့ စိတ်တွေ လေနေတယ် တစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် လျှောက်သွား ချင်လို့ပါ ငုန်ရယ်”

မမအင်ကြင်း မျက်နှာပေါ်မှာ မြင်တွေ့နေကျ အပျော်အပြုံး တွေ ကင်းစင်နေမှန်း သူ အခုမှ သတိထားမိ၏။ မျက်ဝန်းညှို့တွေထဲ မှာတောင် ဟန်ဆောင်အပြုံးရိပ်တွေ ကင်းစင်နေခဲ့၏။

“မမ ဘယ်သွားမလို့လဲ ငုန်မှာကားပါတယ် လိုက်ပို့ပေးမယ် လေ”

“ရတယ် ငုန် တို့ဘယ်မှသွားနေတာမဟုတ်ဘူး ခြေဦးတည် ရာလျှောက်သွားကြည့်နေတာပါ”

သူ မျက်မှောင်ကုပ်သွားရ၏။ မမအင်ကြင်းက သူ့ကိုကြည့်ကာ မရယ်ချင် ရယ်ချင်တစ်ချက်ရယ်၏။

“ငုန် ဘယ်လာတာလဲ သွားစရာရှိတာသွားပါ တို့ဆီက အညစ် တွေ ကူးစက်သွားမှာစိုးလို့ နှင်နေတာနော်”

“မမ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဘာတွေ စိတ်ညစ်နေတာလဲ ကျွန် တော်သိချင်တယ်”

“မသိချင်ပါနဲ့ ငုန်ရာ က ငုန်သွားတော့ မမလည်း သွားတော့ မယ်”

မမအင်ကြင်း ခြေလှမ်းတွေ ဆက်လှမ်းဖို့ပြင်သည်။ သူ့ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲတာမို့ ခြေလှမ်းတို့ ဆက်မရွေ့နိုင်။

“မမ တစ်ခုခုဖြစ်နေတာ ကျွန်တော်သိနေတယ် ကဲ ကျွန်တော် ကားဆီ လိုက်ခဲ့စမ်းပါ တစ်နေရာသွားပြီး စကားပြောရအောင်”

“ငုန်ဘာသာ သွားပါကွာ တို့တကယ် မလိုက်ချင်ဘူး”

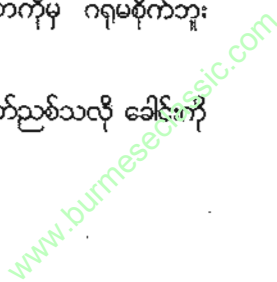
“မမ ဆက်ငြင်းနေမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ရွက်ပွေ့ချီသွားမှာ နော်”

မမအင်ကြင်း မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးကျယ်သွား၏။ နံဘေး ဝဲယာကို ဝေဝဲကြည့်ရင်း

“မြို့လယ်ခေါင်ကြီးမှာ ငုန် ဒီလိုလုပ်လို့ ရမလား”

“မမ ဆက်ငြင်းနေရင် ကျွန်တော်ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘူး ခုချက်ချင်း ကျွန်တော်ပွေ့ချီသွားမှာယ့်”

သူ့ငွတ်ပြောနေတော့ မမအင်ကြင်း စိတ်ညစ်သလို ခေါင်းကို

ခါရမ်းသည်။

“မမ စိတ်ညစ်နေတာ ကျွန်တော်မမြင်ချင်လို့ပါဗျာ”

“ကဲ ရှေ့ကကြွ မမလိုက်ခဲ့မယ် ငုန်”

သူတကာယ်ပွေ့ချီသွားမှာကို ကြောက်လို့လားတော့မသိ။ မမ အင်ကြင်းခြေလှမ်းတွေ ပြန်ဦးလှည့်ကာ သူ့အနီးကလိုက်ပါလာ၏။

သူ့ကျေနပ်စွာပြီးတော့ မျက်ဝန်ညှိတိုက်လှပသော မျက်စောင်း တစ်ခုအဖြစ် သူ့ဆီလွင့်စင်လာသည်။

သူ့ရှင်ထဲမှာ လိုက်ခနဲ နွေးရ၏။ မမအင်ကြင်း၏ မျက်ဝန်း ညှိတွေကို မြင်ရတိုင်း သူ့နှလုံးသားက ရင်ခုန်မိတာ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။

သူ့ဖွင့်ပေးသော ကားတံခါးမှ မမအင်ကြင်းနှုတ်ဆိတ်စွာပဲ တက်ထိုင်သည်။

ကားတံခါးကို ပြန်ပိတ်ပေးပြီး သူ့ကားရှေ့ကတွေ့လျှောက်ကာ မောင်သူနေရာမှာ ဝင်ထိုင်မိသည်အထိ မမအင်ကြင်း နှုတ်ဆိတ်နေဆဲ။

“မမ ဘယ်ကိုမောင်းရမှာလဲ”

“မောင်းချင်တဲ့ နေရာမောင်း”

မာမာပြတ်ပြတ် စကားသံလေးထဲမှာ ဒေါသတွေ မပါပေမယ့် စိတ်ဆိုးနေတာတော့ သေချာ၏။ ပန်းနုဆိုးဆေးနုနုလေးနှင့် နှုတ်ခမ်း လေးကိုကြည့်ကာ သူ့ပြုံးမိပြန်သည်။

“ကောင်းပြီ ကျွန်တော် မောင်းချင်တာကို မောင်းမယ်နော်”
တုံ့ပြန်စကားအစား မျက်စောင်းလှလှကလေး ထပ်လွင့်စင် လာ၏။ ငုန်ကားလေးကို ညင်သာစွာပဲ မောင်းထွက်လိုက်ပါသည်။

ကန်တော်ကြီးစောင်းက သစ်ရိပ်အောက်မှာ ကားကလေးထိုး ရပ်သွားသည်အထိ မမအင်ကြင်း နံဘေးမှာ ကျောက်ရုပ်လေးပမာရှိနေ ဆဲ။

“ဆင်းလေ မမရဲ့”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ငုန်”

“မမ စိတ်ညစ်နေတာတွေ အားလုံး လေ့ကျင့်ပြီး ကန်ရေထဲ ကိုငေးကြည့်နေလို့ရတယ် ပြီးရင် ပေါ့ပါးသွားအောင် ကျွန်တော်ကိုပြော ပြ ကျွန်တော်ဝိုင်းကူပြီး ပျော်ပျော်ကြီး ကူညစ်ပေးချင်လို့”

ငုန် အရွှန်းစကားလေးနှင့် မြူးမြူးလေးဆို၏။ အင်ကြင်း မပြုံးဘဲမနေနိုင်ပါ။

“ကဲ မမ ဆင်းလေ ဘာလဲ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပွေ့ချီပြီး မေကိုချပေးရမှာလား”

“ငုန် မမစိတ်ညစ်နေတာနော် မင်းအနိုင်ကျင့်နေတာ ပိုစိတ် ရုပ်စေတယ် သိလား”

“ဟာ ကျွန်တော် မမကို အနိုင်ကျင့်တာမဟုတ်ပါဘူး အကယ်ပါ မမ မမစိတ်ညစ်နေတာ မကြည့်ရက်လို့ပါ”

ငုန်းမျက်ဝန်းကြည့်လဲ့လဲ့လေးတွေပါ ဟန်ဆောင်ခြင်းကင်းစင်
သော အရိပ်တို့ ပြင်နေရသည်။ အင်ကြင်းတမင်ဟန်ဆောင်ထားတာ
ကို ငုန်တကယ်ကို မသိတာတော့ ထင်ရှား၏။ အင်ကြင်းကပဲ သရုပ်
ဆောင်ကောင်းတာလား။ ငုန်ဆိုတဲ့ ချာတိတ်ကပဲ ညှပ်ဖျင်းစွာပျော်စင်
သွားခဲ့တာလားတော့ မသိပါ။

မျှော်လင့်ချက် အရိပ်အယောင်တွေပေးသွားပြီး အင်ကြင်းကို
လှုပ်ခတ်အောင် လှုပ်သွားခဲ့တဲ့ငုန်ကို အင်ကြင်းစူးစူးလေး စိုက်ကြည့်
မိသည်။

ယောက်ျားတန်ဖွဲ့ အစက်အပျောက်ကင်းစင်ရှင်းသန့် ဝင်းမွတ်
နေသော မျက်နှာက မနာလိုဝန်တိုစရာကောင်းလောက်အောင် ချောမော
သည့်ရုပ်အသွင်။

ဆံနွယ်တွေက ဂုတ်ထောက်အောင် ရှည်လျားပေမယ့် ပီပီ
ပြားပြားလေးသပ်တင်ထားတာမို့ လှပသော မျက်နှာလေးကို ဝိုလို ထင်
ရှားဝင်းပစေသည်။

နဖူးပြေပြေပေါ်က ခွေလိပ်လိပ်ဆံနွယ်လေးကျဆင်းနေပုံက
လည်း မြင်ကြည့်မိသူ မိန်းကလေးတွေကို တမင်စွဲဆောင်အောင် ဆောင်
ကျဉ်းထားတာလား။

သွယ်စင်းနေသော မျက်ခုံးတွေက ထူထဲနေတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ
တစ်ပင်ချင်းစိတ်စိတ်ကလေး ဆွဲထားသလို ထင်းနေတာမျိုး။

အရပ်အမောင်းနဲ့ ကျစ်လျစ်သောခန္ဓာကိုယ်က ကြည့်ကောင်း
လောက်အောင် လိုက်ဖက်လှတာမို့လည်း မိန်းကလေးအတော်များများ
ကို သူ့စွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိနေတာဖြစ်မှာပါ။

ဒေါ(လ်)ရဲ့ နလုံးသားနုလေးက စွဲလန်းလောက်အောင်
စွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ ငုန်ကို အင်ကြင်းကိုယ်တိုင်လည်း မသိမသာ တွယ်ငြိ
နေခဲ့ပြီလား။

“မမ ဘာငေးနေတာလဲ ဆင်းလေဗျာ”

သူ့အသံကိုကြားမှ အင်ကြင်း ငေးငေးလေးမျောသွားတဲ့ စိတ်တို့
ပြန်ထိန်းချုပ်ရင်း ကားတံခါးကိုဖွင့်ဆင်းလိုက်သည်။

ကြာရှင်မလွယ်ဘူးထင်ရဲ့ ။ တကယ်ဆို ငုန်ဆိုတဲ့ ယောက်ျား
ပျိုလေးတစ်ယောက်ကို အင်ကြင်းချုပ်ကိုင်လွှမ်းမိုးချင်တာ ဒေါ(လ်)
အပေါ်မှာ အနိုင်ရလိုချင်တာကြောင့် ပြီးတော့ ဒီဒိုင်းဆိုတဲ့ သူ့ကိုကို
ကို အနှောင်အယှက် စိတ်ဒုက္ခပေးချင်တာကြောင့်။

အင်ကြင်းရဲ့ မူလစိတ်ကူးတွေ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား။

ကြာရှင် ငုန်ဆိုတဲ့ ချာတိတ်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ အင်ကြင်း
အရာရာကို မေ့လျော့ပျော်စင်သွားတော့မယ်ထင်ပါရဲ့။

ငုန်က ကန်ရေပြင်အနီးမှာ ပေါက်နေသော သစ်ပင်ကြီးခြေရင်း
မှာ ထိုင်ချလိုက်တော့ အင်ကြင်း သူ့အနီးမှာ ထိုင်လိုက်မိ၏။

“ခဏလေးနေဦး မမ”

• ငန် ဆတ်ခနဲထရပ်ပြီး ကားတံခါးဆီ အပြေသွား၏။ ပြန်လာ တော့ ငန်လက်ထဲမှာ တစ်သျှူးစက္ကူထုပ်လေးပါလာသည်။

“မမ အဝတ်အစားတွေ ပေကုန်မယ် ကျွန်တော် တစ်သျှူး စတွေ ခင်းပေးမယ်”

“နေ နေ ရတယ် ငန်”

အင်ကြင်း နှုတ်ကဋ္ဌင်းပေမယ့် ငန်က သစ်မြစ်ဆုံလေးပေါ်မှာ တစ်သျှူးစတွေ ဖြန့်ခင်းပြီးနေပြီ။

“ကဲ မမ စိတ်ညစ်တယ်ဆိုတာ ဘာကြောင့်လဲ ပြောလေ ကျွန်တော် ကူညီနိုင်ရင် ကူညီမှာပေါ့”

မျက်ဝန်းတွေထဲထိ ရိုးသားရိပ်လွှမ်းနေသော ငန်ဆိုတာ အင်ကြင်းစဆုံတွေစဉ်က ရဲသွေးလို လိမ်ညာတဲ့ကောင်လေး မဟုတ် တာတော့ သေချာနေသည်။

အင်ကြင်း နှုတ်တွေဆွဲအနေတာ အမှန်။

သူ့ရဲ့ နှလုံးသားနှုန်းလေးကို ညှိယူဖမ်းစားဖို့အတွက် အစီအစဉ် တကျ စီစဉ်ထားတဲ့ စကားလုံးတွေ အင်ကြင်းနှုတ်က ရုတ်တရက်ထွက် ဖို့ မဝံ့ရဲ။

သူ့ရဲ့ ရိုးသားမှုတွေကို အင်ကြင်းအသုံးချလှည့်စားသလိုများ ဖြစ်နေခဲ့ပြီလား လိပ်ပြာမလှဲခွင်။

“မမ ပြောလေ မမခံစားနေရတာ ဘာလဲ”

“ဟင်အင်း ဘာမှမဟုတ်တော့ဘူး ငန်”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ မမ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ရတယ်”

“ဟုတ်ချင် ဟုတ်လိမ့်မယ် အခုတော့ မမ ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး စိတ်ညစ်တာတွေ ပျောက်သွားပြီ”

“မမ ညာနေတာပါ”

“အိုး အမှန်ပြောနေတာ ငန်နောက်ပြောင်ပြောတာတွေနဲ့တင် မမ ညစ်တာတွေပျောက်ကုန်ပြီ”

“မမ ဘာစိတ်ညစ်စရာရှိလို့လဲ အခု ဒေါ(လ်)တို့အိမ်မှာ အားလုံးအဆင်ပြေနေတယ်”

“ငန်ရယ် ဒေါ(လ်)က မမကိုသနားလို့ အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထား ဘာပါ ဒါပေမဲ့ မမ ဘယ်အချိန်ကာလအထိ နေနိုင်မှာမို့လဲ ဘဝတစ် ဆုံး သူတစ်ပါးအပေါ် အားကိုးနေရတဲ့ ဘဝကြီးကိုတွေးမိတိုင်း အိမ်မက် တ လန့်နိုးလာသူလို မမခံစားနေရတယ် မမအင်ကြင်းဘဝက ကံမ ကောင်းခဲ့ပါဘူး”

မပြောတော့ဘူး ဆုံးဖြတ်ထားပေမယ့် ရင်ထဲကခံစားချက်တွေ ကို အင်ကြင်းဖွင့်ပြောမိပြန်၏။ ငန်နားလည်စွာကြည့်ရင်း မင်သက်ရှိုက်၏။

“ဒေါ(လ်)က မမကို သံယောဇဉ်ကြီးပါတယ် မမအပေါ် သူ ကျွေးပြုထားမယ်လို့ ငန်မထင်ဘူး မမကို တစ်သက်လုံးသူ စောင့်

ရှောက်မှာပါ”

“အဟင်း ဝန်ရယ် ဒေါ(လ်)စောင့်ရှောက်မယ်ဆိုတော့ မမက ဒုက္ခိတ တစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာဘဲ မမခြေထောက်ပေါ် မမရပ်တည် နိုင်အောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့”

ငြိမ်သက်နေသော ကန်ရေပြင်ထဲကို စိုက်ကြည့်ကာ အင်ကြင်း ဆိုတော့ ဝန်တွေတွေလေး ငြိမ်သက်နေ၏။

တိတ်ဆိတ်နေမှုတွေထဲမှာ အသံမဲ့သော စကားများစွာတော့ ကိုယ်စီရင်မှာ ပြည့်နှက်နေမှာ သေချာ၏။ အခုချိန်မှာ အင်ကြင်းစိတ်က လည်း တစ်စုံတစ်ရာရဲ့ ညှို့ဝင်မှုအောက်မှာ နစ်မြောပျော်ဝင်နေခဲ့တာ တော့ သေချာပါသည်။

“မမ”

တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖောက်ခွဲလာသော ဝန်အသံကြောင့် အင်ကြင်း လှည့်ကြည့်မိသည်။ ဝန်မျက်ဝန်းတွေက အင်ကြင်းမျက်ဝန်း တွေထဲ ရီဝေစွာ စူးနစ်ပျော်ဝင်နေခဲ့၏။

“မမ ခံစားချက်ကို ကျွန်တော် နားလည်စာနာနိုင်ပါတယ် မမ မမလိုအပ်တဲ့အခါမှာ ကျွန်တော် မမအနားမှာရှိနေချင်တယ်”

“ဝန်”

ဝန်နှုတ်က စကားလုံးလေးတွေ ထိုထက်ကျွဲလွန်လာမှာကို အင်ကြင်း မလိုလားပါ။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေတို့သည် ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း

ကင်းမဲ့အောင် နောက်ကျနေခဲ့ပြီ။

“မမကို ဝန်ချစ်တယ်”

“အိုး ဝန် မဟုတ်ဘူး”

အလန်တကြားငြင်းဆိုခွင့်တို့ အင်ကြင်းမှာမရှိခဲ့ပါ။ သတိထား မိချိန်မှာ ဝန်ရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ရောက်နေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

နွေးထွေးလှိုက်ဖိုသော ရင်ခန့်သံတွေကြားမှာ အလန်တကြား ငြင်းဆိုဖို့ ကြိုးစားမိသည့် အင်ကြင်းနှုတ်ခမ်းလေးတွေ ရှိန်းမြသွားခဲ့သည်။

အသိမဲ့သော ရင်ခန့်လိုက်မောမှုကို အင်ကြင်းရာဝမှာ ဒါ ပထမဆုံးပါ။ လှိုက်မောသော အနမ်းတို့သည် ရှည်လျားစွာ။ စူးနစ်သော ရင်ခန့်သံတွေက အသိတရားတို့ကို အနိုင်ယူခဲ့ပြီလား။

မောဟိုက်စွာနှင့် ရှူသွင်းမိသော ဝင်သက်တစ်ချက်အရိုက်မှာ အင်ကြင်း အသိတရားတို့ ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးသည်။

ဝန်ရင်ထဲမှ အင်ကြင်း ရုန်းထွက်လိုက်မိ၏။

အချစ်သည် အသိမဲ့စွာ မောဟိုက်ခြင်းဖြင့် ဆင်ခြင်တုံတရား တို့ကို လွှမ်းမိုးနိုင်စေသည်လား။

“ဝန် ဒါ မဖြစ်သင့်ဘူး မှားတယ် သိပ်မှားတယ်”

အင်ကြင်း အထိတ်တလန့် ခါးသီးစွာငြင်းဆိုမိတော့ ဝန် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေး ခေါင်းကိုခါရမ်းရင်း

“ဟင့်အင်း ကျွန်တော်ကတော့ မှားတယ်မထင်ပါဘူး အခုစ

ဆိုတာ ဘာဟန်ဆောင်ထိန်းချုပ်မှုမပါဘဲ ချည်နှောင်မှုတွေမပါဘဲ အရာတစ်ခုဆိုတာ ယုံတယ် နှလုံးသားက ဆန္ဒတစ်ခုကို ဘယ်လိုအကဲကမ္မ ချုပ်ကိုင်ထားသီးလို့မရဘူး မမ

“ရန် မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ မင်းမှာဒေါ(လ်) ရှိနေတယ်”

“အဲဒါတွေက ဦးနှောက်ကအသိတွေ ထိန်းချုပ်ဆင်ခြင်မှုတွေနဲ့ တည်ဆောက်စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တဲ့ အရာပါ မမ အချစ်မဟုတ်နိုင်ဘူး”

“ဟင့်အင်း ဘာမှထပ်မပြောနဲ့တော့ ရန် မဖြစ်သင့်တဲ့အရာတစ်ခုကို မမတို့ ဆင်ခြင်သင့်တယ်”

အင်ကြင်း ကိုယ့်ကိုကိုယ်တောင် အံ့ဩမိ၏။ ဒါ အင်ကြင်းတောင်တလိုချင်တဲ့ အခြေအနေတစ်ခု မဟုတ်ဘူးလား။

ဟင့်အင်း တကယ်တမ်းကျတော့ အင်ကြင်းဘာကြောင့် ထိတ်လန့်ချောက်ချားသွားခဲ့မိရတာလဲ။

ရန်ရယ်။ နှလုံးသားမှာ တဒင်္ဂလေးခံစားခဲ့ရဖူးတဲ့ အတွေ့အကြုံ ဘာသာရပ်အသစ်တစ်ခုကို အင်ကြင်းတကယ်ခံစားပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရတာ သိနိုင်ပါ့မလား။

အင်ကြင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ ရန်ရယ်။

မိုက်မဲစွာ မှားယွင်းဖို့ ဖန်တီးခဲ့သူ ကိုယ်တိုင်က အင်ကြင်း

ဒါပေမဲ့ ပစ်လွှတ်ခိတ်ဖြားက အင်ကြင်းဆီကိုပဲ ပြန်ပြီးတည်ဆောက်စွာ တိုးဝင်လာမယ်လို့ ထင်မှတ်မထားခဲ့မိဘူး။

အင်ကြင်း မှားခဲ့သလား ရန်ရယ်။

အခန်း (၂၁)

“ဟဲ့လို မုန်းငုန် ပါ”

မကြာရှတာ တစ်ပတ်မက ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော ငုန်အသံလေးနှင့် ခေါ(လ်)ဖုန်းလေးထဲက ပီပီသသလေး ကြားရသည်။

“ငုန်လား ခေါ(လ်)ပါ”

“ဪ ခေါ(လ်) ပြောလေ ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ နေပီဦး ကိုယ်ဖုန်းကို ခေါ(လ်)ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“အဟင်း ထူးဆန်းတာမှတ်လို့ ငုန်ရယ် ကိုကိုခိုင်း ပြောပြဦး သိတာပေါ့”

ငုန်အသံလေး တိတ်ဆိတ်သွား၏။ တကယ်ဆို ကိုကိုခိုင်းက ဖုန်းပေးထားရက်နဲ့ခေါ(လ်)ကိုအသိမပေး ဖုန်းလေးဆက်ဖော်တောင်

မရသောငုန်ကို ခေါ(လ်)ခပ်ကဲကဲလေး ရန်တွေ့ပစ်ချင်ခဲ့တာပါ။

ငုန်အသံလေးကြားရတော့ ခေါ(လ်)ခေါသစ်တ်တွေ အလိုလို ပြေရ၏။

“ငုန် ဘာလို့ တိတ်ဆိတ်သွားတာလဲ”

“ခေါ(လ်) ဘာပြောမလဲ နားထောင်နေတာပါ ဘာပြောမလို့ လဲ ခေါ(လ်)ပြောလေ ကိုယ်အခုပဲ အပြင်သွားတော့မလို့”

“မေးစရာရှိလို့ မနက်ဖြန် ငုန်အားရဲ့လားဟင်”

“မနက်ဖြန် အင်း မအားဘူး ခေါ(လ်) အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု အရေးကြီးတယ်”

ခေါ(လ်)မျက်နှာလေး ညှိုးသွားခဲ့တာ ငုန်မြင်နိုင်မည်မဟုတ်။

ခေါ(လ်)မှ ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ တိတ်ဆိတ်နေတာကို ငုန်တစ်ခုခု မေးသင့် သည်ထင်၏။

“ခေါ(လ်) အခုတလော ကိုယ်အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတယ် ငုန်

ခေါ(လ်)ဆီရောက်မလာနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါနော် အားတာနဲ့လာခဲ့ပါမယ်”

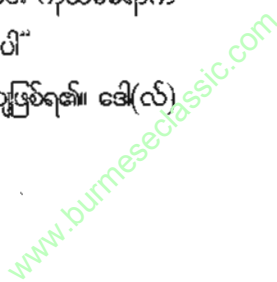
“ရပါတယ်ငုန်ရယ် ခေါ(လ်)နားလည်ပါတယ် ဒါနဲ့ ကိုကိုခိုင်း

ခေါ(လ်)ရဲ့ မွေးနေ့ကိစ္စပြောသေးလားဟင်”

“ဪ အင်း ပြောတယ် အဲဒီနေ့ မနက်ပိုင်း ကိုယ်မရောက်

ပေမယ့် ညနေပိုင်းတော့ ခေါ(လ်)ဆီရောက်ဖြစ်မှာပါ”

ခေါ(လ်)မျက်မှောင်လေးကုပ်ကာ အလိုမကျဖြစ်ရ၏။ ခေါ(လ်)

မွေးနေ့ဆိုတာ အမြဲတမ်းကျင်းပတာလည်း မဟုတ်ပါ။ ကိုကိုခိုင်းတောင် ဒေါ(လ်)မွေးနေ့အတွက် အချိန်ပေးနိုင်ခဲ့သေးတာ။

ဒေါ(လ်)အတွက် ငုန်ဘာကြောင့် အချိန်မပေးနိုင်ရတာလဲ ဒေါ(လ်)တွေးရင်း ဝမ်းနည်းချင်လာသည်။

“ဒေါ(လ်) ဒါပဲနော် ကိုယ်အခု အလုပ်သွားတော့မှာ ဒေါ(လ်) ပြောစရာမရှိရင် ဖုန်းပိတ်လိုက်တော့မယ်နော်”

“ဟုတ်”

ဒေါ(လ်)စကားလေး အဆုံးမသတ်ခင်မှာဘဲ ငုန်အလောတကြီး ဖုန်းကိုပိတ်သွားခဲ့သည်။

ဒေါ(လ်)မျက်ရည်လေးတွေ ဝဲတက်လာရ၏။ ငုန်ကို နားလည် နိုင်သည်ဆိုပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ ဝမ်းနည်းခံစားရပါသည်။

တကယ်ဆို မနက်ဖြန်ဆို ဒေါ(လ်)မွေးနေ့အတွက် ငုန်နှင့် အတူ ဘုရားသွားဖို့ ရည်ရွယ်ထားမိတာဖြစ်သည်။ အခုတော့ ငုန်က ဒေါ(လ်)ဆန္ဒကိုတောင် မမေးခဲ့ဘဲ ငြင်းဆိုခဲ့၏။

ငုန် အလုပ်တွေပိနေတာကြောင့်လားဟု ဒေါ(လ်)နားလည် ပေးနိုင်ပေမယ့် ငုန်ရဲ့ဆက်ဆံမှုတွေ သွေးအေးနေတာတော့ ခံစားနာကျင် ရ၏။

ဝဲတက်လာသော မျက်ရည်လေးတွေကို ပွတ်သုတ်ရင်း ဒေါ(လ်)အိပ်ခန်းလေးထဲ ပြေးဝင်ခဲ့မိသည်။

ဒေါ(လ်)မျက်ရည်တွေကို ဒေါ်လေးကွန့်လည်း မတွေ့စေချင်ပါ။

မေအင်ကြင်သာရှိနေလျှင် ဒေါ(လ်)ရင်ဖွင့်ပြောကာ ဝိုရိုက်မိမှာသေချာ၏။

အခုတော့ မမအင်ကြင်သည်လည်း အရင်ကလို မဟုတ်ပါ။

နေ့စဉ် အပြင်ထွက်နေတတ်တာ ဒေါ(လ်)သတိထားမိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ဒေါ(လ်)ရဲ့ကားကိုပင် ယူမသွားတတ်တော့ပါ။

တစ်မိမိမ့်တွေးရင်း ဒေါ(လ်)မျက်ရည်လေးတွေ ရစ်ဝဲလာရပြန်

သည်။ မနက်ဖြန် ဒေါ(လ်)ဘုရားမှာ မွေးနေ့အလှူဒါနလုပ်ဖို့ ဒေါ်လေးကွန့်

ကိုပြောပြထားခဲ့၏။

ငုန်နှင့်အတူသွားမည်ပြောတော့ ဒေါ်လေးကွန့် မကျေနပ်ပေ

မယ့် တိတ်ဆိတ်စွာ ဘာမှမပြောခဲ့ပါ။

အခုတော့ ငုန်ကိုမပြောလိုက်ရဘဲ ဒေါ(လ်)အစီအစဉ်ပျက်

နေတာမည်ထင်၏။ ပါးပြင်ပေါ်ကို စီးကျလာသော မျက်ရည်တွေကို

ဒေါ(လ်) ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေးပဲ ပွတ်သုတ်ပစ်မိသည်။

ဒေါ်လေးကွန့်သိရင် ငုန်ကို အပြစ်တင်နေမှာစိုးသည်။ ကိုကို

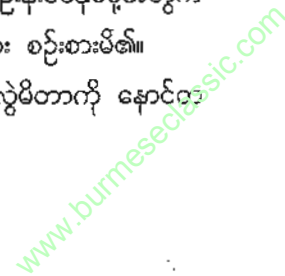
ခိုင်းသိလျှင်လည်း ငုန်ကို ဆူပူမှာစိုးမိ၏။

အင်္ဂလန်က ပြန်လာကတည်းက ငုန်ပြောင်းလဲသွားတာ

ဒေါ(လ်)တစ်စထက်တစ်စ ပိုသိရှိလာရ၏။ နှစ်ဦးနီးစပ်နိုင်ဖို့အတွက်

ဒေါ(လ်)ကိုပြောခဲ့သလို ငုန်ကြိုးစားနေခဲ့တာလား စဉ်းစားမိ၏။

သည်တော့လည်း ငုန်အပေါ် အထင်လွဲမိတာကို နောင်ငု

လေးရချင်မိသည်။

“ဒေါ(လ်)လေးရေ ဖုန်းလာနေတယ် ကိုင်လိုက်ဦး”

အခန်းအပြင်ဘက်က ဒေါလေးကွန့် အသံကြားတော့ ဒေါ(လ်)

အခန်းထဲမှာရှိသော ဖုန်းကိုကောက်ယူလိုက်ရသည်။

“ဒေါ(လ်)လေးလား ကိုယ်ပါ”

ကိုကိုဇိုင်းအသံလေးကို ကြားရ၏။ ဒေါ(လ်)ရဲ့ မျက်ရည်စ တွေကို ကိုကိုဇိုင်း မမြင်နိုင်မှန်း သိပေမယ့် ဒေါ(လ်)မျက်ရည်စတွေ ကို အလန့်တကြား ပွတ်သုတ်ပစ်မိသေးသည်။

“ဒေါ(လ်)လေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ရှင် ဟို အဲ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အခုမှ အိပ်ရာကနိုးလို့ပါ ကိုကိုဇိုင်း ဘာပြောမလို့လဲဟင်”

“ဒေါ(လ်)ကိုယ်ကို မညာနဲ့သေ စောစောကပဲ ငုန့်ဖုန်းဆက် နေတာ ကိုယ်ကြားတယ် အဲဒီတုန်းက ကိုယ်ညှော်ခန်းထဲမှာ ငုန့်က ဆင်ဝင်အောက်က ကားနားမှာလေ”

ဒေါ(လ်) ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်ရ၏။ နှုတ်ကရုတ်တရက် ဘာမှမပြောတတ်အောင် ဖြစ်နေတာမို့ ငြိမ်သက်နေလိုက်စဉ်မှာပဲ ကိုကို ဇိုင်းအသံကို ကြားရပြန်သည်။

“ငုန့်ကို ဒေါ(လ်) ဖုန်းဆက်တာ ဘာကိစ္စလဲ”

“ဟို အဲ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး သတိရမိလို့ပါ”

“ငုန့် အလုပ်အားရက်ကို မေးနေတာ ကိုယ်ကြားတယ် မနက် ဖြန်ကျရင် ဒေါ(လ်)ဘုရားသွားပြီး မွေးနေ့ဒါနလုပ်မှာ ဒေါလေးကွန့် ပြောပြလို့ ကိုယ်သိတယ် အဲဒီကိစ္စနဲ့ ငုန့်ကိုဖုန်းဆက်တာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုဇိုင်း ရပါတယ် ဒါပေမဲ့ ဒေါ(လ်) မသွား ဖြစ်တော့ပါဘူး”

“အဓိပ္ပာယ် မရှိတာ”

“ဟို ဟိုလေ မွေးနေ့မနက်ကျ အိမ်မှာဆွမ်းကပ်တာလည်း အလှူဒါနပဲလေ ဒါကြောင့်”

“ဒေါ(လ်) မနက်ဖြန် မနက်ရှစ်နာရီတိတ် ကိုယ်ဒေါ(လ်)ဆီ လာခဲ့မယ် ဒေါ(လ်)စောင့်နေပါ”

“ဟင်အင်း ကိုကိုဇိုင်း ဒေါ(လ်)”

“ဒေါ(လ်) ဘာမှမပြောနဲ့တော့ ရှစ်နာရီတိတ်နော် ဒေါ(လ်) ပြင်ဆင်ထားပါ ဟုတ်ပြီလား”

ဒေါ(လ်)ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်တော့ဘဲ ကိုကိုဇိုင်း ဖုန်းချသွားခဲ့ သည်။ ဒေါ(လ်)ပင်သက်လေးရွိုက်ကာ ဖုန်းခွက်လေးကို ပြန်ချလိုက်ရ၏။

ငုန့်ဆီ ဖုန်းဆက်ဖြစ်ခဲ့တာ ကိုကိုဇိုင်း သိသွားခဲ့ပြီ။ ဒေါ(လ်) ဖြစ်ချင်တာမှန်သမျှ ကိုကိုဇိုင်း မဖြစ်မနေလုပ်ပေးမှာ ဒေါ(လ်)သိနေ၏။

ငုန့်ကို နားလည်နိုင်ပေမယ့် တစ်ခါတစ်လေတော့လည်း ကိုကို ဇိုင်းရဲ့ ယုယကြင်နာမှုမျိုးလေးသာ ငုန့် ဒေါ(လ်)ကို တစ်စိတ်တစ်ဖဲ

လောကီ ပေးစွမ်းနိုင်ခဲ့ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။

ကိုကိုခိုင်းဆိုတာ ဒေါ(လ်)အတွက် ဟိုးအရင်ကတည်းကလိုပဲ မပြောင်းလဲသော သံယောဇဉ်နှင့်ယုယာခဲ့သူပါ။

ဒါတွေကို တစ်မိမိမ့်တွေးမိတော့လည်း ဒေါ(လ်)မျက်ရည်လေး ဝဲမိသည်အထိ ကြည်နူးကျေနပ်ရသည်။

မနှိုင်းယှဉ်အပ်မှန်းသိပေမယ့်လည်း တစ်ခါတစ်လေတော့ ဇန် နှင့်ကိုကိုခိုင်းကို ဒေါ(လ်) ချိန်ခွင်လျှာထိုး နှိုင်းကြည့်မိ၏။

“မောင်ခိုင်းက သမီးလေးအပေါ်တကယ်ကောင်းရှာပါတယ် အစ်ကိုလို အဖေလို ဦးဆောင်စောင့်ရှောက်နိုင်တဲ့ သူမျိုး”

ဒေါ်လေးကွန့်ဆိုခဲ့သော စကားကို ဒေါ(လ်) မမေ့ပါ။

ကိုကိုခိုင်းဆိုတာက ဒေါ(လ်)ဘဝတစ်ခုလုံးကို အေးချမ်းမှုတွေ နှင့် ပြည့်ဝစွာ အုပ်စိုးပေးခဲ့သော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်လိုပဲ။

အဲဒီအတွက် ဒေါ(လ်)သိပ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကိုခိုင်း။

အခန်း (၂၂)

ဆင်ဝင်အောက်မှာ သူကားထိုးရပ်တော့ ရှစ်နာရီထိုးဖို့ ငါးမိနစ် လောက်လိုပါသေးသည်။

ညှပ်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေသောဒေါ(လ်) သူ့ကိုမြင်တော့ တံခါးဝ အထိ ပြုံးပြုံးလေး ထွက်ဆီးကြို၏။

“ဒေါ(လ်)လေးစောင့်နေရတာ ကြာပြီလား ဆောရီးကွာ ကိုယ် ရေချိုးနောက်ကျနေလို့ကွ”

သည်မနက်စီစဉ်ဆောင်ရွက်ရမည့် ကိစ္စတွေကို တစ်ညလုံး စာရင်းလုပ်ကာ လူယုံတော် ဦးသက်ညွန့်လက်ထဲ ထည့်ခိုင်းသည်။ လိုအပ်သော အရေးကိစ္စတွေအတွက် မန်နေဂျာကိုလှဦးကို ဖုန်းဆက် မှာရ၏။

ကြိုတင်အစီအစဉ်မရှိဘဲ ဒေါ(လ်)အတွက် ဖျက်ရမည့်အလုပ် ကိစ္စတွေ စီစဉ်ပြီးမှ သူကသောကမျော ထွက်ခဲ့ရတာဖြစ်သည်။
ဒေါ(လ်)လေး မသိစေချင်တာမို့ သူမပြောဖြစ်တော့ပါ။

“ကိုကိုဦး ကော်ဖီသောက်ဦးမလားဟင်”

“မသောက်တော့ဘူး ဒေါ(လ်) ဒေါ(လ်)အသင့်ဖြစ်ပြီမို့လား”

“မသောက်ဘူးမလုပ်နဲ့ ကော်ဖီလေးတော့ သောက်သွားဦး

မောင်ဦး ဒေါလေးကွန့်ဖျော်ခဲ့ပြီးပြီကွဲ့”

ကော်ဖီဘမ်းကို ကိုင်ရင်းညှော်ခန်းကို ထွက်လာသော ဒေါလေးကွန့်ကြောင့် ဝိုင်းမငြင်းနိုင်ဘဲ ညှော်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။

“မောင်ဦး အလုပ်တွေတော့ ပျက်ကုန်ပြီထင်ရဲ့”

“အားလုံး မနေ့ကလွဲပြီးပါပြီ ဒေါလေးကွန့် သိပ်အရေးကြီး ကိစ္စတော့ မရှိပါဘူး”

“ပထမ မောင်ဦးနဲ့သွားမယ်ပြောပြီးမှ မောင်ဦးလိုက်ပို့ပေး မယ်ပြောတော့ ဒေါလေးတောင် အံ့ဩသွားတယ်”

“ဟဲ့ ငုန်ကအခုမှ အလုပ်တွေနဲ့ တကယ်နပမ်းလုံးနေရတာ ဒေါလေးကွန့်ရဲ့ ဒီကောင်လိမ္မာနေပြီလေ”

ဒေါလေးကွန့်ကို မညာချင်ပေမယ့် မုသာဝါဒကံကိုပဲ သူလွန် ကျူးလိုက်ရပါသည်။ တကယ်ဆို ဒီနေ့ ငုန်မှာ ဘာအရေးကြီးကိစ္စမရှိ အောင် အားလပ်နေတာ သူပဲသိသည်။

ဘာကြောင့် ငုန် ဒေါ(လ်)ကို ညာလိုက်တာလဲမသိ။

ငုန်အလုပ်ကြိုးစားနေတယ်ဆိုသော သူ့ချီးကျူးစကားကြောင့် ဒေါ(လ်)မျက်နှာလေးကြည်နူးဝင်းပသွားတာ မြင်ရသည်။ ဒေါ(လ်)လေး စိတ်မဆင်းရဲစေချင်တာကြောင့် သူ့မှာ လူလိမ်လူညာကြီးဖြစ်နေပြီ။

“ကဲ ကော်ဖီအတွက် ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ် ဒေါလေးကွန့် ဝိုင်းတို့ကို သွားခွင့်ပြုပါဦးနော် နည်းနည်းနောက်ကျရင်လည်း စိတ်မပူ ပါနဲ့”

“မောင်ဦးပါနေတာပဲ ဒေါလေးက ဘာစိတ်မချစရာရှိလဲ ကဲ သွားကြ သွားကြ”

ဒေါလေးကွန့် မျက်နှာက ကြည်နူးရွှင်ပြနေသည်။ ကိုကိုဦး သာမဟုတ်ဘဲ ငုန်လာခေါ်မယ်ဆိုလျှင် ဒေါလေးအခုလို ကော်ဖီဖျော်တိုက် ကာ ညှော်ခံပါမည်လားဟု ဒေါ(လ်)တွေးမိသည်။

ငုန်အပေါ်ကို ကိုကိုဦးလို အားလုံးက ကြည်ဖြူလေးစားစေ ချင်တာ ဒေါ(လ်)ရင်ထဲက ဆန္ဒလေ။ ငုန်ကြိုးစားနေပုံနဲ့ဆိုရင်တော့ ဒေါ(လ်) မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်လာမည်ထင်ပါရဲ့။

ကားတံခါးကို ကိုကိုဦးကိုယ်တိုင်ဖွင့်ပေးသည်။

နံ့သာရောင်တိုက်ပုံအင်္ကျီကို ကော်လံကတံ့ရှပ်ဖြူလက်ရှည်နှင့် တွဲဝတ်ဆင်ထားသော ကိုကိုဦးအသွင်က ပိုပြီးတည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သည် ဟု ဒေါ(လ်)ထင်မိသည်။

အညှီရောင်မှာ အဖြူခရေပွင့်လေးတွေဖောက်ထားသော ပုဆိုး နှင့်ပိမြင့်မားသော ကိုကိုခိုင်းအရပ်အမောင်းနှင့်တင်တယ်လိုက်ဖက်လွန်း တာ ဒေါ(လ်)မျက်တောင်လေးမခတ်တမ်းငေးမိ၏။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ ဒေါ(လ်)ရဲ့”

“အဟင်း ကိုကိုခိုင်းက တကယ်ချောတယ် ကိုကိုခိုင်းကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတဲ့ မိန်းကလေးက အရမ်းကံကောင်းသူ ဖြစ်မှာပဲလို့ တွေး တာ”

“ဟိတ် မြောက်မနေနဲ့ မမြောက်လည်းပဲ ကိုယ်က ဒေါ(လ်) ကိုမိနေ ဒကာခံပြုစုမှာပါကွ”

“တကယ်ပြောတာပါ ကိုကိုခိုင်းရဲ့ ကိုကိုခိုင်းရည်ရွယ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေရင် ဒေါ(လ်)ကိုပြောနော် အဲ့ဒီမမကို ဒေါ(လ်)အရင် ဆုံးဖြင်သိချင်လို့”

ဒေါ(လ်)စကားကြောင့် သူ့အသံလေးထွက်သည်အထိ ရယ် သည်။

ကားလေးကို မောင်းထွက်ခဲ့ရပေမယ့် သူ့အာရုံထဲမှာ ဒေါ(လ်) ပုံရိပ်က စွဲစွဲထင်ထင်လေး ထင်နေသည်။

အပြာနုရယ်ဒီမိတ်လက်ရှည်လေးကို အပြာရောင်ချိန်ထူ လေးနှင့်ဆင်တွဲဝတ်ဆင်ထားသော ဒေါ(လ်)ကိုကြည့်ရတာ ရင်ထဲ ချမ်းမြေ့စေ၏။

ကျောလယ်အထိသာ ရှည်သော ဆံနွယ်လေးတွေကို မျက်နှာ ဝင်းဖန့်ဖန့်လေးပေါ်လွင်အောင် အနောက်မှာစုစည်းသိမ်းနှောင်ကာ ကျောက်ပွင့်ဖြူဆံညှပ်ကလေးနှင့် ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

ရင့်ကျက်ပောင်ဟန်ဆောင်ထားသော ချာတိတ်မလေး၏ အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်နှာလေးကို သူ့တစ်မိမိခံစားကြည့်ချင်မိသည်။ ဒါပေမဲ့ ဆန္ဒအားလုံးကို အသိတရားဖြင့် ထိန်းချုပ်ထားခဲ့မိတာ ကြာပါပြီ။

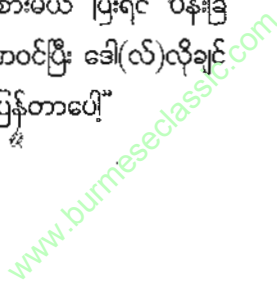
“ဒေါ(လ်)တို့ ဘယ်သွားကြမှာလဲ ကိုကိုခိုင်း”

“ဟောဗျာ မွေးနေ့ရင်ကမေးနေပြန်ပြီ ဒေါ(လ်)ဘယ်သွားချင် သလဲသာ ပြောစမ်းပါ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ကိုယ်ဒေါ(လ်)လေးအတွက် အချိန်အပြည့်ပေးထားတယ်”

“မသိဘူး ကိုကိုခိုင်း ဘယ်လိုစီစဉ်မှာလဲ”

ဒေါ(လ်)မျက်ဝန်းလေးတွေ ကလယ်ကလယ်နှင့်ပြန်ပြောသည်။ အမြဲတမ်း သူ့အပေါ်အားကိုးစိတ်နှင့် ယုံကြည်တတ်ခဲ့သော ဒေါ(လ်) ကို သူ့ပြုံးပြုံးလေး ငဲ့ကြည့်ရင်း

“ကဲ ဒေါ(လ်) ရဲ့ မင်္ဂလာရှိတဲ့နေ့ကလေးမှာ အရင်ဆုံးဘုရား ပေါ်သွားပြီးကုသိုလ်ယူကြမယ် ပြီးရင် တိရစ္ဆာန်ရုံထဲမှာ သတ္တဝါတွေကို အစာကျွေးကုသိုလ်ယူမယ် ပြီးရင် မနက်စာစားမယ် ပြီးရင် ပန်းခြံ ထဲမှာခဏထိုင်ကြမယ် နောက်တော့ မြို့ထဲခဏဝင်ပြီး ဒေါ(လ်)လိုချင် တာဝယ် ဒေါလေးကွန့်အတွက် မုန့်ဝယ်ပြီး ပြန်တာပေါ့”

သူအစီအစဉ်လေးဆွဲပြတော့ ဒေါ(လ်)ကျေနပ်နှစ်ခြိုက်စွာ
ခေါင်းကလေးညိတ်ရှာသည်။

“ကိုကိုခိုင်းက တကယ်အစီအစဉ်ကောင်းတယ် သိလား ဒီနေ့
ဒေါ(လ်)အရမ်းပျော်မှာသေချာတယ်”

ဟန်ဆောင်မှုကင်းစွာ ဒေါ(လ်)ဝမ်းသာအားရဆိုသည်။

အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်နှာလေးကို သူ မြတ်နိုးခြင်းလွှမ်း
သော မျက်ဝန်းတို့နှင့် နောက်ကြည့်မှန်လေးထဲက ငေးကြည့်နေမိသည်။

ရွှေတိဂုံဘုရား ရင်ပြင်ပေါ်တက်တော့ ဒေါ(လ်)စိတ်တိုင်းကျ
ဆန္ဒအတိုင်း ဓာတ်လှေကားမစီးတော့ဘဲ လှေကားထစ်တွေအတိုင်း
တက်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ကြည်နူးရိပ်လေး ဖုံးမရဖိမရ အပျော်မျက်နှာလေးနှင့်လှေ
ကားထစ်တွေကို တက်ရင်း ဒေါ(လ်) ချွေးလေးစို့လာတော့ သူ့လက်
မောင်းကို ခိုပြီးဆက်တက်သည်။

ရင်ပြင်မှာ ကပ်လှူပူဇော်ဖို့ ပန်းဆီမီးနှင့်နံ့သာတိုင်ကအ
လိုသမျှကို သူဝယ်ပေး၏။

မွေးနာမ်ဂြိုဟ်တိုင်လေးရှေ့မှာ ဒေါ(လ်)ရိုနှိုးပူဇော်တော့ မျက်ဝန်း
လေးတွေမိတ်ကာ ဆုတောင်းနေတာကို ရပ်စောင့်ရသည်။

နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တီးတိုးရွတ်ဆိုလျက် ဒေါ(လ်)ဘာ
ဆုတောင်းနေသည်လည်း သူ့တွေးကြည့်၏။

ငုန်အတွက် သတိတရဆုတောင်းနေသည်လား။ သူ့တွေးမိရင်း
ရင်ထဲမှာ အမည်မသိဝေဒနာတစ်ခု ခံစားရ၏။ မနာလိုဝန်တို့ခြင်း မဟုတ်
ပေမယ့် ရင်ထဲမှာခံစားရတာတော့ အမှန်။

ရင်ပြင်တစ်ပတ်လှည့်ပူဇော်တော့လည်း ဒေါ(လ်)ကလေးငယ်
တစ်ဦးလို သူ့လက်မောင်းကို ခိုတွယ်ထားပြန်၏။ ငယ်ငယ်တုန်းက
ချာတိတ်မလေးကို သူ့အနီးမှာ ပြန်မြင်တွေ့နေရသလိုပါပဲ။

တိရစ္ဆာန်ရုံဘက်ရောက်တော့ ဒေါ(လ်)အပျော်တွေက
ဟန်ဆောင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။

ဘယ်သောအခါမျှ ပြန်မရနိုင်တော့သည့် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှု
လေးတွေကို ဒေါ(လ်)အတွက် သူ ထာဝရသိမ်းဆည်းထားပေးလိုက်
ချင်သည်။

မမြင်နိုင်သော ဒေါ(လ်)ရဲ့ အနာဂတ်လေးကိုတွေးကြည့်တော့
ရင်ထဲမှာ လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေးလေး ခံစားရသည်။

ငုန်ရင်ခွင်ထဲမှာ ဒေါ(လ်)တကယ်ပဲ ပျော်ရွှင်နိုင်မည်လား။
“ဗိုက်ဆာပြီကိုကိုခိုင်း တတိယအစီအစဉ် စလိုက်ရအောင်

နော်”

“မသိဘူးလေ ဒေါ(လ်)ထမင်းစားဖို့ မေ့နေပြီထင်လို့ကွ”

“မေ့အောင်ပျော်နေတာ အမှန်ပဲ အခုမှဗိုက်ဆာမှန်းသိရတာ
ကိုကိုခိုင်းလည်း ဆာနေပြီမို့လား”

“ဒေါ(လ်)လေးပျော်နေတာကြည့်ပြီး အဟုတ်ကိုမေ့နေတာ
ရိုးသားပွင့်လင်းစွာဆိုမိသော စကားကို ဒေါ(လ်) မျက်စောင်း
လေးပစ်ကာ သဘောကျသလိုရယ်တော့ ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခတ်ချင်
လာသည်။”

လောကကြီးမှာ သတ်မှတ်ထားသော စည်းဘောင်တွေသာ
မရှိခဲ့လျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမည်လဲဟု တွေးမိသော အတွေးကို
သူ ပင့်သက်မောတစ်ချက်နှင့်ပဲ မောင်းထုတ်ပစ်ရသည်။

ကလေးဆန်သော ဒေါ(လ်)က ထမင်းခိုင်းမှာ သူ့ပန်းကန်ထဲ
ကို အရင်ဆုံးဟင်းခတ်ထည့် ဦးချပေးတော့ သူ့ကြည့်နှုမိတာ ဝန်ခံချင်၏။
ကလေးဆန်သောဒေါ(လ်)သည် သည်လိုကျတော့လည်း ရင်ကျက်သလို
လှူကြီးဆန်နေပြန်သည်။

နေ့လည်ခင်းအပူဒဏ်ကို ရှောင်တိမ်းလိုတာမို့ ပန်းခြံလေးထဲ
သွားဖို့ စီစဉ်ခဲ့ကြပေမယ့် ပန်းခြံထဲမှာထိုင်နေမိကာမှ မိုးကညှို့တက်လာ
သည်။

“မိုးရွာမယ်ထင်တယ် ဒေါ(လ်)ရဲ့”

“ရွာ ရွာပေါ့ မိုးရွာတော့ ပိုကောင်းတယ်”

“ထီးမပါဘူးလေ ဒေါ(လ်)ရဲ့”

“မပါလဲ ဘာဖြစ်လဲ ကိုကိုခိုင်းရဲ့ မိုးရွာထဲမှာ မိုးရေချိုးရတာကို
ဒေါ(လ်)ကအရမ်းသဘောကျတာ”

ဒေါ(လ်) တမင်တောင်စုံစာ ဆုတောင်းလိုက်သလားတောင်မသိ။
မိုးကဝေါခနဲ ရွာချ၏။

“ဒေါ(လ်) လာ လာ ကားဆီပြန်သွားရအောင်”

“ဟာ ဟင်အင်း မသွားပါဘူး ဟော ဟိုးသစ်ပင်ကြီးအောက်
က ခုံတန်းလေးမှာထိုင်မယ်”

“ဟာ ဒေါ(လ်) ဒုက္ခပါပဲ”

သူတားမြစ်ချိန်မရလိုက်ခင်မှာ ဒေါ(လ်)က သစ်ပင်ကြီးအောက်
ကခုံတန်းလေးဆီ ပြေးသွား၏။

သွန်ချသလို ရွာသောမိုးကြောင့် ဒေါ(လ်)ဆီသူရောက်တော့
သူတစ်ကိုယ်လုံးရွှဲရွဲစိုနေသည်။ ဒေါ(လ်)မျက်နှာလေးပေါ်မှာလည်း ရေစို
ဆံပင်တွေ ကပ်ငြိကပ်တွယ်လို့ အပြုံးလေးကမပျက်။

“ဒုက္ခပါပဲကွာ မိုးရေထဲမှာ ကြွက်စုတ်ဖြစ်ပြီထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လဲ ကိုကိုခိုင်းရဲ့ ပြန်ခြောက်သွားအောင်တောင်
ထိုင်စောင့်ကြတာပေါ့”

တငွတ်ထိုးဆန်လှသော ဒေါ(လ်)ကို သူဘယ်လိုခေါ်မရ။
ဒေါ(လ်)က တဝေါဝေါရွာနေသော မိုးရေစက်တွေကို မျက်နှာလေးမော့
ခံယူရင်း ပေကပ်ထိုင်နေပြန်၏။

တော်တော်ဆိုးသည့် ဒေါ(လ်)ပါပဲ။

သူ ဒေါ(လ်)စိတ်တိုင်းကျ ခုံတန်းလေးမှာ ဆက်ထိုင်နေလို့ရင်

၏။ ပန်းခြံတန်းတစ်ခုမှာ ထီးတစ်ချောင်းကို မလုပ်မခြံ နှစ်ယောက်အတူ ပူးကပ်ဆောင်းပြီး ထိုင်နေသော စုံတွဲတွေကို ဒေါ(လ်)ကလက်တိုပြကာ ရုပ်နေပြန်၏။

“ဟာ ဒီကောင်မလေး ပေါက်ကရ”

“အဟင်း ဟင်း ကိုကိုခိုင်း ဒါကြောင့် လူပျိုသုံးကြီးဖြစ်နေတာ ထင်တယ် ဟင်း ဟင်း”

အပြီးကြီးသောမိုးကရပ်မသွား။ အပြီးမပျက်မျက်နှာလေးတွေ ပြာလဲ့လဲ့ သမ်းလာတာ သူ့မြင်နေသည်။

“ကဲ ဒေါ(လ်) ပြန်ကြမယ် ဒီတစ်ခါ ပြောစကားနားမထောင် ရင် ကိုယ်ခေါင်းကို ထုမိမယ်နော်”

ဒေါ(လ်) ဇက်ကလေးပုကာ ခေါင်းညှိတ်သည်။ မိုးရွာထဲ ထိုင် ချင်လွန်းသည့် ကောင်မလေး ရွဲနှစ်နေသော မိုးရေတွေအောက်မှာ ကြွက်စုတ်လေးဖြစ်နေပြီ။

“အိမ်ပြန်ကြမှ ထင်တယ်”

“မြို့ထဲခဏလှည့်ဝင်ဦးလေ ဒေါလေးကွန်အတွက် မုန့်ဝယ်ရ အောင်”

“ဒေါ(လ်)ချမ်းနေမှာပေါ့”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး နေနိုင်တယ် ကိုကိုခိုင်းကားကြီးတော့ ရေတွေ ရွဲကုန်ပြီပေါ့ အဟင်း ဟင်း”

ဆိုးလွန်းသောချာတိတ်မလေးအလိုကျ မြို့ထဲကိုမောင်ထွက်ခဲ့ရ ပြန်သည်။ အပြီးကြီးလွန်းသော မိုးက ညနေခင်း၏အလင်းရောင်တွေ ကိုတောင် သိမ်းပိုက်လို မှောင်ခိုက်နေစေ၏။

ဒေါလေးကွန်အတွက် မုန့်ဝင်ဝယ်ပြီးတော့ သူ့ကားလေးကို မြို့ထဲလမ်းကထွက်နိုင်အောင် ဂရုစိုက်မောင်းခဲ့သည်။

လမ်းမပေါ်မှာ မိုးစက်မှုန်တွေ ပိန်းပိတ်နေ၏။

မုန့်ဝါးနေသော မြင်ကွင်းတွေကြောင့် ကားမီးတွေက တလက် တလက် ဖွင့်ထားကြသည်။

သူ ဒေါ(လ်)ကိုလှမ်းကြည့်တော့ စောစောကရယ်နေသော မျက်နှာလေးမှာ နှုတ်ခမ်းလေးတင်းတင်းစေ့လို့နေ၏။ ရေစိုတွေနှင့်ကပ် နေသော ခန္ဓာကိုယ်လေးပုဝင်ကာ လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ရင်ဘတ် ချော့ကိုင်းယှက်ထား၏။

“ဒေါ(လ်)လေးချမ်းနေပြီလား”

နှုတ်က မပြေနှစ်တော့ဘူးထင်ရဲ့။ ခေါင်းကလေးခါယမ်းပြတော့ မူးလေးတွေက တံဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေ၏။

မချမ်းဘဲခံနိုင်မည်လား ဖွင့်ထားသော ပြတင်းတံခါးကလေး

ကြောင့် သူ့တောင်ချမ်းစိမ့်လာရတာ အမှန်။

“မုန့်တံခါးတွေ ပိတ်လိုက်လေ ဒေါ(လ်)ရဲ့”

သူ့သတိပေးမှ ဒေါ(လ်)လက်ပိုက်ကလေးဖြုတ်ကာ မုန့်တံခါး

ပိတ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ တုန်ခါနေသော လက်ဖျားလေးတွေ ပဲကြီးတွေ ကြွန်းကြောင်းလေးတွေထနေတာ သူ့မြင်သည်။

မှန်တံခါးကို မ မတင်နိုင်အောင် ဒေါ(လ်)လက်ကလေးတွေ ထုံကြင်နေပြီထင်သည်။

သူကားကို လမ်းဘေးမှာ အသာထိုးရပ်ပြီး ဒေါ(လ်)ပိတ်မပ ဖြစ်နေသော မှန်တံခါးကို လှမ်းပိတ်ပေးလိုက်၏။

“အီး ခုမှ ချမ်းလာတာ ကိုကိုဇိုင်းရဲ့ အီး”

တုန်တုန်ယင်ယင်လေးဆိုနေသော ဒေါ(လ်)ကို သူ ကရီထား ဒေါသ မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့်ကြည့်မိ၏။ ဒါပေမဲ့ ဒေါသတွေက ချက် ချင်းလွင့် ပြယ်ရသည်။ ဒေါ(လ်) တကယ် ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည်။

“ဒေါ(လ်)လေး သိပ်ချမ်းနေသလား”

လက်ချောင်းလေးတွေကို သူ လှမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့ ရေခဲ တမျှအေးစက်နေခဲ့သည်။

“ကြည့်စမ်း အေးစက်ထုံကြင်နေပြီပဲ”

ဒေါ(လ်)လက်ချောင်းလေးတွေကို သူ့ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညစ်ပြီး ပူနွေး အောင်ပြုရသည်။

မေးလေးတုန်နေသော မျက်နှာလေးကိုကြည့်ကာ သူ့စိတ်မ ကောင်း။

နောက်ထိုင်ခုံမှာ ရေညစ်ပြီးလှမ်းထားသော တိုက်ပုံအင်္ကျီ

လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ဒါလေး ခြုံထားလိုက် နည်းနည်းနွေးသွားမယ်ထင်တယ်”

ဒေါ(လ်)ပခုံးလေးပေါ်က သူ့လှမ်းခြုံပေးလိုက်စဉ် ရေခဲတုံးကို ကိုင်မိသလို အေးစက်သော နှာသီးဖျားလေးကို ပွတ်တိုက်မိ၏။

မျက်နှာလေးပိုလို ဖြူဖွေးသွေးဆုတ်နေသည်လား သူ့စိုးရိမ် ပူပန်စွာနှင့် လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်တိုက်ပြီး ပါးနှစ်ဖက်ကိုဖိကပ်ပေးလိုက် ၏။

“ဒေါ(လ်) လေး သိပ်ချမ်းနေပြီလား”

မျက်နှာဝန်းလေးတွေ ငေးကြည့်ကာ ဘာမှပြန်မဖြေနိုင်သော ဒေါ(လ်)မျက်နှာလေးအနံ့ သူ့လက်ဖျားတွေကိုပွတ်သပ်ဆုပ်နှယ်ပေးမိ၏။

နဖူးပြေပြေလေး၏ ချောမွတ်အေးစက်သော အထိအတွေ့။

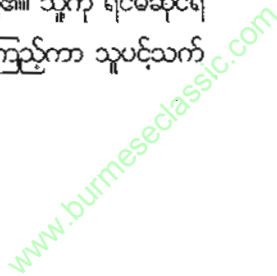
သွေးရောင်လွှမ်းစပြုလာသည့် ပါးပြင်ဖြူမို့မို့လေးတွေ။

ပြာလဲ့ဘာ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ။

ထိုတဒင်္ဂမှာ သူ့နှလုံးသားက စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်နှင့် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေခဲ့သည်။

“ရ ရပြီ ကိုကိုဇိုင်း”

ရှက်သံဝဲဝဲလေးနှင့်ဆိုမှ သူ့သတိရတော့၏။ သူ့ကို ရင်မဆိုင်ရဲ တဲ့ အကြည့်တွေရှောင်ပြေးနေသော ဒေါ(လ်)ကိုကြည့်ကာ သူ့ပင်သက်

ရိုက်မိသည်။

ရင်ခုန်ဖို့မေ့နေသော နှလုံးသားက အခုမှ တလှိုက်လှိုက်တိုးခုန်လာသည်။

သူကားကို စက်နှိုးမောင်ထွက်လိုက်၏။ အပြင်ဘက်မှာ အငြိုးကြီးနေခဲ့သော မိုးတို့ စဲစပြုနေပြီ။

ဇိုင်းရင်ထဲမှာတော့ အခုမှ မိုးက ထစ်ချွန်းလိုရွာရန် အားယူနေဆဲပါလား။

အခန်း (၂၃)

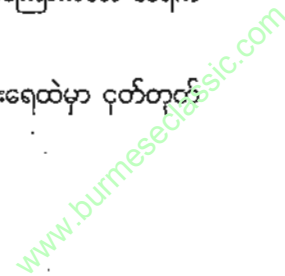
တစ်ညလုံး အဖျားသွေးကြီးတာ ဒေါ(လ်) နေမကောင်းဖြစ်ပြီဆိုတော့ ဒေါ်လေးကွန့် ပျာယာခတ်လို့ အလုပ်တွေရှုပ်ကုန်တော့၏။

မိအေးလည်း မနေရ။ မမအင်ကြင်းလည်း ညဉ့်နှက်သန်းခေါင်ကြီးမှ အိပ်ချင်မှူးတူးနှင့်ရောက်လာသည်။

“မောင်ဇိုင်းက ဆေးဝယ်ပေးခဲ့ရဲ့သားနဲ့ ဆေးသောက်ရမှာ ကြောက်တယ်ဆိုတဲ့ သူ ဟွန်း အခုတော့ ပိုဆိုးပြီပေါ့ အပ်နဲ့ထွင်းရမှာ ပုဆိန်နဲ့ပေါက်ရမယ်ကိန်းစိုက်ပြီပေါ့”

“ဟင် ဒေါ်လေးကလည်း ဒေါ(လ်) ဆေးကြောက်တာ သိရက်နဲ့”

“အလိုတော် ဆေးကြောက်တဲ့သူက မိုးရေထဲမှာ ငုတ်တုတ်”

ထိုင်နေရသတဲ့လား ကဲ မိအေး ရေပတ်တင်ပေးဖို့ ရေခဲဘူးယူခဲ့ အင်ကြင်း ဒေါ(လ်)ကိုဆေးတိုက်ဖို့ ကူစမ်းပါဦးကွယ် မောင်ဇိုင်းပေးခဲ့ တဲ့ဆေးပဲ တိုက်ထားရတော့မှာပေါ့”

ဒေါ(လ်)အတွက် စိုးရိမ်ကာ ကိုကိုဇိုင်းက ဝယ်လာသော ဆေးကို တိုက်ဖို့မှာခဲ့ပေမယ့် ဒေါ(လ်)ငြင်းနေတာမို့ ဒေါ်လေးကွန့်တိုက်မ ရခဲ့။

ဆေးမသောက်ဘဲ စောင့်ခြုံကာ ဝင်ကွေးရင်း သန်းခေါင် လောက်မှ ဒေါ(လ်)အဖျားဝင်တော့သည်။ စိုးရိမ်စွာနှင့် မအိပ်နိုင်ဘဲ ခဏခဏထလာကြည့်သော ဒေါ်လေးကွန့်သိတော့ အားလုံးနီးကုန် တော့သည်ပေါ့။

“ကဲ ဒေါ(လ်)လေး ဆေးသောက်လိုက် ဒါမှ အဖျားကျမှာ”

“အင်း ဟင်အင်း မသောက်ချင်ဘူး ဒေါ်လေး အီး ဟင်း”

“မရဘူး မသောက်ရင် အဖျားကကျမှာ မဟုတ်ဘူး အင်ကြင်း လေးလုပ်ပါဦး ဒီမှာကော်ဖီလေးနဲ့မော့ချလိုက်”

“ကဲပါ ဒေါ(လ်)ရယ် သောက်လိုက်ပါ နို့မို့ ဒီညတစ်ညလုံး အင်ကြင်းကော မိအေးပါ နားပူပြီး သေတော့မယ်”

မမ အင်ကြင်းက စိတ်မရည်သလို ပြော၏။ ဒေါ်လေးကွန့် မျက်နှာတင်းခနဲဖြစ်သွားတာကို ဒေါ(လ်)မြင်လိုက်ရတာမို့ ကြားကဝင်ပြီး ကသောသမျှလေး ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။

ဆေးတစ်လုံးကို ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့်ရုံမဲ့ မျိုချပြီးတော့ မိအေး ရေခဲဘူးကိုင်ကာ ဝင်လာ၏။

“ကဲ အားလုံးပြန်အိပ်ကြတော့ ဒေါ(လ်)ကို ဒီည ဒေါ်လေးပဲ စောင့်ကြည့်ပေးမယ်”

မမအင်ကြင်းကို ဒေါ်လေးကွန့်စိတ်ဆိုးသွားတာ ဒေါ(လ်)သိ ၏။ မမအင်ကြင်းကတော့ မသိသလိုနှင့် အခန်းထဲက ပြန်ထွက်သွား သည်။ မိအေးကတော့ အိပ်ချင်မှူးတူးရပ်နေဆဲ။

“ဟဲ့ မိအေး နင်လည်း ငိုက်မနေနဲ့ သွားတော့”

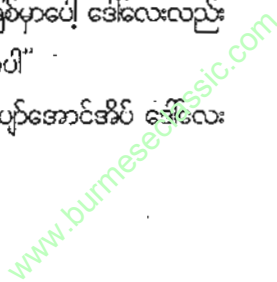
“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီးကွန့်”

မိအေးကိုပါ ဒေါသသင့်ကာ ဒေါ်လေးကွန့် မောင်းထုတ်သည်။ ပြီးတော့ ဒေါ(လ်)ကို တစ်ယောက်တည်း ရေခဲအုပ်ပြုစုပေးရင်း မကျေနပ် ချက်ကို ရင်ဖွင့်နေသေးသည်။

“မိအင်ကြင်း ပြောသွားတာ ကြားတယ်မို့လား သမီး အဲ့ဒီလို ရိုင်းစိုင်းတတ်လို့ ဒေါ်လေးစကားမပြောချင် မပတ်သက်ချင်တာ တကယ်ဆို သမီးအရိပ်မှာခိုနေတာ ပြီးတော့ ညီအစ်မတွေပဲ သူ့ဒါ လောက်လေးလုပ်ရတာ ဘာပင်ပန်းကြီးတာမှတ်လို့”

“ဒေါ်လေးရယ် သူ့အရမ်းအိပ်ချင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့ ဒေါ်လေးလည်း အိပ်ပါ ခဏနေရင် ဒေါ(လ်)သက်သာသွားမှာပါ”

“အိပ်မပျော်ပါဘူးတော် ကလေးသာပျော်အောင်အိပ် ဒေါ်လေး

ဒီညကလေးအိပ်ရာမှာပဲ စောင့်အိပ်မှာပေါ့”

တစ်ညလုံး ဒေါ်လေးအိပ်မပျော်ရှာပါ။ ဒေါ်(လ်)လည်း နီးတစ်ဝက် ပျော်တစ်ဝက်နှင့်။ အိပ်မက်တွေမက်နေတာ ကစဉ်ကလျာ။

အိပ်မက်ထဲမှာ ငုန်လည်းပါသည်။ ကိုကိုခိုင်းလည်းပါသည်။ ဒေါ်(လ်)အတွက်နဲ့ ငုန်တို့ညီအစ်ကို ရန်တွေဖြစ်တော့ ဒေါ်(လ်)ငိုမိသည် တဲ့။

မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ရောက်လာသူက ကိုကိုခိုင်းဖြစ်နေသည်။

“ဆရာဝန်ပါ တစ်ခါတည်း ဝင်ပင့်လာတယ် ဒေါ်လေးကွန် ဖုန်းဆက်တော့ အရမ်းစိတ်ပူသွားတာ အခု ဒေါ်(လ်) ဘယ်လိုနေသေးလဲဟင်”

“အင်း ချမ်းနေသေးတယ်”

“ချမ်းမှာပေါ့ မောင်ခိုင်းရယ် မင်းပေးခဲ့တဲ့ဆေးကိုကြိုသောက် ပါဆိုတာ မသောက်ဘူး အဖျားတွေတအားကြီးမှ သောက်တော့ ဘယ်ရတော့မှာလဲ အခုထိ အဖျားမကျသေးဘူး”

“ဒေါ်လေးတစ်ညလုံး မအိပ်ရာဘူးထင်တယ် ကဲ ကိုစိုးထိုက် ဒေါ်(လ်)ကိုကြည့်ပေးပါဦး”

ကိုကိုခိုင်း မိတ်ဆွေဆရာဝန် နာကြပ်ကြီးတပ်နေကတည်းက ဒေါ်(လ်)မျက်နှာလေး သွေးပျက်နေသည်။

“ဒေါ် ဒေါ်(လ်) ဆေးမထိုးဘူးနော် မထိုးပါရစေနဲ့”

“အခုမှ ကြောက်နေသလား ဆေးတိုက်တုန်းက မသောက်ဘူး”

ဒေါ်လေးကွန် ကရုဏာဒေါသသံလေးနှင့်ဝင်ပြော၏။ ကိုကိုခိုင်း မိတ်ဆွေ ဆရာဝန်လူရွယ်က သဘောကျသလိုပြုံးရင်း

“ဆေးမထိုးပါဘူး ဒါပေမဲ့ ဆေးတော့ သောက်ရလိမ့်မယ် ခိုင်းပြောပြလို့ သိပြီဦး မိုးရွာထဲမှာ မိုးမိတာ ကြာတော့ အဆုတ်အအေး ပတ်တာပေါ့ နောက်ဆို ဆင်ခြင်ပေါ့ဗျာ”

ဆုံးမစကားတွေနှင့် သောက်ဆေးတွေ အများကြီး ကိုကိုခိုင်း လက်ထဲထည့်ပေးတော့ ဒေါ်(လ်) မျက်နှာလေး ညိုချင်နေခဲ့ပြီ။

ဆရာဝန်ပြန်သွားတော့ ဒေါ်လေးကွန်က ခိုင်းကို အကူအညီ တောင်းသလိုနှင့် တိုင်တန်းသေး၏။

“ညက မောင်ခိုင်းပေးတဲ့ ဆေးတစ်လုံးတိုက်ရတာ တစ်အိမ် လုံးမနေရဘူး ၊ သူ့ကိုတော့ မောင်ခိုင်း သောက်အောင်တိုက်သွားစမ်း ပါကွယ်”

“ဟုတ်လား ဒေါ်(လ်) ဘာလို့ကြောက်နေတာလဲ ကိုယ်နေမကောင်းတာကို”

“ဆေးတွေက ခါးလို့မသောက်ချင်တာပေါ့ အများကြီးတော့ လည်း လုံးဝမသောက်ဘူးနော် ဒေါ်(လ်)တကယ်ပြောတာ”

ဒေါ(လ်)နှုတ်ခမ်းကလေး စုကာပြောတော့ ဝိုင်းပြုံးပြုံးလေး

ကြည့်ရင်း

“အဖျားတာရည်ပြီး ဒေါ(လ်)အဆုတ်ထဲ ရေတွေဝင်ရင် ဆေးထိုး ဆေးသောက်နဲ့တင်မကဘူး နံရိုးကိုပါဖောက်ပြီး အဆုတ်ထဲ ကရေတွေ စုပ်ထုတ်ပစ်ရမယ်နော်”

“ဟင်”

ဒေါ(လ်) မျက်လုံးလေးတွေ အထိတ်တလန့် ပြူးကျယ် သွားသည်။

“ဟင် တကယ် တကယ်လားဟင် ကိုကိုခိုင်း အဲ့ဒီလိုတော့ မလုပ်ဘူး ဒေါ(လ်) အသေခံမယ်သိလား”

“အခု ဆေးသောက်တာနဲ့ ဒေါ(လ်)သက်သာသွားမှာလေ ဘာ လို့ရောဂါကို မွေးထားမှာလဲ ဒေါ(လ်)ရဲ့ လိမ္မာပါတယ်ကွာ လျာဖျားပေါ် တင်ပြီး ဖျိုချလိုက်ပေါ့ ဆေးလေးတွေက ရောင်စုံလေးတွေကွ ဝါးစား ချင်စရာလေးတွေ”

“ဟာ ဝါးတော့ မစားချင်ပါဘူး အရမ်းခါးတာ ဒေါ(လ်)သိ တယ်”

“ဝါးမစားခိုင်းပါဘူး ဒေါ(လ်)ရဲ့ ဖျိုချလိုက် ကဲ ဒေါ်လေး ကော်ဖီနဲ့ကိတ်မုန့်လေးယူခဲ့ပါ ဒေါ(လ်)ဆေးမသောက်ခင်အစာလေး တော့ စားလိုက်နော်”

ဒေါ(လ်)ခေါင်းကလေးညိတ်ကာ နှာခံရ၏။ ဒေါ်လေးကွန့်က ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပြုံးလျက် ကော်ဖီဓာတ်ဘူးနှင့်မုန့်တွေ သယ်ယူလာ သည်။

ခိုင်းက ဒေါ(လ်)ကို တယုတယ ခွဲကျွေးပြီးဆေးလုံးတွေကို တစ်လုံးပြီး တစ်လုံးသောက်စေ၏။

“ရေတွေအရမ်းမသောက်နဲ့လေ ဗိုက်ကြီးတင်းနေမှပေါ့ ဒေါ(လ်)ရဲ့”

ရှုံ့ရှုံ့မဲ့ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်လေးနှင့်ပင် ဒေါ(လ်) ဆေး တစ်ခွက်တော့ သောက်ပြီးသွားခဲ့၏။

“နေ့လည်တစ်ကြိမ် ညနေတင်ကြိမ် ဆက်သောက်နေရ ဒေါ်လေးကွန့် ဆေးသောက်ချိန်ကျ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်သတိပေးမယ် ဒေါ(လ်)ကလည်း ဒေါ်လေးစကားကို နားထောင် ဟုတ်ပြီလား”

ဒေါ(လ်)ကိုပြောနေရင်းမှ ကိုကိုခိုင်းတစ်ဖက်ကိုလှည့်ကာ နာချေတာမြင်မှ ဒေါ်လေးကွန့် မျက်လုံးပြူးကြည့်ရင်း

“မောင်ခိုင်းကော ဖျားနေပြီလား”

“မဖျားပါဘူး နာမွန့်ရုံလောက်ပါ”

“ပေါ့ပေါ့မလုပ်နဲ့ မောင်ခိုင်း မင်းလည်းဆေးသောက်ဦးနော်”

“ကျွန်တော် သောက်ထားတယ် အလုပ်ထဲရောက်ရင် သောက် ဖို့လည်း ပါပါတယ် ဒေါ်လေးကွန့်ရဲ့”

“ကိုကိုခိုင်းနော် ဒေါ(လ်)ကိုပဲ သောက်ခိုင်းပြီး ကိုကိုခိုင်းကျတော့ ဆေးတွေ လှင့်မပစ်နဲ့နော်”

ဒေါ(လ်)ဆိုတော့ ကိုကိုခိုင်းသဘောကျသလို ရယ်နေသေး၏။

ဒေါ(လ်)နှင့်ဒေါလေးကွန်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ကိုကိုခိုင်းအလုပ်ကို ထွက်သွားခဲ့သည်။

နေ့လည်ပိုင်းမှာ ဖုန်းဆက်ပြီး ဆေးသောက်ဖို့ သတိတရ သတိပေးလိုက်သေး၏။ ဒေါ(လ်) တမင်နောက်ပြောင်ကာ မသောက်ဘူး ဆိုတော့

“ဒေါ(လ်) နံရိုးဖောက်ပြီး အဆုတ်ထဲကရေတွေ ထုတ်တာခဲ ချင်လို့လား အဲ့ဒီကျရင် ကိုယ်လည်း မကယ်နိုင်ဘူးနော်”

“တော်ပါတော့ ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ ဒါကြီးပဲ ပြောနေတယ် အခုပဲသောက်မှာပါ ကိုကိုခိုင်းကော သောက်ပြီးပြီလား”

“အခုပဲသောက်တော့မလို့ ကဲ ဒေါ(လ်) နေကောင်းပါစေကွာ”

နှုတ်ဆက်စကားလေးနှင့် ကိုကိုခိုင်းဖုန်းပြန်ချသွားခဲ့သည်။

ဒေါ(လ်)ဖုန်းလေးကိုငေးရင်း ဝန်ကိုမြင်ယောင်မိသည်။ ဒေါ(လ်) နေမကောင်းတာ ဝန်မသံလို့ ဖုန်းမဆက်တာလား။

ကိုကိုခိုင်းလို စေတနာလေးမပါတောင် ဝန်ဖုန်းလေးတော့ ဆက်သင့်သည်ဟု ဒေါ(လ်)တွေးမိ၏။ သို့ပေမယ့် ဒေါ(လ်)အတွေးလေး တွေ့အလွန် ဝန်အလုပ်လုပ်နေတာကြောင့်ဟု တွေးမိတော့ ခွင့်လွှတ်

တ်ကလေးနှင့် မြေနိုင်မိပြန်သည်။

မွေးနေ့ရောက်ရင်တော့ ဝန်နှင့်ဆုံမှာ ဒေါ(လ်)သိသည်။

ဝန်ရယ်။

အချစ်ဆိုတာ အနေဝေးရင် ချိတ်လိုအေးခဲစေတတ်သလား။

ဒေါ(လ်)ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ နှလုံးသားကတော့ ဝန်ကိုချစ်မိတဲ့ အချစ် ဘစ်ခုအပေါ်မှာ သစ္စာခိုင်ကျည်ခဲ့တာ ဝန်သိပါတယ်။

အဝေးမှာတုန်းကမှ ပုံမှန်စာလေးတွေ ရောက်အောင်ပို့တက် သေးတဲ့ ဝန်။ အနီးရောက်မှ ပြောင်းလဲသွားချင်နေတာ ဘာကြောင့်လဲ။

ဝန်ရင်ထဲကို ဒေါ(လ်) မြင်သိချင်လိုက်တာ။

အခန်း (၂၄)

မနက်အာရုံဆွမ်း သံဃာတော်တွေကို ကျွေးတော့ ကိုကိုဝိုင်း အချိန်မီ ရောက်လာတာမို့ ဒေါ(လ်)ကျေနပ်ရပေမယ့် ငုန်က ပါမလာခဲ့ပါ။

“ငုန် ညကအိမ်ပြန်နောက်ကျတယ် ဒေါ(လ်)ရဲ့ သိတဲ့အတိုင်း မနက်ဆို အအိပ်မက်တဲ့ကောင်လေ ညနေတော့ သူ့စောစောလာမှာပဲ ကိုကိုဝိုင်းက ဒေါ(လ်)မျှော်နေမိသော စိတ်ကိုထွင်းဖောက်ပြင် သည့်အလား ရှင်းပြသည်။

“ရပါတယ် ကိုကိုဝိုင်း ညနေမှလာမယ်လို့ ငုန် ဒေါ(လ်)ကို ပြောပြထားခဲ့ပါတယ်”

တစ်နေ့လုံး ကိုကိုဝိုင်း ခေါ်လာသော အလုပ်သမားတွေက ရွှေအိမ်စည်ခြံကြီးထဲမှာ ဒေါ(လ်)ရဲ့ နှစ်ဆယ်လေးနှစ်ပြည့် မွေးနေ့ပွဲ

လေးအတွက် ပြင်ဆင်ပေးကြသည်။

စားပွဲတိုင်းတွေ ခင်းကျင်းသူက ခင်းကျင်း၊ အလုပ်နဲ့အိုးတွေ ရောင်စုံမီးပွင့်တွေ ဆင်ယူဆင်နှင့် တက်ညီလက်ညီရှိနေ၏။ အားလုံးထဲ မှာ ကိုကိုဝိုင်းကလည်း ဝင်ကူကာ လိုအပ်တာကို စီစဉ်ပေးနေခဲ့သည်။

ညနေသုံးနာရီထိုးတဲ့အထိ ငုန်ပေါ်မလာတော့ ဒေါ(လ်)စိတ် ကလေးတိုချင်လာမိ၏။ တကယ်ဆို ငုန်အစောကြီးကတည်းက ကြို ရောက်သင့်တာပါ။ ဒေါ(လ်)အနားမှာ တကယ်တမ်းရှိနေသင့်တာ ငုန် ပဲလေ။ အခုတော့ ကိုကိုဝိုင်းသာ ရှိနေခဲ့သည်။

ဒေါ(လ်)စိတ်မရှည်နိုင်တော့သည့်အဆုံး ငုန်ရဲ့ဟန်းဖုန်းလေးကို ဆက်ကြည့်တော့ ငုန်ဖုန်းပိတ်ထားသည်။

“သမီးလေး ဒေါ(လ်) ပြင်ဆင်တော့လေ ဧည့်သည်တွေမလာ ခင် သမီးဘက်က အဆင်သင့်ဖြစ်နေမှပေါ့”

ဒေါလေးကွန့်သတိပေးမှ ဒေါ(လ်)ရေချိုးခန်းဘက်ထွက်ခဲ့၏။ သော့ပိတ်ထားသော မမအင်ကြင်းအခန်းရှေ့ရောက်မှ မမအင်ကြင်း ပြန်မလာသေးတာကို ဒေါ(လ်)သတိရ၏။

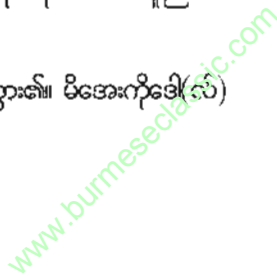
သံဃာတော်တွေကို မနက်ဦးက ဆွမ်းကပ်ပြီးတော့ မမအင် ကြင်းအရေးကြီးကိစ္စရှိသည်ဆိုကာ အပြင်ထွက်သွားခဲ့၏။ ညနေအိမ် ပြန်လာမည်ဟု ပြောသွားပေမယ့် အခုထိ ပြန်မရောက်သေးပါ။

ဒေါ(လ်)ရဲ့မွေးနေ့ပွဲရက်မှာ ရှိစေချင်သောသူနှစ်ယောက်လည်း

ရိုမနေခြင်းအတွက် ဒေါ(လ်)မကြည်မလင်လေးဖြစ်နေတာအမှန်။
 ရေမိုးချိုးပြီး ဒေါ(လ်)အခန်းထဲမှာ အဝတ်အစားလဲလှယ်နေ
 လိုက်၏။ ကိုကိုခိုင်းနှင့်ဒေါလေးကွန်တို့က မိတ်ကပ်ပြင်ဆရာတို့မှ ပြောပေ
 မယ် ဒေါ(လ်)ငြင်းခဲ့သည်။
 ထိုင်ခုံမှာ တစ်နာရီလောက်ထိုင်ကာ အနစ်ပံချယ်မှုန်းပြင်ပေး
 နေတာကို ဒေါ(လ်)စိတ်ညစ်လွန်းတာမို့ ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ ဒေါ(လ်)ကိုယ်
 တိုင်က အလှပြင်တာကိုဝါသနာပါလှတာ မဟုတ်မို့။
 မွေးနေ့ပွဲခွဲ ဒေါ(လ်)မျက်နှာပြောင်ကြီးမသင်တော်ဟု တွေးမိ၏။
 ဝယ်ပြီးမသုံးဖြစ်တာ များသော အလှပြင်ပစ္စည်းတွေ ထုတ်ကာ ဒေါ(လ်)
 ကိုယ်တိုင် ပြင်ဆင်နေလိုက်သည်။
 ပြီးတော့ မွေးနေ့အတွက် ရည်ရွယ်ကာ ချုပ်ထားသော အဖြူ
 ရောင်ဂါဝန်တွေကို ထုတ်ဝတ်ဆင်လိုက်၏။
 ဒေါ(လ်)ရဲ့ ကိုယ်လုံးကျစ်ကျစ်လေးကို တိုင်းချုပ်ထားသော
 နှစ်ထပ်ဂါဝန်တွေကို ဒေါလေးကွန်စိတ်တိုင်းကျ စီစဉ်ရွေးချယ်ပေးသော
 ဝတ်စုံဖြစ်သည်။
 “လှလိုက်တာသမီးလေးရယ် စိန်လက်ဝတ်ရတနာတွေ
 ထုတ်ဆင်လိုက်ရင် လိုက်ဖက်သွားပြီ”
 ဒေါလေးကွန်က စိန်ရတနာတွေ စုံလင်အောင်ပါသော ရတနာ
 ဘူးလေးကို ထုတ်ယူလာရင်း ချီးကျူး၏။

“အများကြီး မဝတ်ချင်ဘူးနော် ဒေါလေးကွန်”
 “ဒေါလေးကွန် သမီးလေးစိတ်ကို သိတာပေါ့ ဟောဒီ
 စိန်ပွင့်ဆွဲကြီးလေးနဲ့ စိန်နားကပ်၊ စိန်လက်စွပ်နဲ့ လက်ကောက်တစ်ရံ
 ဆိုရင် ပြည့်စုံပြီပေါ့”
 ဒေါ(လ်)ကိုလှပဝတ်စားစေချင်သော ဒေါလေးကွန် အစီအမံကို
 မငြင်းလိုတာမို့ ငြိမ်သက်နေလိုက်ရ၏။ ဒေါလေးကွန်က ရတနာတွေ
 ဒေါ(လ်)ခန္ဓာကိုယ်လေးမှာ ကိုယ်တိုင်ဆင်မြန်းပေးသည်။
 “မမအင်ကြင်း ပြန်ရောက်ပြီလား ဒေါလေး”
 “စောစောက ပြန်လာတာတွေ့လိုက်တယ် ခုလောက်ဆို ရေ
 မိုးချိုးပြင်ဆင်နေပြီပေါ့ သမီးပွဲမှာ သူ့ဘယ်လောက်ပြင်ဆင်လာမလဲ
 စောင့်ကြည့် အလှအပကြိုက်တဲ့နေရာမှာတော့စံပဲ”
 ဒေါလေးကွန်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း မမအင်ကြင်းကို ပြောဆို
 နေပြန်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပဲ အခန်းထဲကို မအေးဝင်လာ၏။
 “ဒေါကြီးကြီးကွန်ကို ကိုကိုကြီးမေးနေတယ် ဟိုတယ်ကမှာ
 ထားတဲ့ အစားအသောက်တွေ ရပြီတဲ့ ပြင်ဆင်ပေးမလို့ ကြီးကြီးကွန်
 လာခဲ့ပါဦးတဲ့”
 “ဟော အေးအေး ဒီမှာ နှင့်မမလေးကို လိုအပ်တာကူညီပေး
 လိုက်စမ်း”
 ဒေါလေးကွန် ကသောကမော့ထွက်သွား၏။ မိအေးကိုဒေါ(လ်)

မောကြည့်လိုက်ရင်း

“ဇန် ရောက်လာတာတွေမိသလား မအေး”

“စောစောကလေးပဲ ရောက်တယ် နောက်ကျနေလို့ ကိုကိုကြီး ဆူနေတော့ မျက်နှာကြီး ညှိပုပ်နေတာပဲ အဟင်း”

မအေးစကားကြောင့် ဒေါ(လ်)စိုးရိမ်သွားပေမယ့် ဇန်ရောက် လာပြီမို့ ပူပန်သော အပူလေးတစ်ခုတော့ လျော့ပါးသွားရသည်။

“ကဲ ဒေါ(လ်) ပြီးနေပြီ မအေး ဒေါ်လေးတို့နဲ့ သွားကူလိုက် နော်”

ဒေါ(လ်)ပြောလိုက်တော့မှ မအေးခေါင်းကလေးညိတ်ကာ ထွက်သွား၏။ မှန်ထဲမှာ မြင်နေရသော ပုံရိပ်လေးကို ဒေါ(လ်)ကြည့်လိုက် မိ၏။

ကြွကြွလေးလှပနေသော ဝတ်စုံလေးနှင့်ဒေါ(လ်)ကိုမြင်လျှင် ဇန်ဘာပြောဦးမည်မသိ။ မကြားရတာကြာပြီဖြစ်သော ဇန်ရဲ့စကားသံ လေးတွေ ဒေါ(လ်)နားထောင်ချင်လိုက်တာ။

အခန်းထဲကထွက်ခဲ့စဉ်မှာပဲ ရေခိုးခန်းကပြန်လာဟန်တူသော မမအင်ကြင်းနှင့်ရင်ဆိုင်တိုး၏။

“မမအင်ကြင်းကလည်း နောက်ကျလိုက်တာ အလှဆုံးလေး ပြင်နော် မမလိုချင်တဲ့ လက်ဝတ်ရတနာပြော ပတ္တမြားလား ကျောက်စိမ်း လား ဒေါ(လ်)မှာအကုန်ရှိပါတယ်”

မမအင်ကြင်း ဒေါ(လ်)ကိုငေးငေးလေးကြည့်ရင်း ပြုံးသည့် အပြုံးတွေက အသက်မဲ့နေသလိုပါပဲလား။

“ပြောလေ မမအင်ကြင်း မမအင်ကြင်းဘာဆင်မှာလဲ”

“အင်ကြင်းက ရတနာဆိုရင် စိန်မှကြီးက်တာဒေါ(လ်)ရဲ့”

“ဟင်”

ဒေါ(လ်)ပြင်ဆင်ထားတာကြည့်ပြီး မမအင်ကြင်းနောက်ပြောင် တာလား ဒေါ(လ်)စဉ်းစားရခက်ခက်ပါပဲ။ ဒေါ(လ်)နှုတ်ကလေး ဆွံ့အပြီး မင်သက်နေမှ မမအင်ကြင်း ဟက်ခနဲရယ်ရင်း

“နောက်ဘာပါ ဒေါ(လ်)ရယ် ဒီပွဲကဒေါ(လ်)ရဲ့ပွဲပဲ မမအတွက် ဘာမှမလိုပါဘူး မမပြီးရင်လာခဲ့မယ်ဟုတ်လား ကဲသွားတော့ ခဏကြာ ရင် ဧည့်ပရိသတ်တွေ ရောက်လာတော့မှာ”

ရယ်ရယ်မောမောစကားကိုကြားမှပဲ နောက်ပြောင်တာဟု ဒေါ(လ်) နားလည်လိုက်၏။ ပျောက်ဆုံးသွားသော အပြုံးလေးတွေလည်း ဒေါ(လ်)မျက်နှာလေးမှာ ပြန်အရိပ်ထင်လာ၏။

“ဒေါ(လ်) လှရဲ့လားဟင် မမအင်ကြင်း”

“သိပ်လှပါတယ် ပြီးကော့ ဒေါ(လ်)က သိပ်ကံကောင်းပါတယ် ကွယ်”

မမအင်ကြင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ဒေါ(လ်)မစဉ်းစားတတ်ပါ။ သေချာသည်ကတော့ မမအင်ကြင်းစကားတွေအားလုံး မှန်သည်ဟု

ဒေါ(လ်)ထင်၏။

ဒေါ(လ်)တကယ်ကို. ကံကောင်းခဲ့တာပဲလေ။

ညဉ့်ခန်းထဲမှာ ငတ်တုပ်ထိုင်နေသော ငုန်ကိုမြင်လိုက်ရတော့

ဒေါ(လ်)အံ့ဩသွားသည်။

“ငုန် ဒီမှာဘာလုပ်နေတာလဲ”

မော့ကြည့်သော ငုန်မျက်နှာလေးက တည်ငြိမ်လွန်းနေ၏။

ဒေါ(လ်)နှင့် ဆုံတိုင်းအပြုံးရိပ်တို့ လက်ဖြာတတ်သည့် မျက်ဝန်းတွေ ငုန်ဆီမှာ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့သည်။

“ငုန် ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဒေါ(လ်)”

“ဘာလဲ ကိုကိုခိုင်း ဆူနေလို့ဆို အတင်း ကိုကိုခိုင်းက ငုန်ကို မနက်ကတည်းက ရှိစေချင်နေတာ”

“ဆောရီးဒေါ(လ်) အဲဒီအတွက် ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်”

“တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး ငုန်ရယ် ငုန်အခုရောက်လာပြီပဲ ဒေါ(လ်)ကျေနပ်တယ် ဝမ်းသာတယ်”

ငုန် မျက်ဝန်းလေးတွေ တောက်ပလာ၏။ အပြုံးရိပ်တို့ ယှက်သန်းလာသော မျက်ဝန်းတွေကိုကြည့်ကာ ဒေါ(လ်)ရင်ခုန်သံတွေ လှိုက်ဖိုချင်လာသည်။

“ဟက်ပြီ ဘတ်သ်ဒေးပါ ဒေါ(လ်)”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ငုန်ရယ်”

“ဒေါ(လ်) မွေးနေ့အတွက် လက်ဆောင်ကိုတော့ နောက်ကျ မှ ကိုယ်စီစဉ်ပေးတော့မယ်နော် ကိုယ်အလုပ်တွေသိပ်ရှုပ်နေလို့”

“ငုန်ရယ် မလိုအပ်ပါဘူးကွယ် ဒေါ(လ်) ငုန်ကိုနားလည်ပါတယ် ငုန်အလုပ်တွေ ကြိုးစားနေတာ ဒေါ(လ်)ကိုချစ်လို့ပဲလေ အဲဒါကို လက်ဆောင်တစ်ခုအဖြစ် ဒေါ(လ်)သတ်မှတ်ထားတယ်လေ”

ငုန်နှုတ်ခမ်းတွေပြုံးကာ အကြည့်တို့လွဲဖယ်၏။ ငုန်မျက်ဝန်းတွေကို လိုက်ကြည့်နေမိသော ဒေါ(လ်) ငုန်ရဲ့ ပြောင်းလဲသွားသော အရိပ်တို့ကြောင့် ငုန်အကြည့် ဦးတည်ရာကိုလှမ်းကြည့်မိတုန်း။

မမ အင်ကြင်း။

အနက်ရောင် ပိုးသားဝတ်စုံလေးနှင့် မမအင်ကြင်း အလှက ထင်းနေ၏။ ညိုချောချောသော မျက်နှာလေးမှာ တင်ထားသော မိတ်ကပ် နနလေးက မှန်ညက်နေသည်။

နှုတ်ခမ်းပြည့်ပြည့်လေးက မရမ်းရောင်လေးခြယ်သထားသည်။

ကျော့ရှင်းသော လည်တိုင်လေးမှာ ပလက်တီနမ်ဆွဲကြိုးသေးသေးမျှင်မျှင်လေးပဲ ဆင်ယင်ထားသည်။ ဖန်စီနားကပ်လေးက မရမ်းရောင်ခြယ်ထားသောနှုတ်ခမ်းလေးနှင့်လိုက်ဖက်ညီနေအောင် မမ အင်ကြင်းက ရွေးချယ်တတ်သည်။

“မမအင်ကြင်း သိပ်လှတာပဲ”

“ဟက်ပီး ဘတ်သ်ဒေးပါ ဒေါ(လ်)လေးရယ် အဟင်း ငုန်နဲ့ တို့က တိုင်ပင်မထားဘဲနဲ့ ဝတ်စုံလာတာနော့တာကိုး အဟင်း”

မမအင်ကြင်းဆိုမှ ဒေါ(လ်)ငုန်ကိုကြည့်မိတော့၏။ ဟုတ်ပါရဲ့ ငုန်ဝတ်ထားသည့် အနက်ရောင်ကုတ်နှင့် ဘောင်းဘီနက်၊ အညှိန ရောင်ရှုပ်အင်္ကျီအပေါ်က နက်ကတိုင်ကလည်း အနက်ရောင်။

“တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ ငုန်ဝတ်ထားတာက အနက်ရောင် ဝမ်းဆက်ကိုး၊ အဟင်း ဟင်း”

ဒေါ(လ်) သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ပေမယ့် ငုန်မျက်စိ မျက်နှာပျက်နှင့်ဆံနွယ်တွေကို အကြောင်းမဲ့ သပ်တင်နေပြန်၏။

“ကဲ မမအင်ကြင်း ဧည့်ခံပွဲထဲမှာပဲ ရိုမယ်နော် ဒေါ(လ်)”

“ဒေါ(လ်)တို့လည်း အခုပဲ သွားကြမလို့ အတူသွားရအောင် မမအင်ကြင်း ငုန် လိုက်ခဲ့လေ”

ငုန် လက်ကလေးကိုတွဲကာ ဒေါ(လ်)မမအင်ကြင်းနှင့် ယှဉ်တွဲ ထွက်ခဲ့၏။ ဧည့်ခံပွဲကွင်းပရာ မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ ပြင်ဆင် ထားသော စားပွဲပိုင်းတွေက ညီညာစီတန်းလျက်။

ဘူဖေးစနစ်နှင့် စိတ်ကြိုက်သုံးဆောင်နိုင်မည့် ဟင်းလျာတွေက စားပွဲရှည်ကြီးတွေပေါ်မှာ ပူပူနွေးနွေးအသင့်။

ရောင်စုံဆလိုက်မီးပွင့်များ မီးလုံးလေးတွေက ခြံထဲက သစ်ပင် လေးတွေမှာ အလှပန်းအိုးတွေမှာ ပြင်ဆင်ထားသည်။

“ငုန်ရဲ့အစ်ကို ဇိုင်းကတော့ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် အဆင် ဒီဇိုင်းဆင်ထားတာတော့ တော်တယ်”

မမအင်ကြင်းစကားကို ဒေါ(လ်)လည်း ခေါင်းကလေးညှိတ် လိုထောက်ခံမိသည်။ ဒေါ(လ်)မွေးနေ့ပွဲလေးကို ကိုကိုဇိုင်း စိတ်တိုင်းကျ ပြင်ဆင်ထားခဲ့ခြင်းလေ။

“ဟယ် ကြည့်စမ်းပါဦး ဒေါ(လ်)”

“ဘာလဲဟင် မမအင်ကြင်း”

“ဒေါ(လ်)ရဲ့ ကိုကိုဇိုင်းဝတ်ထားတဲ့ ဖက်ရှင်ဝတ်စုံက ဒေါ(လ်) လေးနဲ့များ တိုင်ပင်ချုပ်ထားသလားလို့”

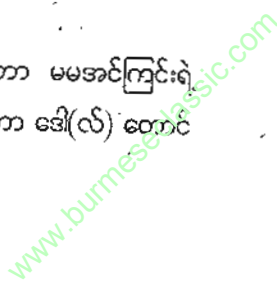
မမအင်ကြင်းစကားကြောင့် ဒေါ(လ်)ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းတွေ ကြားမှာ ရပ်ရင်း ဘာတွေမှာကြားနေသည်မသိသော ကိုကိုဇိုင်းကြည့် မိသည်။

အဖြူရောင်ကုတ်နှင့် အဖြူရောင်ဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်ထား သော ကိုကိုဇိုင်း၊ အောက်ခံရှုပ်အင်္ကျီက အပြာရောင်လွင်လွင်ကလေး။

နက်ကတိုင်က အနီစင်းနှင့်မို့ အားလုံးထဲမှာ ထင်ရှားနေ၏။

“အံ့ဩနေတာလား ဒေါ(လ်)ရဲ့ အဟင်း တိုက်ဆိုင်မှုဟုတ် ရဲ့လား”

“တိုက်ဆိုင်လွန်းလို့ ဒေါ(လ်)အံ့ဩနေတာ မမအင်ကြင်းရဲ့ ဒေါ(လ်)ဝတ်စုံလေးကို ဒေါ်လေးကွန့် စီစဉ်ပေးထားတာ ဒေါ(လ်) တောင်

နီးမှ သိရတာ”

“ဟုတ်လား ဒါဆို ကိုကိုဦးဝတ်စုံကိုကော ခေါ်လေးစီစဉ် ပေးသလားမေးကြည့်မှထင်တယ် အဟင်း ဟင်း”

အင်ကြင်းဖြူးဖြူးလေးဆိုနေတာကို ဒေါ(လ်)ကတော့ တအံ့တံ့ သြလေးတောင် သဘောကျနေမိသေး၏။

အားလုံးက မရည်ရွယ်ဘဲ တိုက်ဆိုင်နေခဲ့တာဟု ဒေါ(လ်) အကြွင်းမဲ့ယုံနေမိပေမယ့် အင်ကြင်းကတော့ သိနေခဲ့ပါသည်။

ဒေါ(လ်)မွေးနေ့ပွဲ မလာခင်လေးကပဲ ငုန်ကို အနက်ရောင် ဝတ်စုံဝတ်ဖို့ အင်ကြင်းတိုက်တွန်းခဲ့တာလေး တမင် ငုန်ဝတ်စုံနဲ့တူတဲ့ ဖက်ရှင်ကို အင်ကြင်းဆင်လာမှန်း ငုန်လည်း သိမှာပါ။

ဒေါ(လ်)မျက်နှာလေးက အပြစ်ကင်းစင်သူမို့ ရှိသားစွာ ပြုံးနေလေလေ ငုန်မှာတော့ မျက်စိမျက်နှာပျက်နှင့် နေရာခက်ခက်ဖြစ်နေရင် မမအင်ကြင်း ဘာလို့ ဒီလိုကြံစည်ရတာလဲ။ ငုန် မတွေ့တတ်တော့ပါ။

အခန်း (၂၅)

ညနေလေးနာရီလောက်က စခဲ့သော ဧည့်ခံပွဲလေးက ခုနစ် နာရီကျော်မှပဲ ဧည့်ပရိသတ် ရှင်းလင်းပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။

“ဒေါ(လ်)လေး ပင်ပန်းနေပြီလား”

လူသူရှင်းလင်း တိတ်ဆိတ်သွားသော စားပွဲတစ်လုံးမှာ ငေးရီရီ လေး ထိုင်နေသည့် ဒေါ(လ်)ကို ဦးကမေးသည်။

ဒေါ(လ်) အပြုံးယုံယုံလေးနှင့် ခေါင်းကလေးကို ခါရမ်းပြရင်း

“ပင်ပန်းတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုဦးရဲ့ ဧည့်ပရိသတ် တွေကို နှုတ်ဆက်ပြီးပြရတာနဲ့ ဒေါ(လ်)ပါးစပ်တွေ ညောင်းကုန်တာ စင်း ဟင်း”

အရယ်လေးစွက်ကာ ဒေါ(လ်)ပြောတော့ ဦးသဘောကျစွာ

ပြီးရယ်ပြီးမှ

“ဒေါ(လ်)ကိုခင်လို့ မင်လို့ လာကြတဲ့သူတွေက အများကြီးကို မွေးနေ့လက်ဆောင်တွေလည်း အများကြီးပဲကွ မနက်ကျမှ ဒေါ(လ်) လေး ‘တစ်ခုချင်းဖောက်ကြည့်တော့နော်’

“အင်း ကိုကိုခိုင်းပြန်တော့မှာလား”

“ခြံထဲက သိမ်းဆည်းစရာတွေကို အလုပ်သမားတွေ သိမ်းဆည်းပြီးရင် ပြန်တော့မယ် ဒေါ(လ်) အိမ်ထဲဝင်နားချင်နားတော့ လေ အဲ နေဦး ကိုယ်ဒေါ(လ်)ကို လက်ဆောင်ပေးရဦးမယ်”

ခိုင်းပြောရင်း ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲကို လက်နှိုက်ယူ၏။ ခိုင်းလက်ထဲမှာပါလာသည်က အနက်ရောင် ကတ္တီပါ ဘူးလေးဖြစ်သည်။

“ရော့ ဒေါ(လ်)မွေးနေ့အတွက် ကိုယ်အသေအချာအပ်ပြီး ကြိုတင်စီစဉ်ထားတာ”

“ဘာ လက်ဆောင်လဲဟင် ကိုကိုခိုင်း”

ဒေါ(လ်)မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝင်းလက်တောက်ပစွာနှင့်မေး သည်။ ခိုင်းကလည်း တည်ငြိမ်လျှို့ဝှက်သော အပြုံးလေးပြုံး၏။

“ဒေါ(လ်)ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ကြည့်လေကွာ”

ခိုင်းကမ်းပေးနေသော ကတ္တီပါဘူးလေးကို ဒေါ(လ်)လှမ်းယူ သည်။ အနက်ရောင်ကတ္တီပါဘူးလေးမှာ ချည်နှောင်ထားသော ပိုးပဲကြီးဖြူ လေးကို ဒေါ(လ်)ဖြူသွယ်သောလက်ချောင်းလေးတွေနှင့်ဖြုတ်သည်။

သိချင်စိတ်ဖြင့် မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ငေးစိုက်နေသော ဒေါ(လ်)မျက်နှာလေးကို ခိုင်း တစ်မိမိမိမိငေးကြည့်နေမိ၏။

ကတ္တီပါဘူးလေးကို ဒေါ(လ်)ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟယ်”

အနက်ရောင်အောက်ခံပေါ်မှာ ကျောက်ပွင့်လေးတွေ မြား သဏ္ဍာန်စီခြယ်ထားသော ရင်ထိုးလေးကို ဒေါ(လ်)ပါးစပ်လေးအ ဟောင်းသားကြည့်နေ၏။

“လှလိုက်တာ ကိုကိုခိုင်းရယ်”

“ဒေါ(လ်)ကိုပေးဖို့အတွက် ကိုယ်ကြိုတင်အပ်ထားခဲ့တာလေ ကျောက်ပွင့်လေးတွေက စိန်အစစ်တွေ ပလက်တီနမ်နဲ့ကွပ်ထားတာ လေ”

• ဒေါ(လ်)မျက်ဝန်းလေးတွေ တလက်လက်တောက်ပလို့ ရင်ထိုးလေးကို ငေးကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ ငုံ့ကြည့်နေသော ခိုင်းကို ဒေါ(လ်)တအံ့တဩလေးဟော့ကြည့်ရင်း

“ဘာလို့ ဒီဘက်တန်ဖိုးကြီးဝယ်ပေးရတာလဲ ကိုကိုခိုင်း ရယ်”

ဒေါ(လ်)ကိုင်ထားသော ကတ္တီပါဘူးလေးထဲက ရင်ထိုးလေး ကို ခိုင်းလှမ်းယူရင်းပြုံးသည်။

“ဒေါ(လ်)အတွက် မှတ်မှတ်ရရလေးပေးချင်လို့ ကိုယ်စီစဉ်

လိုက်တာပါကွာ ဒီရင်ထိုးလေးရဲ့တန်ဖိုးထက် ကိုယ့်ရဲ့စေတနာက ဒေါ(လ်)အပေါ်ပိုပြီး ကြီးမားတယ်ဆိုတာ ဒေါ(လ်)ယုံပါ”

“ကိုကိုခိုင်းရယ် ဒေါ(လ်)ယုံပါတယ် အကြွင်းမဲ့ကိုယုံပါတယ် ဒီလက်ဆောင်လေးကို ဒေါ(လ်)တမြတ်တနိုးသိမ်းထားမှာပါ”

“သိမ်းထားဖို့ ပေးတာမဟုတ်ဘူးလေကွာ ဒေါ(လ်)ရင်မှာ လှလှပပလေး ဆင်မြန်းထားဖို့ ပေးတာ ကဲ ကိုယ်ဆင်ပေးမယ်နော်”

ရင်ထိုးလေးကိုယူကာ ခိုင်းကိုယ်တိုင် ဒေါ(လ်)ရဲ့ ဘယ်ဘက် ရင်ညွန့်ထက်မှာ တပ်ဆင်ပေးလိုက်သည်။

အဖြူရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် စိန်ပွင့်ရင်ထိုးလေးက လိုက်ဖက်ညီစွာ တင့်တယ်နေသည်။

ခြံဝင်းထဲက ဝင်းလက်နေသော ရောင်စုံမီးများနှင့်အပြိုင် စိန်ပွင့်လေးတွေက တလက်လက်ဝင်းပတောက်ပြောင်လို့ရှိသည်။

ဒေါ(လ်)ရင်ကလေး ဒို့ကာ စိန်ပွင့်ရင်ထိုးလေးကို ပိုင်ကြည့်၏။

“ဒေါ(လ်)သဘောကျတယ် မဟုတ်လား”

“သိပ်ကြိုက်တာပေါ့ ကိုကိုခိုင်းရယ်”

ဒေါ(လ်)မျက်နှာကလေးက ရွှင်မြူးရိပ်ဖြင့် ဝင်းပနေသည်။

စိန်ပွင့်လေးတွေနှင့်အပြိုင် ဝင်းလက်တောက်ပနေသော ဒေါ(လ်) မျက်ဝန်းလေးတွေကို ခိုင်းငေးစိုက်ကြည့်ကာ ကြည်ကြည်နူးနူးပြီးနေသည်။

“ဟင် ငုန် လာလေ”

ခိုင်းအနောက်ကို ကျော်လှမ်းကြည့်ပြီး ဒေါ(လ်)ခေါ်လိုက်သောအသံလေးကိုကြားမှ ခိုင်းလှည့်ကြည့်မိသည်။

အမှောင်ရိပ်ကဲ့သော ထင်းရှူးပင်ရိပ်လေးမှာ ရပ်ကြည့်နေသော ငုန်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ငုန် လာလေကွာ ကိုကိုက မင်းပြန်သွားပြီထင်တာ”

“ပြန်တော့မလို့ဘဲ ဒေါ(လ်)ကိုနှုတ်ဆက်ဖို့လာတာ ငုန်ကြောင့် အနှောင့်အယှက်တော့ မဖြစ်ပါဘူးနော်”

“ဟာ မင်းဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

ခိုင်းမျက်နှာရဲ့ရဲရဲနီသွားသလို ဒေါ(လ်)လည်း မျက်မှောင်ကလေး တွန့်ကုပ်သွားသည်။

“ငုန် ဘာပြောတာလဲ ငုန်စကားအဓိပ္ပာယ်က ”

“ဆောရီးဒေါ(လ်) ငုန်နောက်တာပါ ရင်ထိုးလေးက ကိုကိုလက်ဆောင်ပေးတာလား”

ငုန်မျက်ဝန်းတွေက ဒေါ(လ်)ရင်ညွန့်ထက်မှာတလက်လက်တောက်ပနေသော စိန်ပွင့်ရင်ထိုးလေးကိုကြည့်ကာမေးလာ၏။ ဒေါ(လ်)ခေါင်းကလေးညိတ်ကာ ကျေးကျေနပ်နပ်ပြီးရင်း

“ဟုတ်တယ်ငုန်ရဲ့ ဒေါ(လ်)မွေးနေ့အတွက် ကိုကိုခိုင်းက ကြိုတင်စီစဉ်လုပ်ပေးထားတာတဲ့”

“ဟုတ်လား အတော်တန်ဖိုးကြီးမှာပဲ စိန်ပွင့်တွေက ဖြာလဲ နေတာပဲ ကိုကိုကတော့ တကယ်စိတ်ကူးကောင်းပါတယ် အင်း ဒေါ(လ်)အတွက် ငုန်လက်ဆောင်မယူလာမိတာ တော်သေးတယ် အခု ကိုကိုပေးသလောက် တန်ဖိုးကြီးကြီး မပေးနိုင်မှာသေချာတယ်”

“ငုန်ပေးတဲ့လက်ဆောင်ကိုလည်း ဒေါ(လ်)လိုချင်ပါတယ် တန်ဖိုးရှိရှိမရှိရှိ အမှတ်တရပေးတဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပဲ ဒေါ(လ်) တန်ဖိုးထားသိမ်းထားချင်တာပေါ့ ငုန်ရဲ့”

ငုန်အပြုံးလေးတွေက မထိတရီ မပွင့်တပွင့်နှုတ်ခမ်းစွန်းမှာ အရိပ်ထင်သည်။ ပြီးမှ ပခုံးတွန်းပြီး ဒေါ(လ်)ကိုကြည့်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ငုန်က ဒေါ(လ်)အတွက် ကိုကိုလောက် ဂရုမစိုက် အလေးမထားသလိုဖြစ်ပြီး မေ့သွားလို့ပါ နောက်နှစ်မွေးနေ့ တွေကျရင်တော့ သတိတရပေးတာပေါ့ ကဲ ကိုယ်ပြန်မယ်ဒေါ(လ်)”

ဒေါ(လ်)ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်ကာ ခေါင်းကလေးညှိတ်သည်။ ငုန်က ဝိုင်းကိုနှုတ်ခမ်းလေးတွန်းပြီးကြည့်ရင်း

“ငုန် ပြန်မယ်ကိုကို ကိုကိုမပြန်သေးဘူးမဟုတ်လား”

“ခဏနေရင် ပြန်မယ်ငုန် အလုပ်သမားတွေ သိမ်းဆည်းနေ တာပြီးလုပြီ ကိုကိုခဏစောင့်ပေးရဦးမယ်”

“ဒါဆို ငုန်ပြန်နိုင်ပြီ ဒေါ(လ်) ငုန်သွားမယ်”

နှုတ်ဆက်ပြီး ငုန် လှည့်ထွက်သွားသည်။

ငုန်ရဲ့ ကားကြီးခြံခဲက မောင်းထွက်သွားသည်အထိ ဒေါ(လ်) တွေတွေလေးရပ်ကြည့်နေမိခဲ့။

“ဒေါ(လ်) ငုန်စကားကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသလား” ဝိုင်းက ဒေါ(လ်) မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်နေရင်း

ပေးသည်။ ဒေါ(လ်)က ဝိုင်းကိုမော့ကြည့်ရင်း

“ငုန်ပြောသွားတာ စိတ်တော့မကောင်းဘူး ကိုကိုဝိုင်း ဒေါ(လ်) အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးဖို့ သူမေ့နေတာကို နားလည်ပါတယ် ဒါပေမဲ့”

ဒေါ(လ်)အသံလေးတိမ်ဝင်သွား၏။ အပြုံးရိပ်တွေ ဖြာလဲနေ သောမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝိုင်းလာတာကြည့်ရင်း ဝိုင်းစိတ် မကောင်းနိုင်။

“ငုန် စကားတွေအတွက် မခံစားပါနဲ့ ဒေါ(လ်)လေးရယ် ဒေါ(လ်)ကိုလက်ဆောင်ပေဖို့ သူ့တကယ်မေ့သွားတာဖြစ်မှာပါ ဒီရက်တွေမှာ သူ့အလုပ်တွေအရမ်းများတာကိုယ်အသိဆုံးပါ”

ဝိုင်း ဖုံးဖုံးဖိလေးနှင့်နှစ်သိမ့်သည်။ သည်တော့မှ ဒေါ(လ်) ပင့်သက် ကလေးရှိုက်ကာ ခေါင်းညှိတ်သည်။

“ဒေါ(လ်) သွားနားလိုက်တော့နော် အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ” သူ့စကားကို ခေါင်းကလေးညှိတ်နာခံကာ ဒေါ(လ်)ထွက်

သွားခဲ့သည်။

ဇိုင်းပင်သက်မောကို ရှိုက်ရင်း ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ချလိုက်မိ၏။
ဇုန်ဆိုသွားခဲ့သော စကားတွေအတွက် ရင်ထဲမှာတော့ အခုထိ မတင်
မကျဖြစ်နေရသည်။

ဒေါ(လ်)အပေါ်ဇုန်ရဲ့ ဆက်ဆံမှုတွေ ပြောင်းလဲနေတာတော့
သေချာ၏။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဒေါ(လ်)ကိုတမင်ရှောင်နေသည်ဟုတောင်
သူထင်မိပါသည်။

ဇုန်ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ ဒေါ(လ်)အပေါ်တာကြောင့် ဒီလို
ပြုမူဆက်ဆံနေရတာလဲ။

ဒေါ(လ်)ကို ချစ်သည်။ လက်ထပ်မည်ဆိုသော ဇုန်သည်။
ပြောင်းလဲနေတာတော့ အမှန်။

ဖြူစင်နုနယ်လှတဲ့ ဒေါ(လ်)ရဲ့ နှလုံးသားလေးကိုတော့ မင်း
မကစားပါနဲ့ ဇုန်ရယ်။

အခန်း (၂၆)

“ဘာ မင်းဘာပြောတယ် ဇုန်”

အလွန်တကြား အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ ညှို့ခန်းဆိုဟာမှ ဇုန်
ခနဲထရပ်လိုက်သော ကိုကိုကို ဇုန်အပြုံးမပျက်ဘဲ ငေးစိုက်ကြည့်နေ
မိ၏။

“မင်း မင်း ကွာ”

“ဇုန် စကားဘာမှားသွားသလဲ ကိုကို မေးသင့်တဲ့မေးခွန်းကို
မေးတာပါ အမှန်ဆို မွေးနေ့ညကတည်းက ဒေါ(လ်)ရှေ့မှာမေးမလို”

“ဟေ့ကောင် မင်းပါးစပ်ပိတ်ထား”

“ဘာလို့ ဒီလောက်ဒေါသကြီးနေတာလဲ ဒေါ(လ်)ကို ကိုကို
ချစ်နေသလားမေးမိတာလောက်နဲ့ ရူးရှားရှားဖြစ်စရာမရှိဘူး”

“မင်း စကားကဘာလဲ ငုန် ဒေါ(လ်)နဲ့မင်းလက်ထပ်မယ်လို့ မင်း ငါ့ကိုခွင့်ပြောတယ် ပြီးတော့ မင်းဒီရက်တွေမှာ ဒေါ(လ်)ကိုထောက်ဆံ နေပုံတွေက မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော့်စိတ်နဲ့ကျွန်တော်လုပ်နေတာတွေကို ကိုကိုတာလို ဝေဖန်နေတာလဲ ဒေါ(လ်)ကို ကျွန်တော် လက်ထပ်မယ်ပြောခဲ့တာ ပဲရှိတယ် တကယ် လက်ထပ်တာမထပ်တာ ကျွန်တော့်ကိုစွဲပဲ”

“ဟေ့ကောင် မင်းဒီလိုလုပ်လို့ရမလား အဲဒါ မင်းဒေါ(လ်)ကို သက်သက်ဒုက္ခပေးတာပဲ”

“ဒေါ(လ်)ကို ကျွန်တော် ဘာမှဒုက္ခမပေးခဲ့ဘူး”

“မင်း ဒေါ(လ်)ကို လက်ထပ်ဖို့ခွင့်တောင်းခဲ့တယ် အင်္ဂလန် မသွားခင်ကတည်းက ချစ်ခွင့်ပန်တယ် ဟိုရောက်တော့လည်း စာတွေ မပြတ်ရေးခဲ့တယ် ပြန်ရောက်တော့လည်း အမြန်ဆုံးလက်ထပ်မယ်ဆို ကွ”

ဇိုင်း ရူးရူးရှားရှားဖြစ်နေတာကြည့်ရင်း ငုန် ပခုံးတွန့်ကာပြော မိသည်။ ဒေါသနှင့်ရှက်စိတ်ပွန်နေသော ကိုကို မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ဘာတွေရှိနေသလဲ။

ငုန် သိထားဲ့တာကြာပြီ။

“ကျွန်တော် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောမယ် ကိုကို ကျွန်တော် စကားတွေဆုံးအောင် ကိုကို နားထောင်ပေးပါ”

“ပြော မင်းဘာပြောမှာလဲ”

“ဒေါ(လ်)ကို ကျွန်တော်အင်္ဂလန်မသွားခင်တစ်ရက်က ချစ်တယ်လို့ပြောခဲ့တယ် လွန်ခဲ့တဲ့လေးနှစ်ကျော်ကပေါ့ ဒေါ(လ်)ကော ကျွန်တော်ပါ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ပဲရှိဦးမယ် ဒေါ(လ်)ကိုကျွန်တော် သံယောဇဉ်ရှိတယ် ပြီးတော့ ဒေါ(လ်)ကချစ်စရာကောင်းတယ် ဒါကြောင့် ချစ်တယ်ပြောခဲ့တာ ဒါပေမဲ့ အချစ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ဘာမှမသိသေးဘူး”

“မင်း ဒီလိုမပြောနဲ့ ဒေါ(လ်)က မင်းကိုတကယ် သစ္စာရှိရှိ ချစ်ခဲ့တာ”

“အဲဒါ ဒေါ(လ်)အပိုင်းပါ ကျွန်တော်အင်္ဂလန်မှာရှိနေတဲ့ ကာလတွေမှာလည်း ချစ်သူတွေအဖော်တွေထားခဲ့တာပဲ”

“ဟင်”

“ပေးသံသူကိုမှ မချစ်တတ်ခဲ့ဘူး ပြီးတော့ အင်္ဂလန်မှာ ကျွန်တော်မပျော်ဘူးကိုကို မြန်မာပြည်ကိုပဲ ပြန်ချင်ခဲ့တယ် ဒေါ(လ်) ရွှေအိမ်စည်နဲ့ပတ်သက်သမျှ အမွေဆက်ခံလိုက်ပြီဆိုတော့ ကျွန်တော် ဒေါ(လ်)ကိုလက်ထပ်ရင် အားလုံးအဆင်ပြေမယ်လို့ တွက်မိတယ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ဒေါ(လ်)ရရှိနိုင်ဆိုင်မှုတွေက ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းစားခဲ့တာပဲ”

“ငုန် မင်း မင်းကွာ”

“ကျွန်တော် ကိုကိုကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြနေတာနော် ကိုကိုဆုံးအောင်နားထောင်ပေးပါ ပြီးမှ ကြိုက်သလိုပြောနိုင်တယ်”

ဇိုင်း အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ ထိုင်ခဲ့မှာ ပြန်ထိုင်၏။ ငုန့် မျက်ဝန်းတွေက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့်ပဲ စကားကိုဆက်ပြောသည်။

“ဒေါ(လ်)ကိုလက်ထပ်မယ်လို့ ပြောခဲ့ပြီးမှ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အချစ်ဆိုတာကို ရှာတွေ့ခဲ့တယ် ကိုကို”

“ဘာ မင်းမှာ ချစ်သူတစ်ယောက်ထပ်ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား”

“ကျွန်တော်ဝံ့ခံပါတယ် ကိုကို”

“အဲ့ဒီ မိန်းမက ဘယ်သူလဲ”

ဇိုင်းမျက်ဝန်းတွေက ငုန့်မျက်ဝန်းတွေထဲ စိုက်ကြည့်ကာ မေး၏။ ငုန့်တည်ငြိမ်စွာနှင့်ပဲ ဖြေသည်။

“မမ အင်ကြင်းပါ ကိုကို”

“ဘာ”

မယုံနိုင်မှုကြောင့် ဇိုင်း အထိတ်တလန့် ရေရွတ်မိ၏ အင်ကြင်း တဲ့။ ခိုင်အင်ကြင်း ပေါ့။

“ဒေါ(လ်)ရဲ့ အစ်မခိုင်အင်ကြင်း ဟုတ်လား ငုန့်”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို မမအင်ကြင်းကို ကျွန်တော်ချစ်မိတဲ့ အချိန်မှာ ဒေါ(လ်)ကိုလက်ထပ်ဖို့ တွေဝေသွားခဲ့ရတယ်”

“မ မဖြစ်နိုင်တာဘဲ ခိုင်အင်ကြင်းနဲ့မင်းနဲ့ကိုစွကို ဒေါ(လ်) သိရင် သိပ်ခံစားရမှာ ခိုင်အင်ကြင်းက မင်းကိုချစ်တယ်ဆိုတာလည်း ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး အိုကွာ ကိုကိုမယုံဘူး”

“အချစ်ဆိုတာ ဆန်းကြယ်ပါတယ် ကိုကို မမအင်ကြင်းကို ကျွန်တော်တကယ်ချစ်သွားတာပါ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ငုန့် ခိုင်အင်ကြင်းက မင်းကိုချစ်တယ်ဆိုတာ မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုကြောင့်ပဲဖြစ်မယ် သူက ရွှေအိမ်စည်ရဲ့ အမွေတွေ မရလိုက်လို့ မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာ မင်းဆီက သူ့မျှော်လင့်ချက်ဘာရှိ မလဲ မင်းအမွေရမယ့်အရာပဲ မျှော်လင့်တာဖြစ်မယ်”

“ကိုကိုစကားတွေက သိပ်လွန်နေပြီ ထားပါတော့ မမအင် ကြင်းက ဘာကိုပဲမျှော်လင့်ပါစေ ကျွန်တော့်တက်က အားလုံးပေးစွမ်း နိုင်တယ် ကျွန်တော့်ဘဝနဲ့လုံးသားကိုတောင် ပေးထားပြီးမှတော့ ဘာကို ကျွန်တော်ကတွယ်မက်ရဦးမှာလဲ”

ယတိပြတ် ပြတ်သားလွန်းသော ငုန့်စကားတွေကြောင့် ဇိုင်း အံ့သြနေရသည်။ ငုန့်မျက်ဝန်းတွေက တကယ်ကို တည်ငြိမ်လေးနက် နေတာတော့ သေချာပါသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းဒေါ(လ်)ကို စိတ်ဒုက္ခမပေးပါနဲ့ ငုန့် မင်း ဒေါ(လ်)ကို လက်ထပ်ပါ”

“နေပါဦး ကိုကို ကျွန်တော့်ဘဝကို ကိုကိုဘာလို့ လွှမ်းမိုး

ချုပ်ကိုင်ချင်ရတာလဲ ဟင် ဒေါ(လ်)ကိုတာလို့ ကိုကို ဒီလောက်ထိ အရိပ်ကြည့်ဂရုစိုက်နေရတာလဲ”

“ဒေါ(လ်)က ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက မင်းနဲ့ငါအရိပ်အောက်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့တာပါ ဒေါ(လ်)နဲ့မင်းကို ငါပဲစောင့်ရှောက်ခဲ့ရတာ”

“သံယောဇဉ်ကို ကျွန်တော်လက်ခံပါတယ် ဒါပေမဲ့ သံယောဇဉ်တစ်ခုတည်းနဲ့ အချစ်ဖြစ်မလာဘူး ကိုကို”

“မင်း ဒေါ(လ်)ကို တမင်ဒုက္ခပေးတာပဲ ဒေါ(လ်)စိတ်ထားလေးကဖြူစင်ပါတယ် မင်းဒီလို ဒုက္ခပေးသင့်ပါဘူး”

ဇိုင်း မျက်ဝန်းတွေထဲကို ငုန် စူးစူးနစ်နစ်စိုက်ကြည့်ရင်း ကျေးကျွန်ုပ်နပ်ကြီး ပြီးလိုက်မိ၏။

“ကိုကို ဒေါ(လ်)ကို ချစ်နေတာ သေချာတယ်”

“ငုန်”

“ဝန်ခံလိုက်ဝမ်းပါ ကိုကို ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေကိုတော့ ကိုကိုညာလို့မရပါဘူး တကယ်တမ်း ကိုကိုသာဒေါ(လ်)ကိုလက်ထပ်သင့်တာ”

“ငုန် မင်းဒေါ(လ်)ကို ခွာချင်တိုင်း ဒီလိုလျှောက်မပြောနဲ့ ငုန်ထိုင်ခုံကထရပ်ရင်း နွေးနွေးလေးပြီးသည်။ မော့ကြည့်နေ

သော ဇိုင်းကိုငုံကြည့်သည်။

“ကိုကို ဘာသာ အချစ်သူရဲကောင်းကြီး လုပ်ချင်လုပ်ပါ

ကျွန်တော်ကတော့ ဒေါ(လ်)ကိုလက်မထပ်နိုင်ဘူး ကျွန်တော်ချစ်တာ မမအင်ကြင်း မမအင်ကြင်းကိုပဲ ကျွန်တော်လက်ထပ်မယ်”

“ငုန်”

စကားအဆုံးမှာ ငုန်လှည့်ထွက်သွားခဲ့သည်။

ဇိုင်း မင်သက်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ခိုက်မှာပဲ ငုန်ကားကို မောင်းထွက်သွား၏။

ဒေါ(လ်)ကို ငုန်ရှောင်သွားခဲ့ပြီလား။ ဒေါ(လ်)မျက်နှာလေးကိုသူ့မြင်ယောင်လာမိပြန်သည်။

သူ့ပြတ်နိုး အရိပ်တကြည့်ရှိခဲ့သော ဒေါ(လ်)ကို ငုန်လုပ်ရက်လိုက်တာ။ ခိုင်အင်ကြင်းကို ငုန်ချစ်နေသည်တဲ့။

ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်လိုက်တာ။ ခိုင်အင်ကြင် ဆိုတဲ့ မိန်းမက ဘယ်လိုမိန်းမလည်း သူ့လိုပါသည်။ သူ့အပေါ်မှာတောင် မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့သိမ်းသွင်းဖြားယောင်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့ဖူးသူ။

ခိုင်အင်ကြင်း ဒေါ(လ်)ကိုစိတ်ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်ခဲ့တာ။ ပြီးတော့ သူ့ကို တိုက်ခိုက်တာလည်းဖြစ်နိုင်၏။

မာယာတွေနဲ့ ငုန်ကို ချုပ်နှောင်လိုက်တာကလွဲလို့ ဘာဖြစ်နိုင်ဦးမှာလဲ။

ဇိုင်း အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်မိသည်။

ဒေါ(လ်)နဲ့လုံးသားနှုန်းလေးကိုတော့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်အကြီး

ကြီးတွေပေးဖို့ မကြီးစားကြပါနဲ့။

အခန်း (၂၇)

“မမလေး မရှိဘူး ကိုကိုကြီး ဘဏ်ကိုသွားမယ်ပြောတာပဲ
ကြီးကြီးကွန်လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားတယ်”

ဒေါ်(လ်)ကော ကြီးကြီးကွန်ပါမရှိဟု မိအေး ဆီးပြောတော့
သူပိုလို ကျေနပ်သွားရ၏။

“ခိုင်အင်ကြင်းကော ရှိသလား မိအေး”

“စောစောက ခြံထဲမှာရှိတယ် ကိုကိုကြီး”

“အေး အေး နင်တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်တော့”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

မိအေး ယောင်ယောင်နနနှင့် ဆွတ်ခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်သည်။
သူ့ခြံထဲကိုဆင်းခဲ့သည်။ နှင်းဆီရုံဘက်မှာ ဘယ်သူမှမရှိ။

ခိုင်အင်ကြင်းဘယ်ရောက်နေသည်လဲ။

ရေကူးကန်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်တော့ ဒရင်းဘက်ပေါ်မှာထိုင်နေသော ခိုင်အင်ကြင်းကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

ဦးခြေလှမ်းတွေက ခိုင်အင်ကြင်းဆီသို့ တရွေ့ရွေ့လှမ်းခဲ့သည်။ ဒရင်းဘက်ပေါ်မှာ နောက်လှန်မီအိပ်နေသော ခိုင်အင်ကြင်း မျက်လုံးအစုံကို မေးမှိတ်ထားသည်။

အနက်ရောင်ရေကူးဝတ်စုံအပေါ်မှာ သဘက်ခြုံလွှာကြီးကို လွှားခြုံထားတာမို့ ဝိုင်းတွန်းခနဲဖြစ်သွားသည်။

ဆံနွယ်တွေကို ရေစိုလျက် အနောက်ဘက် သပ်တင်ထားတာမို့ ညိုညက်ချောမောသော မျက်နှာလေးကိုဝိုင်းမြင်နေရ၏။

ရပ်ကလေးချောမောသလို ကျစ်လျစ်ဖွံ့ဖြိုးသော ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆစ်ကလည်း ငေးလောက်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဝိုင်းစိတ်အာရုံမှာ တပ်မက်မှုအလျဉ်းမဖြစ်။

ငုန်ကတော့ ဒီအလှတွေထဲမှာ နစ်မြောသွားခဲ့တာ ထင်ပါရဲ့။

ခိုင်အင်ကြင်း မျက်လုံးတွေပွင့်လာသည်။ သူ့ကိုမြင်တော့ တအံ့တဩဖြစ်သွားကာ ဒရင်းဘက်ပေါ်လှန်ထားသော ခန္ဓာကိုယ်ကို မတ်လိုက်သည်။

“ဒီဇိုင်း”

“မင်းနဲ့ကိုယ်စကားနည်းနည်းပြောပါရစေ ခိုင်အင်ကြင်း”

ခိုင်အင်ကြင်းကုပ်နေသော မျက်မှောင်လေး ပြေလျော့သွားကာ ဒရင်းဘက်က အသာထရပ်သည်။ ခြုံလွှာသဘက်ကို ရင်ညွှန်မှာ ရစ်ပတ်၏။ ဒူးအထက်ပိုင်းကိုသာ လှမ်းခြုံနိုင်သော ခြုံလွှာမို့ မလုံမခြုံ။

“ပြောပါ ဒီဇိုင်း ရှင်ဘာပြောချင်တာလဲ”

“ငုန်ကို မင်း မာယာတွေနဲ့ မသိမ်းသွင်းပါနဲ့”

“ရှင်”

အင်ကြင်းမျက်ဝန်းတွေ စူးစူးရဲရဲတောက်ပလို့ ဝိုင်းကိုကြည့်၏။

မျက်ဝန်းချင်းအဆုံမှာ အရင်ဆုံးရှောင်လွှဲသူက ဝိုင်း

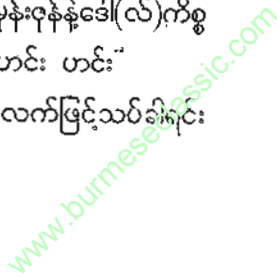
“မင်းကို ငါတောင်းပန်ပါတယ် အင်ကြင်း ငုန်ကိုမင်း မခွဲဆောင်ပါနဲ့”

“မုန်းငုန်ကို ကျွန်မဘာခွဲဆောင်ခဲ့လို့လဲ ကိုဒီဇိုင်း သူကလေး တစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး”

“သူ့ရင်ကျက်တယ်ထင်နေပေမယ့် ဘာမှမသိပါဘူး ပြီးတော့ သူ့လက်ထပ်မယ်သူရှိတယ် အဲ့ဒါ မင်းရဲ့ ညီမ ပြောရရင် မင်းရဲ့ကျေးဇူးရှင် ဒေါ(လ်)လေ မင်းကြောင့် မုန်းငုန်က ဒေါ(လ်)ကို လက်ထပ်ဖို့ငြင်းဆိုနေတယ်”

“အဲ့ဒါ မုန်းငုန်ရဲ့အပိုင်းပဲ ပြီးတော့ မုန်းငုန်နဲ့ဒေါ(လ်)ကိစ္စမှာ ရှင်နဲ့သိပ်မသက်ဆိုင်ပါဘူး ဒီဇိုင်းရယ် အဟင်း ဟင်း”

ရေတွေစိုနေသော ဆံပင်တွေကို လက်ဖြင့်သပ်ခါရင်း

အင်ကြင်း ကြည်ကြည်နူးနူးကလေးရယ်သည်း

“ဇန်ကင်ရဲ့ ညီ ဒေါ(လ်)ကင်ရဲ့ ညီမလေးတစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်ခဲ့ရတဲ့သူ”

“ထားပါတော့ ဇန်က ဒေါ(လ်)ကိုလက်ထပ်ချင်တဲ့ကိစ္စမှာ ကျွန်မနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“မင်းမရှိရင် ဇန်ဒေါ(လ်)ကိုငြင်းစရာအကြောင်းမရှိဘူး”

“မုန်းဇန်က ဒေါ(လ်)ကိုမချစ်ဘူးတဲ့ ဒေါ(လ်)ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှု တွေနဲ့ ငယ်ထံယောဇဉ်ကြောင့် လက်ထပ်သင့်သူလိုသတ်မှတ်ခဲ့တာတဲ့”

“လုံးဝ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး ဒေါ(လ်)ကို သူ့ကိုယ်တိုင်တောင်းဆို ခဲ့တယ် ကိုယ့်ကိုလည်း ဖွင့်ပြောတယ် အခုမှ ဒီကောင်ပြောင်းလဲသွား ခဲ့တာ ဒေါ(လ်)က ရိုးသားစွာနဲ့ဘာမှမသိရှာဘူး”

“မချစ်မနှစ်သက်တဲ့လူတစ်ယောက်လက်ထဲကို ငွတ်အတင်း ဒေါ(လ်)ကိုရှင်ထည့်ပေးတော့မှာလား ဒီဒိုင်း ဇန်က ဒေါ(လ်)ကို မချစ် ဘူးဝန်ခံထားတယ်နော်”

“အဲဒါ မင်းကြောင့်ဖြစ်ကုန်တာ ဒီမှာ နိုင်အင်ကြင်း မင်းဘာလို ချင်တာလဲ ဘာကိုမျှော်လင့်တာလဲ ပြောစမ်းပါ မင်းတောင်းဆိုတာ ငါအကုန်ပေးမယ်”

“ကျွန်မတောင်းဆိုတာ ဇန်ဖြစ်နေရင်”

“မင်း ထပ်မပြောနဲ့တော့ နိုင်အင်ကြင်း မင်းအားလုံးကို

ခနောက်ဆန်တာပဲ ဒေါ(လ်)အရိပ်မှာနေပြီး ကိုယ်ညီမကိုစိတ်ဒုက္ခ ပေးတယ် နှလုံးသားကိုလုတယ် ဇန်ကို မင်းလက်ထပ်ချင်တာ ဘာကြောင့်လဲ ငါသိတယ် ဒီမှာ ဖေဖေရီစဉ်ကတည်းက ဇန်ကို အဖွဲ့မွေ့ဖြတ်ခဲ့တာနော် မင်းနဲ့ဇန်လက်ထပ်ခဲ့ရင် ဇန်ဘာမှရမယ်မထင်နဲ့ ငါဘာမှမပေးနိုင်ဘူး”

နိုင်အင်ကြင်း နှုတ်ခမ်းတွေတင်းတင်းစေ့လျက် သူ့ကိုကြည့် နေသည်။ ဒေါသလား၊ နာကျည်းမှုတွေလားမသိ၊ အရောင်လက်လာ သော မျက်ဝန်းတွေထဲကို ငိုင်းပြန်စူးစိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ရှင်စကားတွေက သိပ်စော်ကားလွန်းနေပြီ ဒီဒိုင်း ဒေါ(လ်) ကိုတကယ်တမ်းကျ ရှင်က အရူးအမူးချစ်နေတာပဲ”

“ဘာ ဘာကွ”

“ရှင်မျက်ဝန်းတွေကို ရှင်ညာလိုမရပါဘူး ဒါပေမဲ့ ရှင်သိပ် အတ္တကြီးလွန်းတယ် ရှင်အချစ်ကလွဲရင် အားလုံးကိုဥပက္ခာပြုချင်တဲ့သူ ပဲ”

“မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ ငါဖြစ်ချင်တာက ဇန်နဲ့ဒေါ(လ်) တို့ဘဝလေး အေးချမ်းစွာပေါင်းကြဖို့ပါ”

“ဒေါ(လ်)စိတ်ချမ်းသာစေချင်တာ ရှင်ဆန္ဒလို့ပြောလိုက်စမ်း ပါ ကောင်းပြီ ရှင်ဖြစ်ချင်တာကို ကျွန်မဆောင်ရွက်ပေးမယ် ရှင်ကျွန်မ ကိုဘာဖြစ်စေချင်တာလဲ ဒီဒိုင်း”

“အကောင်းဆုံးက မင်းဒီမှာ မနေသင့်တော့ဘူး ခိုင်အင်ကြင်း ငုန်နဲ့ဒေါ(လ်)လက်ထပ်ပြီးရင် မင်းရှိမနေသင့်ဘူး အဲဒီအချိန်ကိုယ်လည်း အဝေးဆုံးကို ထွက်သွားမှာပါ”

“ကျွန်မကိုလည်း ဒီကထွက်သွားစေချင်တာလား ဒီဇိုင်း”

“အဲဒီအတွက် မင်းလိုသလောက်ငါပေးပါ့မယ် ခိုင်အင်ကြင်း”

“ကျွန်မ လိုအပ်သလောက် ဟုတ်လား ကောင်းပြီလေ ရှင်ပိုင်ဆိုင်သမျှကျွန်မလိုချင်တယ်”

“ဘယ်လို ခိုင်အင်ကြင်း”

“ငုန်နဲ့ဒေါ(လ်)လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့ ရှင်ငုန်ကိုအမွေခွဲပေးရမှာပေါ့ ရှင်ပိုင်ဆိုင်သမျှ တစ်ဝက်စီရကြမှာဆိုတော့ ငုန်ကိုပေးပြီး ကျန်သမျှ ရှင်ပိုင်ဆိုင်မှု ကျွန်မကိုပေးလေ ဒါဆို ကျွန်မဒီကထွက်သွားပေးမယ်”

“မင်း လောဘကြီးလှချည်လား ခိုင်အင်ကြင်း”

“ကျွန်မ အထိုက်တန်ဆုံးတောင်းဆိုလိုက်တာလေ”

အပြုံးရိပ်ဖြာနေသော ခိုင်အင်ကြင်း နှုတ်ခမ်းတွေကို သူ့ရှုရှာစွာစိုက်ကြည့်မိ၏။ သူပိုင်ဆိုင်သမျှ လိုချင်သတဲ့။

“တကယ်ဆို ငါပိုင်ဆိုင်မှု ငုန်ကိုပေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ အခု မင်းကပြဿနာဖြစ်နေတော့ ရတယ်ခိုင်အင်ကြင်း မင်းကိုငါရသင့်တဲ့ အမွေအားလုံးပေးတယ်”

“ရက်ရောလှချည်လား ဒီဇိုင်း အဲဒါ ဒေါ(လ်)အတွက်ရှင်ပေးဆပ်တာပါ ရှင်ဒေါ(လ်)ကို သိပ်ချစ်သလား”

“ခိုင်အင်ကြင်း မင်းငါ့ကိုမစော်ကားနဲ့ ငါဒေါ(လ်)ကိုစိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ် အဲဒီအတွက် အရာအားလုံးကို ငါစွန့်ရဲတယ်”

“အဟင်း ဟင်း ကောင်းပြီလေ ရှင်ဘက်က ခိုင်ခိုင်မာမာ လွှဲပေးပြီးရင် ကျွန်မရွှေအိမ်စည်က ခွာပေးတာပေါ့”

“မပူနဲ့ ခိုင်အင်ကြင်း မနက်ဖြန်ကျ မင်းကို ငါစာချုပ်စာတမ်းနဲ့ အားလုံးလွှဲပြောင်းပေးမယ် ငါရသမျှ အားလုံး မင်းနာမည်နဲ့ အကုန်ရစေရမယ်”

“ရှင်ခင်က ရသင့်တာတွေယူပြီး ကျွန်မဘက်က ကတိမတည်ခဲ့ရင် ရှင်ဘာလုပ်မလဲ ဒီဇိုင်း”

ဇိုင်းအံ့ကိုကြိတ်ကာ စူးစူးရဲရဲကြည့်၏။ ပြီးမှ တည်ငြိမ်စွာပြော၏။

“မင်းကိုငါသတ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး ခိုင်အင်ကြင်း”

“အဟင်း ဟင်း ဒေါ(လ်)ကိုချစ်တဲ့ ရှင်အချစ်က အဲဒီလောက်အထိ ကြောက်စရာကောင်းမှန်း အခုမှကျွန်မသိတယ် ဒီဇိုင်း”

“မနက်ဖြန် ငါ မင်းလိုချင်တာလားပေးမယ် အင်ကြင်း မင်းအသင့်ပြင်ဆင်ထားပါ”

စကားအဆုံးမှာ ဒီဇိုင်းလှည့်ထွက်သွားခဲ့သည်။

အင်ကြင်း အံကလေးတင်းကာ ငေးကြည့်ရင်း ပါးပြင်ပေါ်ကို
စီးကျလာသော မျက်ရည်တွေကို မသုတ်မိခဲ့။
ရင်ထဲက ခံစားချက်ဆိုတာ ဘယ်သူ့မြင်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

အခန်း (၂၀)

ဆင်ဝင်အောက်က သူ့ကားထိုးရပ်တော့ ညှော်ခန်းထဲမှာ
ဘယ်သူမှမရှိ။ ရေကူးကန်ဘက်မှာ ခိုင်အင်ကြင်းရှိနေမည်လား။

သူ့ပြန်လှည့်ထွက်ဖို့အပြင်မှာ ဒေါ်လေးကွန့် ညှော်ခန်းထဲက
ထွက်လာ၏။

“မောင်ခိုင်း ကားသံကြားလို့ထွက်လာတာ”

“ဒေါ်လေး ဟို ဟို”

“ခိုင်အင်ကြင်းကိုမေးမလိုလား မောင်ခိုင်း သူမရှိဘူး မနက်
ကဘဲ အိမ်ကထွက်သွားပြီ ဒီမှာ မောင်ခိုင်းလာရင်ပေးခဲ့ဖို့ ဒေါ်လေးကွန့်
ကို ပေးထားခဲ့တယ်”

“ဟင်”

ဒေါ်လေးကွန့်ပေးသော စာအိတ်လေးကို သူလှမ်းယူလိုက်သည်။ အသေအချာပိတ်ထားသော စာအိတ်လေးကိုသူဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ ဒေါ်လေးကွန့်ရှေ့မှာပဲ ဖွင့်ဖောက်ဖတ်လိုက်သည်။

“ကိုဒီဇိုင်း”

ရှင်ဖြစ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒအတိုင်း အင်ကြင်းထွက်သွားခဲ့ပါပြီ။

ရှင်ရဲ့ စွပ်စွဲချက်တွေက ပြင်းထန်လွန်းတယ် ဒီဇိုင်း ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားက အချစ်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါတော့ ခံစားပိုင်ခွင့် ရှိကြပါတယ်။ ရှင်ဒေါ်(လ်)ကို မြတ်နိုးချစ်သလိုပေါ့။

အင်ကြင်းဘဝမှာလည်း အဲဒီလို အချစ်မျိုး တစ်ကြိမ်ခံစားဖူးခဲ့တယ်။ အဲဒါ ဇန်နီကျမှဆိုရင် ရှင်ယုံပါ့မလား။

ဇန်ကို ကျွန်မသိပ်ချစ်တယ်။ ဒေါ်(လ်)ကို အနိုင်ယူချင်လို့ ပြီးတော့ ရှင်ကိုစိတ်ဒုက္ခပေးချင်လို့ ဇန်ကိုဆက်ခွယ်ဖို့ ကြိုးစားရင်း မြတ်နိုးစွာချစ်တတ်သွားခဲ့တာပါ။ အဲဒါ အင်ကြင်းဘဝမှာ ပထမဆုံး ခံစားခဲ့ဖူးတဲ့အချစ် နှလုံးသားက စူးနစ်ခဲ့တဲ့ အချစ်ပါပဲ။

ဒေါ်(လ်)စိတ်ချမ်းသာစေဖို့ ရှင်ပိုင်ဆိုင်သမျှ ကျွန်မကိုပေးပြီး အဝေးကိုထွက်ခိုင်းခဲ့တယ်နော်။ ဒေါ်(လ်)ကိုရှင်အဲသလောက်အထိ ချစ်ခဲ့သတဲ့လား။

ဒေါ်(လ်)ကိုစွန့်ခွာပြီး အင်ကြင်းကိုလက်ထပ်ဖို့ ဇန်က ရှင်ဆီက ဘာတစ်ခုမှ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရလည်း အင်ကြင်းကိုပိုင်ဆိုင်ပါရစေတဲ့

ငွေကြေးမပြည့်စုံရင်တောင် ချစ်ခြင်းတွေပြည့်စုံတဲ့ ဘဝတစ်ခုမှာ အင်ကြင်းကို သူတာဝန်ယူစောင့်ရှောက်ပါရစေတဲ့။

ဇန်တောင်းဆိုခဲ့တဲ့စကားက အင်ကြင်းနှလုံးသားကို နာကျင်စေခဲ့တယ် ဒီဇိုင်း။

အခု အားလုံးအဆင်ပြေစေဖို့ အင်ကြင်း ထွက်သွားခဲ့ပါပြီ။ ရှင်ဆီကတောင်းဆိုခဲ့တာတွေကို ရှင်တကယ်ပေးမှာ အင်ကြင်းသိပါတယ်။ အဲဒီစာချုပ်တွေကို ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်ပါ ဒီဇိုင်း။

ဇန်ကို အင်ကြင်းချစ်ခဲ့တာ ဘာမက်မောမူမပါဘူးဆိုတဲ့ အသိလေးတစ်ခုကိုပဲ ရှင်လက်ခံလိုက်ပါ။

အင်ကြင်း အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။

အင်ကြင်း ။

စာလေးဆုံးတော့ သူမင်သက်သွားခဲ့ရဲ့သည်။ အင်ကြင်းတောင်းဆိုသည့် အတိုင်းပေးဖို့ ယူလာခဲ့သော စာချုပ်စာတမ်းတွေကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက စမ်းကြည့်မိ၏။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ မောင်ဇိုင်း ခိုင်အင်ကြင်း ဒီလိုထွက်သွားမယ်လို့ ဒေါ်လေးလုံးဝမထင်ခဲ့ဘူး စောစောကပဲ မောင်ဇန်ရောက်လာပြီး အင်ကြင်းထွက်သွားတယ်ဆိုလို့ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ဖြစ်သွားတယ် ဒေါ်(လ်)လေးနဲ့လည်း ပန်းခြံထဲမှာ စကားတွေပြောကြတယ် ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲကွယ်”

“ဒေါ် ဒေါ်(လ်) အခုဘယ်မှာလဲ ဒေါ်လေး။”

“မြင်းစောင်းဘက် ထွက်သွားတယ်။”

“ကျွန်တော်လိုက်သွားမယ် ဒီစာကို ဒေါ်လေးဖတ်ကြည့်ပါ

ပြီးမှ အားလုံးကိုရှင်းပြတော့မယ်။”

ဒေါ်လေးကွန့် လက်ထဲကို အင်ကြင်း၏စာလေးထည့်ပေးပြီး သူထွက်ခဲ့မိသည်။

မြင်းစောင်းထဲရောက်တော့ ဦးစံမောင်ကို အသင့်တွေ့၏။

“မောင်ခိုင်း မြင်းစီးမလို့လား။”

“ဒေါ်(လ်) လာသေးလား ဦးစံ”

“အခုပဲ တိမ်လွှာနဲ့ထွက်သွားတယ်လေကွာ မင်းနောက်ကျ နေလို့ထင်တယ် ဒေါ်(လ်)လေး မျက်နှာမကောင်းဘူး။”

“ဒါဆို ကျွန်တော် လိုက်သွားဦးမယ် ဦးစံ”

“အေး အေး ဒီမှာ ရွှေညိုကြီးက မင်းကိုမြင်တာနဲ့ ခွာတ ကြွကြွဖြစ်နေပြီကွ”

ရွှေညိုကြီးပေါ်ကို သူလွှားခနဲခနဲတက်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ဒုန်း စိုင်းနှင်ခဲ့သည်။

ခြံကြီးရဲ့ မြောက်ဘက်တောတန်းလေးဆီ သူလှမ်းကြည့်တော့ တိမ်လွှာအနီးမှာ ရပ်နေသော ဒေါ်(လ်)ကိုမြင်ရသည်။

သူ ရွှေညိုကြီးကို ဒုန်းစိုင်းလာတာကို ဒေါ်(လ်)ငေးငေးလေး

ကြည့်နေသည်။

ဒေါ်(လ်)အနီးရောက်တော့ သူလွှားခနဲ ရွှေညိုကြီးပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ရင်း

“ဒေါ်(လ်) ငုန်ကော”

“မမအင်ကြင်းနောက် သူလိုက်သွားတယ် ကိုကိုခိုင်း စောစော ကပဲ ဖုန်းဆက်တယ် အဝေးပြေးကားဂိတ်မှာ မမအင်ကြင်းကိုတွေ့ တယ်တဲ့”

“ဟင်”

“မမအင်ကြင်းနဲ့ ငုန်တို့အကြောင်းကို ဒေါ်(လ်)သိပြီ ကိုကိုခိုင်း ဒေါ်(လ်)ခွင့်လွှတ်နားလည်ပါတယ် မမအင်ကြင်းကို ဒီအရောက်ပြန် ခေါ်ခဲ့ဖို့ ဒေါ်(လ်)မှာလိုက်တယ်”

“ကိုယ် ကိုယ်လည်း အင်ကြင်းကို တောင်းပန်ချင်တယ် ဒေါ်(လ်)လေး ကိုယ်မှာသွားတယ် သိပ်ကိုမှာသွားတယ် အင်ကြင်း ရဲ့ ခံစားချက်တွေကို ဥပက္ခာပြုစော်ကားသလို ဖြစ်ခဲ့တယ်”

“မမအင်ကြင်းက ကိုကိုခိုင်းကို နားလည်ပါတယ်တဲ့”

“ဒေါ် ဒေါ်(လ်)လေးကကော ကိုယ်ကိုနားလည်နိုင်ရဲ့လား ဟင်”

“ဒေါ်(လ်)မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြုံးရိပ်သမ်းကာ သူ့ကိုကြည့်၏။

သူ့ရင်တွေ တလုပ်လုပ်ခုန်နေခဲ့တာ လူပျိုခိုင်းလေးအတိုင်း။

“ဒေါ(လ်) ကိုကိုခိုင်းရဲ့ ရင်ထဲကို မြင်ခဲ့တာကြာပါပြီရင် ငုန်ကို သစ္စာမပျက်ချင်လို့ လက်ထပ်ဖို့ခေါင်းညိတ်ခဲ့ပေမယ့် ဒေါ(လ်) အပေါ် ကိုကိုခိုင်းယုယကြင်နာခဲ့တာတွေကို ဒေါ(လ်)သိနေတယ် ခံစားရတယ် အခု ဒီနေရာလေးမှာရပ်ပြီး ကိုကိုခိုင်း ကြင်နာယုယ အလိုလိုက်ခဲ့တာတွေကို ဒေါ(လ်) ပြန်တွေးနေတာပါ”

“ဒေါ ဒေါ(လ်)လေးရယ်”

“မိုး ရွာတော့မယ် ထင်တယ် ကိုကိုခိုင်း”

ဒေါ(လ်)စကားကြောင့် သူ့ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်မိသည်။

မိုးနောင်း၏ တိမ်လိပ်တွေက မာန်ချီနေခဲ့ပြီ။

“ပြန်တော့မလား ဒေါ(လ်)လေး မိုးမိပြီးဖျားနေဦးမယ်”

“ဟင့်အင်း ဖျားရင်လည်း ဒေါ(လ်)ဆေးသောက်ဖို့ မကြောက်

တော့ဘူး ကိုကိုခိုင်း ချောတိုက်မှာပဲလေ”

“ဒေါ(လ်)လေးရယ်”

ရင်ထဲက မြတ်နိုးခြင်းတွေကို မသိဂုဏ်နိုင်တော့ဘဲ သူ့ဒေါ(လ်) ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ထွေးပွေလိုက်မိသည်။

ဒေါ(လ်)က အလိုက်သင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှိန့်၏။

တဖြောက်ဖြောက်ကြွဆင်းလာသော မိုးစက်ပွင့်လေးတွေက သူတို့နှစ်ဦးခန္ဓာကိုယ်ပေါ် ကြွလွင့်လာကြသည်။

ရင်ခွင်ထဲက ဒေါ(လ်)ကို သူ့တင်းတင်းလေးဖက်ထားရင်

မြတ်နိုးစွာငဲ့ကြည့်သည်။ ဒေါ(လ်)ပြီးရိပ်သမ်းသော မျက်နှာလေးနှင့် မော့ကြည့်သည်။

“ဒေါ(လ်)လေးကို အမြဲတမ်း မြတ်နိုးချစ်ခဲ့ရတာပါ”

ရင်ထဲက စကားလုံးလေးတွေ ပေါက်ကွဲထွက်သွားခဲ့သည်။

အနမ်းပွင့်လေးတွေက မိုးစက်ပွင့်တွေနှင့်အပြိုင် ဒေါ(လ်)မျက်နှာအနံ့ ကြွေကျကုန်သည်။

ဒေါ(လ်) မျက်လွှာလေးချလျက်။

နှစ်ဦးစလုံးရဲ့ ရင်ခုန်သံတွေက မိုးစက်ပွင့်တွေကို အံတုလို့ နွေးထွေးရှိန်းမြဲစွာ ။

ပရိသတ်အတွက်
အမြဲတမ်း
ဗျူး